

การเปรียบเทียบเจ็ดเตียวอิงสูงจ้วานกับมังกรหยก

นางสาววรรรัตน์ พิริยานสรณ์

สถาบันวิทยบริการ
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-347-127-8

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARISON OF SHE DIAO YING XIONG ZHUAN AND MANG KORN YOK

Miss Worarat Piriyanasorn

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Chinese

Department of Eastern Languages

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-347-127-8

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเปรียบเทียบเนื้อเตี๋ยวอิงสูงยงจ้วนกับมังกรหยก

โดย

น.ส. วรรัตน์ พิริยานสรณ์

สาขาวิชา

ภาษาจีน

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร. ประพิน มโนมัยวิบูลย์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศรัทีย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ Xie Yulan)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. ประพิน มโนมัยวิบูลย์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พัทธนี ตั้งยืนยง)

วรรณิ์ พิริยานสรณ์ : การเปรียบเทียบ**เฉื้อเตียวอิงฮงจว๋าน**กับ**มังกรหยก**
 (A COMPARISON OF SHE DIAO YING XIONG ZHUAN AND MANG
 KORN YOK) อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร. ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ , 179 หน้า .
 ISBN 974-347-127-8

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสำนวนภาษาระหว่าง**เฉื้อเตียวอิงฮงจว๋าน**ซึ่งเป็นต้นฉบับภาษาจีน กับ **มังกรหยก** ซึ่งเป็นฉบับแปลภาษาไทย ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรและวิเคราะห์สาเหตุที่มาของความต่างนั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จำกัดขอบเขตโดยศึกษาเฉพาะตอนประลองฝีมือเลือกคู่

จากการศึกษาพบว่า **มังกรหยก**มีการถ่ายทอดเนื้อหาหลักและภาพรวมได้ไม่แตกต่างจาก**เฉื้อเตียวอิงฮงจว๋าน** สิ่งที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดคือฉบับภาษาจีนมีรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่าภาษาไทย ทั้งนี้เพราะผู้แปลมิได้มีเจตนาที่จะแปลแบบคำต่อคำ เพียงต้องการจะแปลถอดความและเรียบเรียงให้ได้วรรณรสเหมาะสมกับผู้อ่านชาวไทย นอกจากนั้นความเชื่อวัฒนธรรม และประเพณีที่แตกต่างของไทยและจีน ทำให้ผู้แปลมีความจำเป็นต้องตัดทอน เพิ่มเนื้อความ หรือดัดแปลงเนื้อหาให้คนไทยอ่านเข้าใจได้ง่าย จึงทำให้**เฉื้อเตียวอิงฮงจว๋าน**และ**มังกรหยก** มีรายละเอียดที่แตกต่างกัน

ภาควิชา ภาษาตะวันออก.....ลายมือชื่อนิสิต.....
 สาขาวิชา ภาษาจีน.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
 ปีการศึกษา 2543.....

4180180622 : MAJOR CHINESE

KEY WORDS : Chinese Literature / **SHE DIAO YING XIONG ZHUAN** / **MANG KORN YOK**

WORARAT PIRIYANASORN : A COMPARISON OF **SHE DIAO YING XIONG ZHUAN** AND **MANG KORN YOK** . THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. PRAPIN MANOMAIVIBOOL, Ph.D. 179 pp. ISBN 974-347-127-8

The study has the objective of comparing the expression as well as phraseology and analyzing the causes of the differences between **SHE DIAO YING XIONG ZHUAN** , the original version in Chinese, and **MANG KORN YOK** , its translated version in Thai. The scope of study is restricted to one chapter of the story, Bi Wu Zhao Qin.

The study shows that the main content and the overall picture in **MANG KORN YOK** is not different from its original : **SHE DIAO YING XIONG ZHUAN**. The most significant difference is the fact that the original version presents more details. The translator did not intend to translate word by word but aimed at interpreting the content in the original version to gain readers' comprehension and enjoyment. Consequently, the translator had to make alterations, additions and omissions so that the reader will be better able to comprehend and make sense of the story. As a result , such factors are the reasons for the differences between the Chinese original and Thai translated versions.

Department of Eastern Languages..... Student's signature.....

Field of study Chinese Language..... Advisor's signature.....

Academic year 2000..... Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีจากรองศาสตราจารย์ ดร. ประพิณ มโนมัยวิบูลย์ อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ Min Kaide รองศาสตราจารย์ Xie Yulan จากมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ซึ่งมาประจำอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัชนี ตั้งยืนยง ซึ่งช่วยชี้แนะและแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ดร. Kong Qingdong แห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งที่ให้ความรู้ในด้านวรรณคดีจีน ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

ท้ายที่สุด ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อและคุณแม่ ที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนข้าพเจ้านับตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มเรียนภาษาจีน เป็นกำลังสำคัญที่ทำให้ทุกบรรทัดในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกิดขึ้นได้ เป็นกำลังใจให้คำแนะนำในการศึกษาเล่าเรียนเสมอมา และพี่สาวที่ให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณรุ่นพี่และเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่เกื้อกูลซึ่งกันและกัน และขอบคุณสุรีย์ พฤกษานุกัสกดิ์ เพื่อนที่คอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับวรรณคดีเรื่องนี้ตลอดจนเอื้อเฟื้อข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการเขียนวิทยานิพนธ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพและแผนที่.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาของปัญหา.....	1
1.2 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.3 ขอบเขตในการวิจัย.....	3
1.4 วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	4
1.6 ศัพท์เฉพาะและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	5
2 ความเป็นมาของวรรณกรรมจีนเรื่อง มังกรหยก	9
2.1 พัฒนาการของวรรณกรรมจีนเรื่อง มังกรหยก	9
2.1.1 แนะนำ มังกรหยก	9
2.1.2 เอกสารอ้างอิงประกอบการเขียน มังกรหยก	11
2.1.3 ความแตกต่างของ มังกรหยก ฉบับเดิมและฉบับปรับปรุง.....	12
2.1.4 ทฤษฎีที่ใช้ในการเขียน มังกรหยก	12
2.1.5 ภาษาใน มังกรหยก	13
2.1.5.1 ภาษามองโกล.....	13
2.1.5.2 ภาษาจีนโบราณ.....	14
2.1.6 มังกรหยก ในต่างประเทศ.....	14
2.2 พัฒนาการของวรรณกรรมจีนประเภทนิยายกำลังภายใน.....	15
2.2.1 นิยายกำลังภายในแบบโบราณ.....	15
2.2.2 นิยายกำลังภายในยุคปัจจุบัน.....	19
2.2.2.1 นิยายกำลังภายในแบบเก่า.....	19

2.2.2.2	นิยายกำลังภายในแบบใหม่.....	21
2.3	ต้นเรื่องมังกรหยก.....	23
2.3.1	ประวัติศาสตร์.....	23
2.3.2	ตัวละครที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์.....	27
2.3.2.1	เจิ้งจี๊ซือฮ่าน.....	27
2.3.2.2	ลูกชายและลูกสาวของเจิ้งจี๊ซือฮ่าน.....	30
2.3.2.3	กั๋วจั้ง.....	34
2.3.2.4	ราชันทักษิณ.....	34
2.3.2.5	หวางจั้งหยาง.....	35
2.3.2.6	เจ็ดนักพรตแห่งนิกายเฉวียนเจิน.....	37
2.3.2.7	หยินจี้ซือผิง.....	43
2.3.2.8	โจวปัวทง.....	46
3	เปรียบเทียบต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลภาษาไทย.....	47
3.1	ความแตกต่างทางด้านข้อความ.....	47
3.1.1	ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความฉบับภาษาไทยมีการทำความและอธิบายเพิ่มเติมจากฉบับภาษาจีน.....	47
3.1.2	ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความในฉบับภาษาไทยย่อจากฉบับภาษาจีน.....	52
3.2	ความแตกต่างทางด้านสำนวน ไวยากรณ์ และวิธีการพูด เป็นสำนวนอย่างจีนและสำนวนอย่างไทย.....	57
3.3	ความแตกต่างทางด้านจำนวนตัวเลข มาตรฐานเงิน มาตรฐานวัด และเวลา.....	63
3.3.1	จำนวนตัวเลข.....	63
3.3.2	มาตรฐานเงินและมาตรฐานวัด.....	64
3.3.3	เวลา.....	65
3.4	ความแตกต่างในด้านการเรียบเรียง.....	68
3.4.1	ข้อความต่อไปนี้ ฉบับภาษาจีนเป็นบทบรรยาย ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงไว้ในเครื่องหมายอัฒประกาศ.....	68
3.4.2	ข้อความต่อไปนี้ ฉบับภาษาจีนเป็นข้อความในเครื่องหมายอัฒประกาศ ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงเป็นคำบรรยาย.....	69

4	กลวิธีการใช้ภาษา.....	71
4.1	คำแทนผู้ร่วมการสนทนา.....	71
4.1.1	คำแทนตัวผู้พูด.....	71
4.1.2	คำแทนตัวผู้ฟัง.....	78
4.1.3	คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึง.....	87
4.2	ฉายา.....	93
4.2.1	ฉายาที่เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะตัว.....	93
4.2.2	ฉายาที่มาจากวิทยายุทธเฉพาะตัว.....	95
4.2.3	ฉายาที่มาจากชื่ออาวุธประจำตัว.....	97
4.3	คำสันธาน.....	98
4.3.1	คำสันธานที่ใช้เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน.....	99
4.3.2	คำสันธานที่ใช้แสดงเงื่อนไข.....	101
4.4	ความเปรียบ.....	108
5	บทสรุป.....	111
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	111
5.2	ข้อเสนอแนะ.....	119
	รายการอ้างอิง.....	121
	ภาคผนวก.....	125
	ภาคผนวก ก.....	126
	ภาคผนวก ข.....	130
	ภาคผนวก ค.....	137
	ภาคผนวก ง.....	140
	ภาคผนวก จ.....	143
	ประวัติผู้วิจัย.....	179

สารบัญภาพและแผนที่

หน้า

ภาพและแผนที่ประกอบ

บทที่ 1

ภาพการประลองฝีมือเลือกคู่..... 8

บทที่ 2

แผนที่ประกอบ..... 25

แผนที่ประกอบ..... 26

ภาพเชิงจี๋ชื่อฮ่าน..... 29

ภาพวัวควั่ไถ..... 32

ภาพหวางจั้งหยาง..... 36

ภาพหม่ายวี่และซุนปู้เอ๋อร์..... 38

ภาพถ่านชู่ตู่วาน..... 40

ภาพชีวชู่จี..... 41

ภาพหวางชู่อี้..... 44

ภาพหวาด้าทง..... 45

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

เนื่องจากจีนกับไทยมีความสัมพันธ์กันมาช้านาน ไม่ว่าจะเป็นทางการเมือง เศรษฐกิจ และด้านอื่น ๆ วรรณกรรมเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ยืนยันได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน การแปลวรรณกรรมจีนระดับชาติเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 1 และเป็นงานที่เกิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โดยโปรดเกล้าฯ ให้กรมพระราชวังบวรมหาเสนาภิมุข (เจ้าฟ้าทองอิน กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศร์ หรือวังหลัง) ทรงอำนวยการแปลนิยายอิงพงศาวดารจีนเรื่อง ไชยอัน และเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลเรื่องสามก๊ก ลักษณะการแปลหนังสือจีนเป็นภาษาไทยในสมัยนั้น สมเด็จพระยาตากษานุกาฬได้ทรงกล่าวไว้ในตำนานเรื่องสามก๊ก (เจ้าพระยาพระคลัง (หน) , 2518 : 8) ว่า

.....ลักษณะการแปลหนังสือจีนเป็นภาษาไทยแต่โบราณ (หรือแม้จนชั้นหลังมา) อยู่ข้างลำบากด้วยผู้รู้หนังสือจีนไม่มีใครชำนาญภาษาไทย ผู้ชำนาญภาษาไทยก็ไม่มีใครรู้หนังสือจีน การแปลจึงต้องมีพนักงานเป็นสองฝ่ายช่วยกันทำ ฝ่ายผู้ชำนาญหนังสือจีนแปลความออกให้เสมือนจดลงแล้วผู้ชำนาญภาษาไทยเอาความนั้นไปเรียบเรียงแต่งเป็นภาษาไทยให้ถ้อยคำและสำนวนความเรียบร้อยอีกชั้นหนึ่ง เพราะฉะนั้นจึงต้องมีผู้ซึ่งทรงความสามารถเช่นกรมพระราชวังหลัง และเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นต้น จนเมื่อชั้นหลัง สมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์เป็นผู้อำนวยการ บางทีจะไม่ได้เป็นผู้แต่งภาษาไทยเองทุกเรื่อง แต่เห็นจะต้องสันนิษฐานทั่วทั้งแก้ไขทั้งข้อความและถ้อยคำที่แปลมากอยู่ ข้อนี้พึงสังเกตได้ในหนังสือเรื่องพงศาวดารจีนที่แปลนั้น ถ้าเป็นเรื่องที่มีผู้บรรดาศักดิ์สูงอำนวยการแปล สำนวนมักดีกว่าเรื่องที่บุคคลสามัญแปล แต่สำนวนแปลคงจะไม่สู้ตรงกับสำนวนที่แต่งไว้ในภาษาจีนแต่เดิม เพราะผู้แปลมีผู้สันตติทั้งภาษาจีนและภาษาไทยรวมอยู่ในคนเดียวเหมือนเช่นแปลหนังสือฝรั่งกันทุกวันนี้.....

ประมาณปี พ.ศ. 2501 นิยายจีนกลับมาเฟื่องฟูในกลุ่มนักอ่านไทยอีกครั้งอย่างรวดเร็ว แต่ไม่เป็นเช่นการแปลพงศาวดารดังในอดีต ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากราชสำนัก ทว่ากลับเป็นการแปลนิยายจีนเพื่อความบันเทิง และเป็นนิยายประเภท"นิยายจีนกำลังภายใน" ซึ่งมีลักษณะการใช้ภาษาใน

การแปลที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง การแปลวรรณกรรมจีนกลายเป็นเรื่องตอบสนองความต้องการของผู้อ่าน ไม่ได้มีการใช้ภาษาแบบเก่าดังที่ปรากฏในการแปลนิยายอิงพงศาวดารจีนแต่เดิม การใช้ภาษาของนักแปลเรื่องจีนกำลังภายในมีลักษณะเฉพาะของการแปลนิยายในปัจจุบัน

มังกรหยก เป็นนิยายจีนกำลังภายในเรื่องแรกที่คนไทยรู้จักกันเป็นอย่างดี เรื่องนี้แต่งโดยจินยง (金庸 Jīn Yōng หรือกิมย้ง) แปลโดยจำลอง พิศนาคะ เดิมใช้ชื่อเรื่องว่า **วีรบุรุษมีอณู** แต่ไม่ได้รับความนิยมเท่ากับชื่อมังกรหยก นักประพันธ์ที่ได้รับความนิยมหลังจินยง ก็คือ กูหลง (古龍 Gǔ Lóng หรือโกวเล้ง) และผู้ที่นำผลงานของนักประพันธ์จีนสองท่านนี้มาแปลให้เราอ่านกันอย่างสนุกสนาน เพลิดเพลิน และได้รับการยอมรับในวงการแปลนิยายจีนกำลังภายใน ได้แก่ ว. ณ เมืองลุง และ น.นพรัตน์ (จินิตา ดิถียนต์, 2532 : 91)

มังกรหยก หรือชื่อภาษาจีน 射鵰英雄傳 (Shèdiāo Yīngxióng Zhuàn เจ้อเตี่ยวอิงฮุยงจ้วาน) นั้น หากแปลเป็นภาษาไทยแบบคำต่อคำแล้ว จะแปลได้ดังนี้ คำว่า shè เป็นคำกริยา หมายถึง ยิง คำว่า diāo เป็นคำนาม หมายถึง นกชนิดหนึ่ง มีนิสัยดุร้าย มีจงอยปากโค้งงอและแหลมคม มีกำลังแข็งแรง และมีขนปกคลุมตามขาอีกด้วย มีลักษณะคล้ายนกอินทรี คำว่า yīngxióng เป็นคำนาม แปลว่า วีรบุรุษ และคำว่า zhuàn เป็นคำนาม แปลว่า ตำนาน เรื่องเล่า บันทึกลง ดังนั้น จึงแปลได้ว่า **บันทึกของวีรบุรุษผู้ยิงอินทรี**

เรื่องรอง รุ่งรัศมี¹ ได้ให้สัมภาษณ์เวณวัณ ทองลา (เวณวัณ ทองลา, 2533 : 39) ความว่างานกำลังภายในถือว่าเป็นวรรณกรรมที่มีรูปแบบเฉพาะของจีน เป็น โลกสมมติ ผู้อ่านรับรู้กติกาทั้งหมดในความรู้สึกก่อนที่จะได้อ่านเรื่อง เป็นงานซึ่งนำที่มากที่สุดที่ผู้เขียนสามารถสร้างโลกสมมติเข้าไปในหัวใจผู้อ่านได้ถ้าผู้อ่านไม่ยึดติดกับคำถามว่า ทำไมต้องฆ่ากันอย่างนั้น ทำไมจึงมีแต่ความรุนแรงซึ่งจริง ๆ แล้วมีหลักคิดลึก ๆ เป็นจริยธรรมซ่อนอยู่ และสะท้อนถึงวิถีชีวิตของจีน ผู้อ่านจะยอมรับและเข้าใจสิ่งที่เรียกว่ากำลังภายในเป็นอย่างดีในขณะที่อ่านลีลาการต่อสู้ที่แปลกพิสดารของตัวละครที่เรียกว่า "วิทยายุทธ" ซึ่งได้แก่ หมัดมวย วิชากำลังตัวเบา หรือการต่อสู้ด้วยกระบี่หรือดาบ เป็นต้น การที่ผู้เขียนกำหนดให้ตัวละครสามารถต่อสู้และเอาชนะคู่ต่อสู้จำนวนลิบๆ ได้นั้นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกเพราะตัวละครมีวิทยายุทธเหนือกว่าตัวละครตัวอื่น ดังนั้น "วิทยายุทธ" จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเอา

¹ เรื่องรอง รุ่งรัศมี (พ.ศ. 2498 – ปัจจุบัน) เป็นลูกคนจีนที่เกิดในเมืองไทย เคยเรียนภาษาจีนกับบิดาซึ่งเป็นครูสอนภาษาจีนตามบ้าน ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2514 ได้ไปศึกษาต่อที่ไต้หวัน และทำงานเป็นคอลัมนิสต์ที่สำนักพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์ มีผลงานออกมามากมาย เช่น เดือนดาว...ในแผ่นฟิล์ม ขลุ่ยผิว...พิณพระจันทร์ เดี่ยวตายได้เงาจันทร์...โกวเล้งรำพัน กิ่งไผ่และดวงโคม เป็นต้น

ชนะคู่ต่อสู้ และแสดงให้เห็นว่าการที่จะมีวิทยายุทธสูงได้นั้น ต้องได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความอดทน ได้รับการสอนเคล็ดวิชาการต่อสู้ต่างๆ และมีการฝึกปรือมาอย่างดี

ความสนุกสนานตื่นเต้นของนิยายกำลังภายในอยู่ที่ตัวเรื่องและการแปล ผู้อ่านจึงรู้สึกสนุกและรู้สึกเพลิดเพลินกับการใช้ภาษา จนมีสำนวนที่มักจะนำมาใช้ชนิดติดปากคนไทย เช่น ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา (不見棺材，不流淚。 bú jiàn guāncái , bù liú lèi) ไม่มีงานเลี้ยงใดไม่เลิกรา (沒有不散的筵席。 méiyǒu bù sǎn de yánxí) มิมบังอาจ (不敢當。 bù gǎndāng) เกรงใจมากไปแล้ว (太客氣了。 tài kèqì le) เป็นต้น เราสามารถรับรู้และบอกได้ว่า นี่เป็นสำนวนจากเรื่องจีนกำลังภายใน ด้วยเหตุนี้เอง จึงนำศึกษาว่าสำนวนแปลภาษาไทยของวรรณกรรมจีนกำลังภายในเรื่อง มังกรหยก ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในสังคมไทยนั้น เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว มีความสอดคล้องกับต้นฉบับภาษาจีนเพียงไร

1.2 สมมติฐานของการวิจัย

1. สำนวนภาษาของ เรื่องมังกรหยก² แตกต่างจาก เรื่องเจ้าเตียวอึงฮุยจิววัน (射鵰英雄傳 Shèdiāo Yīngxióng Zhuān) ซึ่งเป็นต้นฉบับภาษาจีน
2. สาเหตุของความแตกต่างระหว่างฉบับภาษาจีนกับภาษาไทยนั้น มาจากภูมิหลังทางวัฒนธรรม ประเพณี และกลวิธีการใช้ภาษาของผู้แต่งและผู้แปล

1.3 ขอบเขตในการวิจัย

เรื่อง เจ้าเตียวอึงฮุยจิววัน (มังกรหยก) เป็นนิยายกำลังภายในที่มีต้นฉบับทั้งหมดสี่สำนวน คือ สำนวนของจำลอง พิศนาคะ สำนวนของ น.นพรัตน์ สำนวนของ ว.ณ เมืองลุง และสำนวนของคนบ้านเพ โดยแปลมาจากต้นฉบับภาษาจีนเรื่องเจ้าเตียวอึงฮุยจิววัน ซึ่งผู้แต่งก็คือจินยง ในฉบับภาษาไทยนั้นมีเนื้อความที่แตกต่างกัน เนื่องจากต้นฉบับภาษาจีนของจินยงมีทั้งหมดสองสำนวน คือ เจ้าเตียวอึงฮุยจิววันฉบับเดิม และฉบับปรับปรุง ฉบับแปลภาษาไทยสำนวนจำลอง พิศนาคะ เป็นสำนวนแปลที่แปลมาจากเจ้าเตียวอึงฮุยจิววันฉบับเดิม ส่วนฉบับแปล

² มังกรหยก ที่ทำการวิจัยในครั้งนี้ คือ มังกรหยก ภาค 1 ที่แปลจากต้นฉบับภาษาจีนเรื่องเจ้าเตียวอึงฮุยจิววัน

ภาษาไทยสำนวนของ น.นพรัตน์ ของ ว.ณ เมืองลุง และของคนบ้านเพนั้น เป็นสำนวนที่แปลมาจากเจ้อเตี้ยวอิงฮุยจิวอันฉบับปรับปรุงใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีความแตกต่างในการดำเนินเรื่องราว โครงเรื่อง ตลอดจนตัวละครต่างๆ ในฉบับแปลภาษาไทย ทั้งนี้เพราะเป็นการแปลจากต้นฉบับภาษาจีนสองฉบับที่มีความแตกต่างกันนั่นเอง

การวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาเปรียบเทียบเรื่องเจ้อเตี้ยวอิงฮุยจิวอันเฉพาะฉบับเดิม กับเรื่องมังกรหยกฉบับแปลภาษาไทยสำนวนจำลอง พิศนาคะ โดยจะคัดตอนที่เป็นเรื่องราวของการประลองฝีมือเลื้อกู่ (比武招親 Bǐ Wǔ Zhāo Qīn) ซึ่งมีความยาวประมาณ 70 หน้าของฉบับภาษาจีน และประมาณ 120 หน้าของฉบับแปลภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องจากพบว่าเป็นตอนที่ตัวละครเด่นๆ ของเรื่อง ซึ่งได้แก่ กั๋วจิ้ง (郭靖 Guō Jìng หรือก๊วยเซ็ง) หวงหง (黃蓉 Huáng Róng หรืออึ้งย้ง) หยางคัง (楊康 Yáng Kāng หรือเอี้ยคัง) และมุ่เนียนฉือ (穆念慈 Mù Niàncí หรือมัวเนียนซื่อ) มาพบกันเป็นครั้งแรกอันจะเป็นการนำสู่การดำเนินเรื่องต่อไป นอกจากนี้ยังเป็นตอนที่สะท้อนถึงลักษณะของตัวละครต่าง ๆ ในด้านนิสัย พฤติกรรม และการแสดงออกอันจะนำไปสู่จุดจบของตัวละครต่าง ๆ ดังกล่าว

1.4 วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

1. ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล
2. แปลและเปรียบเทียบข้อมูล
3. จัดหมวดหมู่และวิเคราะห์ข้อมูล
4. ประมวลและสรุปผลการวิจัย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. แนะนำวรรณคดีประเภทนิยายกำลังภายในเรื่อง เจ้อเตี้ยวอิงฮุยจิวอัน ซึ่งเป็นต้นฉบับภาษาจีนของมังกรหยกภาษาไทย ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นในหมู่ผู้อ่านชาวไทย
2. เป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมแปลซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษาจีนเป็นภาษาไทย

3. ได้รับความรู้ทางด้านวัฒนธรรมประเพณี ความคิด และความเชื่อของชาวจีนที่ถ่ายทอดผ่านทางวรรณกรรม

4. เป็นแนวทางให้แก่ผู้สนใจวรรณกรรมประเภทนิยายกำลังภายในของจีนได้ศึกษาและค้นคว้าต่อไป

1.6 ศัพท์เฉพาะและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

1. สำหรับชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง ชื่อตัวละคร ในเรื่องนั้น จะยึดตามต้นฉบับภาษาจีนเป็นหลักโดยจะถอดเสียงอ่านเป็นภาษาจีนกลางตามระบบ 漢語拼音 (Hānyǔ Pīnyīn) ซึ่งเป็นระบบสัทอักษรที่ใช้เป็นทางการในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนดังนี้

สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะ 24 เสียง

b (ป) p (ผ,พ) m (ม) f (ฝ,ฟ) d (ต) t (ถ,ท) n (น) l (ล)
z (จ) c (ช,ฉ) s (ส,ซ) zh (จ) ch (ช,ฉ) sh (ช,ช) r (ร) j (จ)
q (ช,ฉ) x (ซ) g (ก) k (ก,ค) h (ท) ng (ง) y (ย) w (ว)

สัทอักษรแทนเสียงสระ 24 เสียง

1. สัทอักษรแทนเสียงสระเดี่ยว 8 เสียง

a (อา) o (โอะ) e (เออ) i (อี,อิ,อี๋อ)
u (อู) ü (อู+อี) er (เออร์) ê (เอะ)

2. สัทอักษรแทนเสียงสระผสม 16 เสียง

ai (ไอ,อาย) ei (เอ+อี) ao (เออา,อาว) ou (โอะ+อู)
ia (อี+อา) ie (อี+เอะ) io (อี+โอะ) ua (อัว+อา)
uo (อัว+โอะ) ue (อู+เออ) üa (อู+อี+อา) üe (อู+อี+เอะ)
iao (อี+อา+โอะ) iou (อี+โอะ+อู) uai (อู+อา+อี) uei (อู+เอ+อี)

เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียงในภาษาจีนกลาง

- เสียงหนึ่ง (ออกเสียงคล้ายเสียงตรีในภาษาไทย)
- ✓ เสียงสอง (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงจัตวาในภาษาไทย)
- ✓ เสียงสาม (ออกเสียงไม่ใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ไทยเสียงใดเลย โดยจะออกเสียงต่ำในตอนแรกแล้วจะผันเป็นเสียงสูงในตอนท้าย)
- ✓ เสียงสี่ (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงโทในภาษาไทย)

การแสดงเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในระบบถอดเสียงภาษาจีนกลางนี้จะต้องเขียนเครื่องหมายไว้เหนือรูปสระ หากสระนั้นเป็นสระผสมก็จะเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระที่เป็นสระหลัก

ข้อสังเกต

ก. ในวงเล็บคือเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยที่เทียบได้กับเสียงของลัทอักษรในระบบ Hànyǔ Pīnyīn

ข. เสียง sh ออกเสียงคล้าย sh ในภาษาอังกฤษ ในที่นี่จะใช้ตัวอักษร ฉ แทนเสียง sh แต่ในกรณีที่ไม่สามารถผันเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ตัว ฉ ได้ ก็จะใช้ตัว ช แทนโดยจะใส่จุดใต้ตัว ช เป็นเครื่องหมายสังเกตดังนี้ ชู

ค. เสียงพยัญชนะ ng ในภาษาจีนกลางใช้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น ส่วนเสียง y และ w เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ใช้เขียนแทนเสียงสระ i และ u ตามลำดับเมื่อเป็นเสียงสระผสมซึ่งอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ และใช้เขียนไว้หน้าสระเดี่ยว i และ u ตามลำดับเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น นอกจากนี้ยังเขียน y ไว้หน้าเสียงสระ ü ทั้งที่เป็นสระเดี่ยวและสระผสมเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น

ง. เสียงสระผสม iou และ uei ตามระบบการเขียนลัทอักษรจีน กำหนดให้เขียนเป็น iu และ ui ตามลำดับ เมื่อปรากฏร่วมกับพยัญชนะอื่น

2. ข้อความที่ผู้วิจัยแปลจากฉบับภาษาจีนเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับฉบับภาษาไทยในบทที่ 3 จะพิมพ์ด้วยตัวหนาเอียง และข้อความที่ยกมาเปรียบเทียบในแต่ละตอนนั้นจะให้เป็นภาษาจีนไว้ในภาคผนวก ข โดยเรียงลำดับตามข้อความที่อ้างถึงในบทที่ 3

3. ข้อความที่ยกมาจากต้นฉบับแปลภาษาไทยสำนวน จำลอง พิศนาคะ เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบในบทที่ 3 จะพิมพ์ด้วย ตัวบางเอียง

4. ส่วนที่เป็นจุดเน้นในการเปรียบเทียบแต่ละตัวอย่างจะใช้การขีดเส้นใต้บางหนึ่งเส้น

5. ชื่อตัวละครและสถานที่ที่กล่าวถึงในบทที่ 3 ซึ่งนำมาจากต้นฉบับภาษาจีนในตอนประลองฝีมือเลือกคู่ และที่นำมาจากต้นฉบับภาษาไทยสำนวนของจำลอง พิศนาคะ จะเขียนเสียงอ่านที่ถอดเสียงเป็นสำเนียงจีนกลาง โดยจะวงเล็บชื่อของตัวละครและสถานที่ในฉบับแปลภาษาไทยกำกับไว้ รายชื่อเหล่านี้ทั้งหมดจะให้เป็นตัวอักษรจีน และกำกับเสียงอ่านภาษาจีนกลางเทียบกับเสียงอ่านในฉบับแปลภาษาไทยไว้ในภาคผนวก ค

สถาบันวิทยบริการ

ภาพการประลองฝีมือเลือกคู่

(จากหนังสือ Shèdiào Yíngxióng Zhuàn)

บทที่ 2

ความเป็นมาของวรรณกรรมจีนเรื่องมังกรหยก

มังกรหยก เป็นนิยายกำลังภายในที่คนไทยรู้จักกันเป็นอย่างดี เป็นนิยายกำลังภายในฉบับภาษาไทยที่แปลมาจากต้นฉบับภาษาจีน เจ้อเตี๋ยวอชิงซุยจว๋าน นิยายกำลังภายในเรื่องนี้มิใช่เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นโดยจินตนาการของนักเขียนเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องที่พัฒนาจากตัวบุคคลและเหตุการณ์บางส่วนในบันทึกทางประวัติศาสตร์โดยยึดตามช่วงชีวิตของเจิงจีซือฮ่าน (成吉思汗 Chéng Jí Sī Hàhàn หรือ เจงกิสข่าน) เป็นหลักในการดำเนินเนื้อเรื่อง โดยผู้เขียนได้สร้างตัวละครเอกของเรื่องในภาคนี้ให้ไปใช้ชีวิตช่วงหนึ่งยังดินแดนมองโกล และการแต่งนิยายกำลังภายในแบบอิงประวัติศาสตร์ดังกล่าวนี้ นักเขียนเองจำเป็นต้องหาข้อมูลและเอกสารอ้างอิงทางประวัติศาสตร์มาประกอบการเขียนด้วย ซึ่งพัฒนาการของเรื่องมังกรหยกนั้นมีความเป็นมาดังต่อไปนี้

2.1 พัฒนาการของวรรณกรรมจีนเรื่องมังกรหยก

นิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยก จัดเป็นวรรณกรรมจีนประเภทหนึ่งที่มีความเป็นมาและพัฒนาการที่น่าสนใจโดยผู้เขียนได้เขียนบันทึกไว้ท้ายเล่มเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเป็นมาของนิยายกำลังภายในที่มีชื่อเสียงเล่มนี้ไว้ดังนี้

2.1.1 แนะนำมังกรหยก

มังกรหยก เป็นชื่อนิยายกำลังภายในที่ จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากต้นฉบับภาษาจีนทั้งหมด 4 เรื่องที่แต่งโดยจินยง (金庸 Jīn Yōng หรือกิมย้ง) โดยแปลเป็นภาษาไทยว่า มังกรหยกทั้งสิ้น 5 ภาค ดังนี้

1. เจ้อเตี๋ยวอชิงซุยจว๋าน (射鵰英雄傳 Shèdiāo Yīngxióng Zhuàn) หรือมังกรหยก ภาค 1 ในภาคนี้มีตัวละคร คือ กั๋วจิ้ง (郭靖 Guō Jǐng หรือก๊วยเซ็ง) และหวงหรง (黃蓉 Huáng Róng หรือ อึ้งย้ง)

2. เจินเตี๋ยวเสี่ยหลวี่ (神鵰俠侶 Shéndiāo Xiáilǚ) หรือมังกรหยก ภาค 2 เป็นภาคต่อเนื่องจากมังกรหยก ภาค 1 มีตัวละครคือ หยางกั๋ว (楊過 Yáng Guò หรือ เอี้ยก้วย) และ เสี่ยวหลงหนวี่ (小龍女 Xiǎo Lóng Nǚ เสี่ยวเล่งนึ่ง)

3. อีเทียนถูหลงจี (倚天屠龍記 Yǐtiān Túlóng Jì)¹ หรือมังกรหยกภาค 3 และภาค 4 หรือลูกมังกรหยก ซึ่งเป็นภาคต่อเนื่องจากมังกรหยกภาค 1 และภาค 2 จำลอง พิศนาคะ แปลเรื่องอีเทียนถูหลงจีเป็น มังกรหยกภาค 3 และภาค 4 หรือลูกมังกรหยก โดยจัดแบ่งเป็น 2 ภาค ตัวเอกในเรื่องคือ จางอู่จี (張無忌 Zhāng Wújì หรือ เตียบ่ออ้วง²) และจ้าวหมิ่น (趙敏 Zhào Mǐn หรือ เตียเมียง)

4. เทียนหลงปาปู้ (天龍八部 Tiānlóng Bābù) หรือมังกรหยก ภาค 5 หรือแปดเทพอสูรมังกรฟ้า เรื่องนี้ไม่ได้เป็นภาคที่ต่อจากมังกรหยกทั้ง 4 ภาคแรกแต่อย่างใด แต่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นประมาณร้อยกว่าปี

นิยายกำลังภายในดังกล่าวสามเรื่องแรก ซึ่งก็คือเจ้อเตียวอิงสุยงจ้ว้น เจินเตียวเสี่ยหลิววี และ อีเทียนถูหลงจี เป็นเรื่องที่ต่อเนื่องกัน ทั้งสามเรื่องนี้มีชื่อเรียกรวมเป็นภาษาจีนว่าเจ้อเตียวซานบูฉู่ (射鵰三部曲 Shèdiāo Sānbù Qǔ หรือ มังกรหยกฉบับสามภาค) ดำเนินเรื่องโดยอิงประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ซ่งใต้ (南宋 Nán Sòng พ.ศ. 1670 - พ.ศ. 1822) จนกระทั่งถึงยุคที่ชาวมองโกลเข้ายึดครอง ส่วนเทียนหลงปาปู้ นั้น เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนเจ้อเตียวอิงสุยงจ้ว้น ไม่มีความเกี่ยวเนื่องกัน แต่ผู้แปลตั้งชื่อว่ามังกรหยก ภาค 5 เพื่อให้มีชื่อเรื่องเข้าชุดกันกับทั้ง 4 ภาคแรก

มังกรหยกเป็นนิยายกำลังภายในเรื่องหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงมาก ดังนั้นนอกจากจะมีผลงานแปลภาษาไทยของจำลอง พิศนาคะแล้ว ยังมีสำนวนแปลของว. ณ เมืองลุง สำนวนแปลของน.นพรัตน์ และสำนวนแปลของคนบ้านเพ รวมทั้งหมด 4 สำนวนด้วยกัน

ในภาคผนวกของเจ้อเตียวอิงสุยงจ้ว้น ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 จีนยง (1976 : 1619) บันทึกไว้ว่า เจ้อเตียวอิงสุยงจ้ว้น แต่งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2500 - พ.ศ. 2502 โดยตีพิมพ์ลงเป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์ธุรกิจฮ่องกง (香港商報 Xiānggǎng Shāngbào) มีบรรณาธิการหลี่ซาเวี (李沙威 Lǐ Shāwēi) เป็นผู้สนับสนุนและให้กำลังใจเสมอมา เจ้อเตียวอิงสุยงจ้ว้นเป็นนิยาย

¹ บทภาพยนตร์โทรทัศน์ได้แปลชื่อ อีเทียนถูหลงจี เป็นชื่อภาษาไทยว่า กระบี่อิงฟ้าดาบฆ่ามังกร หรือดาบมังกรหยก

² จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า เตียบ่ออ้วง ความจริงควรจะถอดเสียงว่า เตียบ่อกี (คำ 忘 wàng หรือภาษาถิ่นอ่านว่า อ้วง กับคำ 忌 jì หรือภาษาถิ่นอ่านว่า กี้ เขียนต่างกันเพียงเล็กน้อย ทำให้เกิดความเข้าใจผิด) สำหรับในบทภาพยนตร์โทรทัศน์ได้ถอดเสียงว่า เตียบ่อกี

กำลังภายในที่สร้างชื่อเสียงให้จีนยังเป็นที่รู้จักในหมู่นักอ่าน และยังทำให้จีนยังสามารถสร้างฐานะจนเปิดกิจการหนังสือพิมพ์เป็นของตนเองได้สำเร็จ

2.1.2 เอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนมังกรหยก³

จีนยง (1976 :1620 – 1621) ได้กล่าวไว้ในภาคผนวกเรื่อง **เจ้อเตี่ยวอิงสองจ้ว้น ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4** ว่า เรื่องราวของเจ็งจี้อี่ซ้อฮ่าน รวมทั้งการอ้างอิงเรื่องราวในประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่มาจากหนังสือเรื่อง **忙割命紐察脫必赤顏 (Máng Gé Lún Niǔ Chá Tuō Bì Chì Yán)** ซึ่งเป็นหนังสือชุดสิบสองเล่มที่เขียนขึ้นโดยการใช้ตัวอักษรจีนในการบันทึกเสียงอ่านภาษามองโกล ได้มีนักวิจัยหลายคนทั่วโลกพยายามศึกษาตีความโดยนำเสนอเป็นผลงานวิทยานิพนธ์บ้าง ตำราและเอกสารทางวิชาการบ้าง รวมทั้งหนังสือหลักการถอดเสียง และพจนานุกรมรวมศัพท์เฉพาะจากหนังสือเล่มดังกล่าว จีนยงมีความเห็นว่าหนังสือชุดนี้เขียนเสร็จเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 1783 (ตรงกับปลายสมัยราชวงศ์ซ่งใต้) เป็นการเรียบเรียงขึ้นโดยการใช้ตัวอักษรจีนมาบันทึกเสียงอ่านภาษามองโกล คำว่า Máng Gé Lún เป็นการเลียนเสียงอ่านภาษามองโกลโดยใช้ตัวอักษรจีนทับศัพท์คำว่ามองโกล คำว่า Niǔ Chá เป็นการถอดเสียงอ่านของคำซึ่งแปลว่าความลับในภาษามองโกล และคำว่า Tuō Bì Chì Yán เป็นการถอดเสียงอ่านของคำซึ่งแปลว่า การรวบรวมตำราเอกสารในภาษามองโกล ดังนั้นชื่อหนังสือเล่มนี้เมื่อแปลออกมาแล้วก็คือประวัติศาสตร์เรื่องลับมองโกล

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสืออ้างอิงลับของราชวงศ์มองโกลยุคโบราณซึ่งไม่มีการเผยแพร่สู่ภายนอก และเก็บรักษาไว้ในพระราชวังแห่งราชวงศ์หยวน (พ.ศ. 1822 - พ.ศ. 1911) เมื่อสิ้นราชวงศ์หยวนก็ตกทอดไปยังจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง (พ.ศ. 1911 - พ.ศ. 2187) จนถึงสมัยหมิงหงู่⁴ (明洪武 Míng Hóngwǔ พ.ศ. 1911 - พ.ศ. 1941) ปีที่ 15 จึงได้แปลเป็นภาษาจีน โดยแปลจากเสียงอ่านภาษามองโกลซึ่งถอดเสียงด้วยอักษรจีนในหนังสือเล่มดังกล่าว และพระราชทานนามว่าประวัติศาสตร์เรื่องลับมองโกล หรือประวัติศาสตร์เรื่องลับราชวงศ์หยวน

ต่อมามีการแปลหนังสือชุดนี้กลับเป็นภาษาพูดมองโกลโบราณในยุคพุทธศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นภาษาพูดมองโกลที่แตกต่างไปจากภาษาพูดมองโกลยุคปัจจุบันมาก และนักวิจัยภาษามองโกลในประเทศจีนนามว่า เซี่ยจ้ายฮ่าน (謝再善 Xiè Zàishàn) ได้ใช้ฉบับนี้เป็นต้นฉบับในการแปล

³ มังกรหยกในที่นี้และซึ่งจะกล่าวถึงนับแต่ขึ้นไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะหมายถึง มังกรหยกภาค 1 (เจ้อเตี่ยวอิงสองจ้ว้น) เท่านั้น

⁴ รัชสมัยของปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์หมิง

กลับไปเป็นภาษาจีนปัจจุบัน ต่อมามีการปรับปรุงเรื่องราวบ้างและเผยแพร่ไปยังตะวันตกโดยใช้ชื่อว่า ประวัติศาสตร์ยุคทอง (黄金史 Huángjīn Shǐ) และในการปรับปรุงครั้งนี้ได้ตัดเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่ทำให้เกียรติยศและชื่อเสียงของเจิ้งจีชื่อฮ่านมัวหมองออกไป เช่น เหตุการณ์ตอนที่เหย่ชู่กาย (也速該 Yě Sù Gāi) ลักพาตัวหญิงสาวมาเป็นภรรยาของตนและมีบุตรชายด้วยกันซึ่งก็คือ เจิ้งจีชื่อฮ่าน เหตุการณ์ที่เหย่ชู่กายถูกลอบวางยาพิษระหว่างทางจนถึงแก่ความตาย เหตุการณ์ที่เจิ้งจีชื่อฮ่านถูกศัตรูจับขังคุกไว้ และผู้เอ๋อร์เทีย (蒲兒帖 Pū Ér Tiē) ภรรยาของเจิ้งจีชื่อฮ่านถูกศัตรูบุกชิงตัวไปเป็นภรรยาจนมีบุตรชายติดกลับมาชื่อว่าชู่ชือ (術赤 Shù Chì หรือโจจิ) และเหตุการณ์ที่เจิ้งจีชื่อฮ่านใช้หญิงน้องชายต่างมารดาจนตาย เป็นต้น

2.1.3 ความแตกต่างของมังกรหยกฉบับเดิม และฉบับปรับปรุง

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า จีนยงได้ปรับปรุงมังกรหยก ภาค 1 ก่อนที่จะพิมพ์เผยแพร่เป็นรูปเล่ม ในภาคผนวกของเจ้อเตี่ยวอิงฮุยจว๋อัน ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 บันทึกว่า (1976 : 1620) ขณะปรับปรุงต้นฉบับนั้นก็ได้อัดแปลงเรื่องราวไปไม่น้อย มีการตัดเอาเรื่องราวและตัวละครที่มีได้มีส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่องออกไป เช่น ตัวเจ้านกแดง เรื่องสงครามระหว่างกบกับคางคก และเรื่องการกระทำที่ไม่ถูกต้องของหัวหน้าพรรคฝ่ามือเหล็ก เป็นต้น มีการตัดตัวละครจินหนานจิน (秦南琴 Qín Nánqín หรือ จินน้ำคิม) ออกไป โดยผสมผสานตัวละครจินหนานจินและมุเนี่ยนฉือ (穆念慈 Mù Niàncí หรือ มัวเนี่ยมชือ) จนเป็นหนึ่งเดียวกัน และมีการเพิ่มเติมส่วนใหม่ ๆ บางส่วนเข้าไป เช่น การเริ่มต้นเรื่องโดยยกบทกล่าวนำของจางฉืออู่ (張十五 Zhāng Shíwǔ) มาเป็นบทเกริ่นนำ การฝ่าพายุเพื่อเข้าไปขโมยภาพวาดลับ และตอนที่หวงฉ่าง (黃裳 Huáng Shàng) เรียบเรียงคัมภีร์จิวอินเจินจิง (九陰真經 Jiǔ Yīn Zhēn Jīng หรือ เก้าอิมแป๊ะก้วย) เป็นต้น

2.1.4 ทฤษฎีที่ใช้ในการเขียนมังกรหยก

ในภาคผนวกของเจ้อเตี่ยวอิงฮุยจว๋อัน ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 จีนยง (1976 : 1619 - 1620) กล่าวว่าตนได้สร้างตัวละครที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวตามหลักวิธีการเขียนนิยายและการแสดงอุปสรรคที่สืบทอดกันมา ทำให้ผู้อ่านเมื่อได้อ่านแล้วจะเกิดมีมโนภาพของตัวละครประทับอยู่ในใจอย่างชัดเจน เช่น กัวจิ้งซึ่งชื่อสัตย์ยึดมั่นคุณธรรม หวงหรงซึ่งฉลาดร้อยเล่ห์เพทุบาย และเนื่องจากตัวละครในเรื่องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงทำให้โครงเรื่องน่าสนใจ ช่วงที่จีนยงเขียนเรื่องมังกรหยกนั้น เป็นช่วงที่ตัวเองได้ทำหน้าที่เป็นผู้เขียนบทละครและผู้กำกับการแสดงให้กับบริษัทภาพยนตร์ฉางเจิง ซึ่งช่วงเวลานี้เองจีนยงได้อ่านหนังสือทางทฤษฎีและอุปสรรคตะวันตก ดังนั้นใน

มังกรหยกจึงมีบางส่วนบางตอนที่นำเอาวิธีการคลายปมปัญหามาจากทฤษฎีดังกล่าว โดยมีการผสมผสานวิธีของการแสดงอุปากรเข้าไปด้วย และบางครั้งก็เป็นการผสมผสานอย่างไม่รู้ตัว โดยเฉพาะจากห้องลับในหมู่บ้านเลี้ยงวัว เป็นตอนที่กั้วจิ้งกับหวงหรงหลบเข้าไปในนั้นเพื่อเดินลมปราณรักษาอาการบาดเจ็บ และสามารถมองดูเหตุการณ์ภายนอกห้องลับได้โดยมีช่องลับให้คอยสังเกตการณ์ผู้บุกรุกอย่างเงียบๆ จากดังกล่าวจัดเป็นฉากที่สมบูรณ์ด้วยองค์ประกอบของอุปากรและตัวละครบนเวที ในช่วงแรก ๆ นั้น จินยงคิดว่าการเล่นนวนิยายโดยใช้วิธีการดังกล่าวยังไม่เคยมีผู้ใดใช้มาก่อน และไม่คิดว่าจะได้รับการตอบรับจากผู้อ่านนิยายกำลังภายในอย่างดีถึงเพียงนี้

2.1.5 ภาษาในมังกรหยก

2.1.5.1 ภาษามองโกล

ประวัติศาสตร์ในเรื่อง มังกรหยก ภาค 1 นี้ กล่าวถึงชาวมองโกลที่รุกรานประเทศจีนจนได้เข้ามาปกครองดินแดนประเทศจีนยาวนานถึง 89 ปี และปกครองดินแดนทางตอนเหนือของประเทศจีนอีกกว่า 100 ปี แต่เนื่องจากชาวมองโกลมีวัฒนธรรมที่ล่าหลังกว่าชาวจีน จึงไม่ได้มีอิทธิพลแต่อย่างใดต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนชาวจีน ชาวมองโกลน้อยคนนักที่จะแต่งงานกับชาวจีน ดังนั้นจึงไม่ถูกชาวจีนกลืนชาติไป (1976 : 1622)

หลี่ซือจุน (李思純 Lǐ Sīcún) อ้างอิงไว้ในหนังสือการศึกษาประวัติศาสตร์ราชวงศ์หยวนว่า (1976 : 1622) อิทธิพลของภาษามองโกลที่มีต่อภาษาจีนนั้นจากการวิจัยพบว่ามีคำว่า 歹 (dǎi) เพียงคำเดียวเท่านั้น และเป็นคำที่มีความหมายค่อนข้างไปในทางลบ เช่น 歹人 (dǎi rén คนที่ไม่ดี) 歹事 (dǎi shì เรื่องที่ไม่ดี) 好歹 (hǎo dǎi ดีชั่ว) ในเรื่องมังกรหยกมีคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ด้วยเพราะจินยงต้องการแสดงถึงอิทธิพลของภาษามองโกลในเรื่องนี้ ซึ่งเขาประพันธ์ขึ้นโดยการนำเอาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์มาผสมผสาน เช่น บทสนทนาของตัวละครที่เกี่ยวข้องกับพวกมองโกลจะมีคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ ตัวอย่างเช่น ในบทสนทนาระหว่างเคอเจิ้นเอ้อและคณะ (江南七怪 Jiāngnán Qīguài หรือที่จำลอง พิศนาคะ แปลว่า ผู้กล้าหาญทั้งเจ็ดแห่งแคว้นกังหนำ) เนื่องจากเคอเจิ้นเอ้อและคณะต้องไปใช้ชีวิตช่วงหนึ่งอยู่ในดินแดนมองโกลนานกว่าสิบปี ทำให้เคอเจิ้นเอ้อและคณะต้องเรียนรู้ภาษามองโกล ดังนั้นจึงมีการใช้คำว่า 歹 (dǎi) ในบทสนทนาด้วย นอกจากนี้บทสนทนาของท้าวเหลย์ (拖雷 Tuō Lēi หรือเชลุย) บุตรชายของเจิงจี๋ซือฮ่านก็มีการใช้คำว่า 歹 (dǎi) ด้วยเช่นกัน และบทสนทนาของเหมยชาวเฟิง (梅超風 Méi Chāofēng หรือบ๊วยทิวสง) เจ้าของวิชามารองเล็บกระดูกขาว ซึ่งได้หลบหนีจากยุทธภพไปฝึกวิชามารยังดินแดนมองโกลช่วงเวลาหนึ่ง ก็มีคำว่า 歹 (dǎi) ด้วย เป็นต้น ยกเว้นบทสนทนาของกั้วเซียวเทียน (郭嘯天 Guō Xiàotiān หรือ

ก๊วยเซาเทียน) กับหยางเถี่ยซิน (楊鐵心 Yáng Tiěxīn หรือ เอี้ยทิจิม) ซึ่งเป็นตัวละครสองตัวในเรื่องมังกรหยกที่ไม่เคยไปรู้จักมักจี่กับชาวมองโกลเลย บทสนทนาของตัวละครทั้งสองไม่มีคำว่า 歹 (dǎi) ปรากฏอยู่ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้จินยงได้อธิบายว่าตนมิได้ตั้งใจที่จะทำให้ตัวละครทั้งสองตัวนี้หลักเลียงการใช้คำเหล่านี้ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญเท่านั้น

2.1.5.2 ภาษาจีนโบราณ

ในเจ้อเตี้ยวอิงสุยงจ้วาน ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 มีบันทึกไว้ว่า (1976 : 1622) คำศัพท์ภาษาจีนโบราณบางคำที่ปรากฏในเรื่องนั้น จินยงจงใจนำมาใช้แทนคำศัพท์ปัจจุบันบางคำ เนื่องจากเรื่องเจ้อเตี้ยวอิงสุยงจ้วานเป็นเรื่องราวที่อิงประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ซ่งจินยงจึงได้ใช้ภาษาจีนโบราณในการแต่งเรื่องนี้เพื่อให้เข้ากับยุคสมัยในเรื่อง ตัวอย่างเช่น

ภาษาปัจจุบัน	ภาษาในเรื่องมังกรหยก	คำแปล
所以 (suǒyǐ)	因此 (yīncǐ) 是以 (shìyǐ)	ดังนั้น
普通 (pǔtōng)	尋常 (xúncháng)	ธรรมดา
速度 (sùdù)	快慢 (kuàimàn)	ความเร็ว
現在 (xiànzài)	現今 (xiànjīn) 現下 (xiànxia)	ตอนนี้ ปัจจุบัน
	目下 (mùxia) 眼前 (yǎnqián)	
	此刻 (cǐkè) 方今 (fāngjīn)	

2.1.6 มังกรหยกในต่างประเทศ

จินยง (1976 : 1619) กล่าวไว้ในเจ้อเตี้ยวอิงสุยงจ้วาน ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 ว่า หลังจากตีผลงานมังกรหยก ภาค 1 ตีพิมพ์ออกมาแล้ว ก็ได้รับการตอบรับอย่างดีในฮ่องกง โดยมีการสร้างเป็นบทภาพยนตร์หลายครั้ง สำหรับต่างประเทศ เช่น ที่ประเทศไทยก็มีการนำเรื่องมังกรหยก ภาค 1 นี้มาแสดงเป็นจิวในโรงอุปรากรจีนของคนแต่จิว นอกจากนี้ยังมีผู้นำมาแปลเป็นภาษาไทยถึง 4 สำนักด้วยกันดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น ยิ่งไปกว่านั้นยังมีการแปลเป็นภาษาเวียดนาม ภาษามาลเดเซีย ภาษาอินโดนีเซีย เป็นต้น จำลอง พิศนาคะ ผู้แปลฉบับไทย ได้ดัดแปลงชื่อตัวละครบ้าง เช่น 江南七怪 (Jiāngnán Qīguài เจ็ดผู้ประหลาดแห่งแคว้นเจียงหนาน) มีการดัดแปลงเป็นเจ็ดผู้กล้าหาญแห่งแคว้นกังหนำ (เจียงหนาน) โดยเปลี่ยนจาก "ผู้ประหลาด" เป็น "ผู้กล้าหาญ" เป็นต้น

2.2 พัฒนาการของวรรณกรรมจีนประเภทนิยายกำลังภายใน

นิยายกำลังภายในเป็นเอกลักษณ์ของวรรณกรรมจีน นิยายประเภทนี้ภาษาจีนเรียกว่า (武俠小說 Wǔxiá Xiǎoshuō) 小說 (Xiǎoshuō) แปลว่า นิยาย 武 (Wǔ⁵) แปลว่า การต่อสู้ 俠 (Xiá) หมายถึงความกล้าหาญ มีคุณธรรม เน้นในด้านกล้าช่วยคนที่ถูกรังแก กล้าต่อสู้กับความชั่วร้ายต่างๆ คือ กล้าหาญอย่างมีคุณธรรม โดยคุณธรรมที่ว่าเป็นคุณธรรมตามค่านิยมในสังคมและประเพณีจีน

หนี่ควาง (倪匡 Ní Kuāng) อธิบายว่า นิยายกำลังภายในต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการ (ถาวร ลิกขโกศล , 2543 : 64 - 65)

1. ต้องมี Wǔ (武) การต่อสู้ เมื่อมีการต่อสู้ ก็ย่อมมีวิทายุทธต่าง ๆ ตามเค้าความจริงที่มีอยู่ในสังคมจีน ซึ่งมีลักษณะแปลกเฉพาะตัว เช่น มีการใช้กำลังภายในเข้าช่วยในการต่อสู้ มีเพลงมวย เพลงอาวุธ และกลยุทธแปลก ๆ

2. ต้องมี Xiá (俠) คือ ความกล้าหาญ กล้าอย่างมีคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขจัดคนพาล อภิบาลคนดี และพลีชีพเพื่อชาติ

2.2.1 นิยายกำลังภายในแบบโบราณ

ภาษาจีนเรียกนิยายกำลังภายในแบบโบราณว่า 古代武俠小說 (Gǔdài Wǔxiá Xiǎoshuō) ซึ่งเริ่มมีมาตั้งแต่ราชวงศ์ฉิน (秦 Qín พ.ศ. 322 - พ.ศ. 337) ถึงราชวงศ์ชิง (清 Qīng พ.ศ. 2187 - พ.ศ. 2454) เป็นระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 322 - พ.ศ. 2454

วรรณกรรมเอกสมัยก่อนราชวงศ์ฉินหลายเล่ม เช่น จั๋วจว๋น (左傳 Zuǒzhuàn) ของจั๋วชิวหมิง (左丘明 Zuǒ Qiūmíng พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) จั๋วกั๋วเซ่อ (戰國策 Zhàn'guó Cè)⁶ และ

⁵ 武 wǔ ในพจนานุกรม 說文解字 (Shuō Wén Jiě Zì หรือ พจนานุกรมอธิบายรากศัพท์) อธิบายว่า คำนี้สมัยก่อนมาจากคำ 止 zhǐ (หยุด) และคำ 戈 gé (อาวุธ) รวมกันเป็นคำ wǔ แปลว่า หยุดการใช้อาวุธ แต่ในภายหลัง ความหมายของ wǔ กลายเป็น แปลว่า การต่อสู้

⁶ ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง เนื่องจากว่าเป็นการบันทึกโดยบรรดาผู้วางแผนการทำกลยุทธ์การสงครามในสมัยจ้านกั๋ว (戰國 Zhàn'guó พ.ศ. 138 - พ.ศ. 322) เป็นเรื่องที่มีการใช้ภาษาสรวนงาม ตัวบุคคลในเรื่องมีความสมจริง เรื่องราวให้แง่คิด มีการใช้ภาษาเชิงประชดประชันเสียดสีอย่างชัดเจน (Cíhǎi Biānjí Wěiyuánhuì , 1979 , 1351)

กั๋วหยวี่ (國語 Guóyǔ)⁷ แม้จะมีเรื่องการต่อสู้ปรากฏอยู่ด้วย แต่ก็เป็นเรื่องเชิงประวัติศาสตร์ ไม่อาจจัดเป็นนิยายกำลังภายในในรูปแบบเช่นปัจจุบันได้ ต่อมาในสมัยราชวงศ์ฮั่น (漢 Hàn พ.ศ. 749 - พ.ศ.1493) กวีเอกชื่อ ซือหม่าเสียน (司馬遷 Sīmǎ Qiān ประมาณ พ.ศ. 408 หรือ พ.ศ. 398 ก่อนพุทธศักราช) ได้รวบรวม ประวัติชาวยุทธสังฆาร (遊俠列傳 Yóuxiá Lièzhuàn) และ ประวัตินักสังหาร (刺客列傳 Cìkè Lièzhuàn) ว่าเป็นบรรพหนึ่งในพระราชพงศาวดารชื่อจี้ (史記 Shǐjì) ทั้งประวัติชาวยุทธสังฆาร และ ประวัตินักสังหารจึงถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของนิยายกำลังภายใน เพราะตอนปลายสมัยราชวงศ์ฮั่นได้มีผู้นำวีรกรรมของจิงเคอ (荆軻 Jīng Kē) ผู้พลีชีพไปแทงฉินเฉื่อฮวงตี้ (秦始皇帝 Qínshǐ Huángdì หรือฉินซีฮ่องเต้) ซึ่งปรากฏอยู่ในประวัตินักสังหารไปแต่งเป็นนิยาย

ต่อมาในช่วงราชวงศ์เว่ย (魏 Wèi พ.ศ. 763 - พ.ศ. 808) และจิ้น (晉 Jìn พ.ศ. 808 - พ.ศ.963) นิยายกำลังภายในแบบโบราณเริ่มแทรกเข้ามาในเทพนิยาย ในประชุมเทพปกรณัมชุดรวมเรื่องเทพ (搜神記 Sōu Shén Jì) ของกานปาว (干寶 Gān Bǎo พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) มีเรื่องสุสานสามกษัตริย์ (三王墓 Sān Wáng Mù) ซึ่งว่าด้วยเรื่องราวของชาวยุทธผู้หนึ่งที่ได้ไปสังหารกษัตริย์ซึ่งไร้คุณธรรม ช่มเหงชาวบ้าน โดยชาวยุทธผู้นี้ได้สังหารกษัตริย์ตามคำมั่นที่ตนได้ให้ไว้กับชายสามัญผู้หนึ่งที่บิดาของเขาถูกกษัตริย์องค์นี้ประหารอย่างไม่เป็นธรรมเมื่อครั้งที่ชายสามัญผู้หนึ่งยังไม่เกิด และเมื่อชายสามัญผู้นี้เติบโตใหญ่ขึ้นก็คิดที่จะแก้แค้นแทนบิดาของตนพอดีพบชาวยุทธเข้า ชาวยุทธสัญญาว่าจะไปสังหารกษัตริย์องค์นี้ให้โดยจะใช้ศิระของชายสามัญผู้นี้เป็นอุบายหลอกล่อ เมื่อนำศิระของชายสามัญผู้หนึ่งไปให้กษัตริย์ กษัตริย์ก็เอาไปต้มในหม้อ ชาวยุทธพยายามหลอกล่อพระองค์ให้ชะงอกพระเศียรไปที่หม้อซึ่งใช้ต้มศิระของชายสามัญแล้วใช้ดาบฟันพระเศียรลงไปในหม้อเพื่อเป็นการแก้แค้นให้กับชายสามัญผู้นั้น แต่ท้ายสุดชาวยุทธผู้นี้ก็ต้องตายด้วยน้ำมือของเหล่าทหารองครักษ์ที่เข้ามารุมทำร้าย พร้อมทั้งตัดศิระชาวยุทธผู้หนึ่งต้มลงในหม้อเช่นกัน ศิระทั้งสามในหม้อ ซึ่งได้แก่ศิระของชายสามัญ พระเศียรของกษัตริย์ที่ไร้คุณธรรม และศิระของชาวยุทธผู้หนึ่ง อยู่ในสภาพที่แยกไม่ออกว่าศิระใดเป็นของผู้ใด จึงถูกนำไปฝังยังสุสานเดียวกัน และเรียกว่าสุสานสามกษัตริย์ เป็นเรื่องราวที่จบลงแบบโศกนาฏกรรม จัดเป็นนิยายกำลังภายในแบบโบราณที่ดีเด่นเรื่องหนึ่งในประวัติวรรณคดีจีน

⁷ ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง เนื่องจากเป็นเรื่องบันทึกของนครรัฐทั้ง 12 แห่ง เช่น รัฐฉิน (秦國 Qín Guó) รัฐฉี (齊國 Qí Guó) รัฐจู่ (楚國 Chǔ Guó) เป็นต้น ซึ่งไม่มีชื่อผู้บันทึกปรากฏอยู่ (Xióng Xiàngdōng , 1996 , 234)

สมัยราชวงศ์ถัง (唐 Táng พ.ศ.1161 - พ.ศ.1460) วรรณกรรมร้อยแก้วประเภทนิทาน หรือ ถังจวานฉี (唐傳奇 Táng Chuánqí) ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากนั้นมีนิยายกำลังภายในแบบโบราณขนาดสั้นที่มีความโดดเด่นอยู่หลายเรื่อง เช่น เรื่องของแม่นางหงเสียน (紅線傳 Hóng xiàn Zhuàn) ตำนานจอมยุทธ์เครา (虬髯客傳 Qiū Rán Kè Zhuàn) ซึ่งจินยงซิ่นซมและยกย่องมากว่าเป็นแนวทางแก่นิยายกำลังภายในยุคหลัง

สมัยราชวงศ์ซ่ง (宋 Sòng พ.ศ. 1503 - พ.ศ. 1822) การเล่านิทานตามชุมชนแพร่หลายมาก นิทานมีขนาดยาวขึ้น ทำให้นิยายกำลังภายในก็มีขนาดยาวขึ้นเช่นกัน เป็นการก้าวไปสู่ยุคใหม่ของวรรณกรรมนิทาน - นิยายของจีนในยุคราชวงศ์หมิง (明 Míng พ.ศ. 1911 - พ.ศ. 2187) ซึ่งเริ่มมีลักษณะของนิยายกำลังภายในชัดเจนขึ้น

สมัยราชวงศ์หมิง มีผู้นำนิทานที่เล่าสมัยราชวงศ์ซ่ง หรือช่งฮว่าป๋น (宋話本 Sòng Huà bǎn) มาเรียบเรียงให้ต่อเนื่องกัน แล้วแต่งเพิ่มเติมให้เนื้อเรื่องมีขนาดยาวขึ้น การดำเนินเรื่องมีความตื่นเต้นและมีเรื่องราวชวนติดตามจนกลายเป็นนิยายขนาดยาว เรื่องแรกคือ เรื่องซานกั๋วเหยี่ยนอี้ (三國演義 Sān Guó Yǎn Yì) หรือสามก๊ก ของหลัวกั๋วอันจง (羅貫中 Luó Guànzhōng หรือล่อกวนตง ประมาณ พ.ศ. 1873 - พ.ศ. 1943) นอกจากเรื่องสามก๊กแล้ว ยังมีนิยายเอกอีก 3 เรื่อง คือ ฉวยหู่จู่วาน (水滸傳 Shuǐhǔ Zhuàn) หรือซ้องกั๋ง ของซือหน่ายอัน (施耐庵 Shī Nài'ān พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) ซีโหยวจี้ (西游記 Xī Yóu Jì) หรือไซอิ๋ว ของหวู่เจิงเอิน (吳承恩 Wú Chéng'ēn ประมาณ พ.ศ. 2043 - พ.ศ. 2125) และจินปิงเหมย (金瓶梅 Jīn Píng Méi) หรือบุปผาในกุณทีทอง⁸ ของหลานหลิงเสี่ยวเสี่ยวเซิง (蘭陵笑笑生 Lán Líng Xiào Xiào Shēng พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) เรื่องซ้องกั๋งจัดเป็นต้นแบบของนิยายกำลังภายในยุคหลัง แม้ว่าวิหยาพุทธของตัวเอกในเรื่องจะยังไม่มีการใช้กำลังภายใน ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องซ้องกั๋งนี้ ยังจัดเป็นนิยายกำลังภายในที่มีขนาดยาว มีเนื้อหาแบบโบราณ และมีการใช้ภาษาแบบโบราณที่ดีที่สุดของวรรณกรรมประเภทนิยายกำลังภายในแบบโบราณ เรื่องนี้เริ่มเขียนในสมัยราชวงศ์ซ่ง และเสร็จสมบูรณ์ในสมัยราชวงศ์หมิงนี้เอง

⁸ การแปลว่า บุปผาในกุณทีทอง โดยยาขอบนั้น เป็นการแปลจาก คำ Jīn ที่แปลว่า ทอง คำ Píng ที่แปลว่า แจกัน และคำ Méi ที่แปลว่า ดอกเหมย แต่ว่า Jīn Píng Méi ที่เป็นชื่อเรื่องมาจากชื่อตัวละครหญิงสามคนในเรื่อง ซึ่งมีชื่อว่าพานจินเหลียน (潘金蓮 Pān Jīnlián) หลี่ผิงเออร์ (李瓶兒 Lǐ Píng'ér) และ ชุนเหมย (春梅 Chūn Méi) ตามลำดับ

ส่วนวรรณกรรมนิทานซึ่งสั้นกว่านิยายนั้นมีผู้รวมเป็นชุด ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ ชุดซานเหยียน 三言 (Sān Yán สามวาตะ) ของผิงเหมิงหลง (馮夢龍 Píng Mènglóng พ.ศ. 2117 - พ.ศ. 2189) และชุดเอ๋อร์พาย ⁹ 二拍 (Èr Pāi สองทูปโต๊ะ) ของหลิงเหมิงชู่ (凌濛初 Lín Měngchū พ.ศ. 2123 - พ.ศ. 2187) นิทานชุดซานเหยียนและเอ๋อร์พายนี้ ตัวละคร การดำเนินเรื่องและองค์ประกอบต่าง ๆ ในบางเรื่องมีลักษณะนิยายกำลังภายในเกือบสมบูรณ์ เพียงแต่ไม่มีคำว่ากำลังภายใน และเดินลมปราณ จึงยังไม่อาจนับเป็นนิยายกำลังภายในที่สมบูรณ์ได้

ต่อมาในยุคราชวงศ์ชิง (清 Qīng พ.ศ. 2187 - พ.ศ. 2454) นิยายคติความซึ่งมีการสอบสวน สืบหาตัวคนร้ายนั้น มีเรื่องการต่อสู้และแสดงวีรกรรมของจอมยุทธ์อย่างชัดเจน นิยายประเภทนี้มีมาก เช่น เรื่องซือกง (施公奇案 Shī Gōng Qí Àn) ¹⁰ และผิงกง (彭公案 Péng Gōng Àn หรือแพกง) ของเหวินผิงเสี่ยวเตียน (文平校點 Wén Píng Xiào Diǎn พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) เรื่องเด่นที่สุดที่ได้รับความนิยมยกย่องว่าเป็นวรรณคดี คือ สามผู้กล้าห้าผู้ทรงธรรม (三俠五義 Sān Xiá Wǔ Yì) ผู้แต่งคือ ฉือยู่คุน (石玉昆 Shí Yùkūn ประมาณ พ.ศ. 2353 - พ.ศ. 2414) ซึ่งต่อมาได้ปรับปรุงเป็นเจ็ดผู้กล้าห้าผู้ทรงธรรม (七俠五義 Qī Xiá Wǔ Yì) โดยฉือยู่คุน และยู่เยว่ (俞樾 Yù Yuè พ.ศ. 2364 - พ.ศ. 2450) เรื่องนี้ส่วนหนึ่งกล่าวถึงการสอบสวนชำระคดีของเปาเหวินเจิ้ง ¹¹ (包文政 Bāo Wénzhèng หรือ เปาวันจิ้น พ.ศ. 1542 - พ.ศ. 1605) นอกจากนี้ยังมีนิยายที่เน้นการต่อสู้เพื่อเชิดชูคุณธรรมอีกด้วย เช่น เรื่องเจ็ดกระบี่สิบสามจอมยุทธ์ (七劍十三俠 Qī Jiàn Shí Sān Xiá) เรื่องที่เด่นที่สุดคือ ตำนานจอมยุทธ์หญิง (兒女英雄傳 Ér Nǚ Yīngxióng Zhuàn) ของกงเซียนเหยียน (龔千炎 Gōng Qiānyán พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) ซึ่งได้รับยกย่องคู่กับเรื่องสามผู้กล้าห้าผู้ทรงธรรมว่าเป็นสองยอดนิยายกำลังภายในในยุคนี้ นิยายที่กล่าวมานี้จัดว่าเป็นพัฒนาการขั้นสุดท้ายของนิยายกำลังภายในแบบโบราณก่อนที่จะเป็นนิยายกำลังภายในที่สมบูรณ์

⁹ หมายถึงนิทานสนุกจนคนอ่านทูปโต๊ะด้วยความตื่นเต้น

¹⁰ ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง เป็นเรื่องของขุนนางนามว่าซือจื่อหลุน (施世倫 Shī Shìlún) ในสมัยจักรพรรดิคังซี (康熙 Kāngxī ครองราชย์ในปี พ.ศ. 2205 - พ.ศ. 2265) แห่งราชวงศ์ชิง

¹¹ เปาเหวินเจิ้ง เป็นขุนนางที่รับผิดชอบด้านการตัดสินคดีความในสมัยราชวงศ์ชิง เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่ามีความเที่ยงธรรม เรื่องราวของเปาเหวินเจิ้งได้มีการบันทึกและเล่ากันต่อ ๆ มา ชาวบ้านยกย่องให้เป็นเทพเจ้าแห่งความยุติธรรม และในโรงละครอุปรากรจีนก็นิยมแสดงอุปรากรจีน เรื่องการตัดสินคดีความของเปาเหวินเจิ้ง มีการแต่งเติมและเพิ่มเรื่องราวตัวละครไปอย่างมากมาย ปัจจุบันนี้ยังมีการนำตัวละครตัวนี้มาเขียนเป็นบทภาพยนตร์และบทละครทางโทรทัศน์ด้วย

ตอนปลายราชวงศ์ชิง มีนิยายกำลังภายในแบบโบราณเรื่องหนึ่งที่มีลักษณะของนิยายกำลังภายในอย่างสมบูรณ์ เพราะในการต่อสู้นอกจากใช้วิทยายุทธแล้ว ยังมีเรื่องกำลังภายใน การจี๊สกัดจุด และการโจมตีจุดตายในร่างกายเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างชัดเจนเรื่องดังกล่าว คือเรื่องเขียนหลงประพาสเจียงหนาน (乾隆遊江南 Qiánlóng Yóu Jiāngnán) ของสุวีจวินฮุ่ย (徐君慧 Xú Jūnhuì พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) สามารถกล่าวได้ว่าเรื่องเขียนหลงประพาสเจียงหนาน เป็นนิยายกำลังภายในที่สมบูรณ์เรื่องแรก ส่วนเรื่องอื่น ๆ ก่อนหน้านี้เป็นเพียงนิยายกำลังภายในแบบโบราณที่มีพัฒนาการอันยาวนานมาตั้งแต่ราชวงศ์ฮั่นถึงต้นราชวงศ์ชิง

2.2.2 นิยายกำลังภายในยุคปัจจุบัน

ภาษาจีนเรียกนิยายกำลังภายในยุคปัจจุบันว่า 現代武俠小說 Xiàndài Wǔxiá Xiǎoshuō ซึ่งมีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2454 จนถึงปัจจุบัน ยุคนี้แบ่งได้เป็นสองสมัย โดยใช้ระบอบการปกครองเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง นั่นก็คือสมัยสาธารณรัฐ (พ.ศ. 2454 - พ.ศ. 2492) เรียกว่า "นิยายกำลังภายในแบบเก่า" (舊派武俠小說 Jiùpài Wǔxiá Xiǎoshuō) และสมัยต่อมาเมื่อจีนเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบสังคมนิยม (พ.ศ. 2492 - ปัจจุบัน) ซึ่งเป็นช่วงที่นิยายกำลังภายในได้พัฒนาไปเป็น "นิยายกำลังภายในแบบใหม่" (新派武俠小說 Xīnpài Wǔxiá Xiǎoshuō)

2.2.2.1 นิยายกำลังภายในแบบเก่า (พ.ศ. 2454 - พ.ศ. 2492)

นิยายกำลังภายในแบบเก่าเริ่มขึ้นในต้นสมัยสาธารณรัฐ (พ.ศ. 2454 - พ.ศ. 2492) เรื่องที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนิยายกำลังภายในยุคปัจจุบันแบบเก่าเรื่องแรก คือ เรื่องจอมยุทธประหลาดแห่งยุทธจักร (江湖七俠傳 Jiānghú Qīxiá Zhuàn) ของผิงเจียงปู้เซียวเซ็ง (平江不肖生 Píng Jiāng Bú Xiào Shēng หรือแพกซิงปุกเซียวเซ็ง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) ซึ่งแต่งขึ้นในปี พ.ศ. 2465 หลังจากนั้นก็มีนักเขียนนิยายกำลังภายในเกิดขึ้นมากมาย

นิยายกำลังภายในยุคนี้มีพัฒนาการมาจากนิยายกำลังภายในแบบโบราณอย่างเห็นได้ชัด ทั้งด้านเนื้อเรื่อง แนวคิด และศิลปะการประพันธ์ (ถาวร ลิกขโกศล , 2543 : 70 - 72) :

ด้านแนวคิด ได้พัฒนามาจากความคิดทางด้านคุณธรรมและจารีตตามแบบนิยายกำลังภายในแบบโบราณ นั่นก็คือตัวละครเอกมีความจงรักภักดี ผดุงความเป็นธรรม สร้างชื่อเสียงเกียรติยศ และได้พัฒนาตนเองในด้านการแสวงหาเสรีภาพทางจิตใจและคุณธรรม

ด้านเนื้อเรื่อง ได้พัฒนาจากเรื่องการสอบสวนชำระคดีที่มีการต่อสู้เป็นส่วนประกอบมาเป็นเรื่องของชาวยุทธจักร เน้นการต่อสู้กันด้วยวิทยายุทธเป็นหลัก สามารถแบ่งเป็นสามกลุ่มตามลักษณะวิทยายุทธ ดังนี้

1. วิทยายุทธสมจริงตามตำนานพื้นบ้านที่เล่าขานกันมา เรื่องดีเด่น ได้แก่ เรื่องสิบสองเหรียญทอง (十二金錢鏢 Shí Èr Jīn Qián Biāo) หรือขบวนการเปาเปียวของไป๋หยูวี (白羽 Bái Yǔ หรือแป๊ะอู๋ พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

2. วิทยายุทธพิสดารเหนือจริง แต่ไม่มีไสยศาสตร์เกี่ยวข้อง เรื่องดีเด่น ได้แก่ พญาเล็บเหยี่ยว (鷹爪王 Yīng Zhǎo Wáng) ของเจิ้งเจิ้งยิน (鄭正因 Zhèng Zhèngyīn หรือ แป๊ะเจิ้งอิง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) และเรื่องหู่เสี้ยวหลงหยิน (虎嘯龍吟 Hǔ Xiào Lóng Yīn) ของจูเจินมู่ (朱貞木 Zhū Zhēnmù หรือจูเจิ้งบัก พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

3. วิทยายุทธที่มีไสยศาสตร์คาถาอาคมปนอยู่ด้วย เรื่องดีเด่น ได้แก่ จอมกระบี่แห่งภูเสฉวน (屬山劍俠傳 Shǔ Shān Jiàn Xiá Zhuàn) ของหวนจูไหลวูจู่ (還珠樓主 Huánzhū Lóuzhǔ หรือ หวนจูเล่าจู้ พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

ด้านศิลปะการประพันธ์ มีเนื้อเรื่องที่ซับซ้อน ตื่นเต้น และชวนติดตามมากกว่านิยายกำลังภายในแบบโบราณที่การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างธรรมดา ไม่ซับซ้อน ไม่ชวนติดตาม

นิยายกำลังภายในแบบเก่า แบ่งตามแนวเรื่องได้ 4 กลุ่มใหญ่ คือ (ถาวร ลิกขโกศล, 2543 : 71)

1. แนวประวัติศาสตร์ ดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ นักเขียนเด่นในกลุ่มนี้ คือ ผิงเจียงปู้เตี้ยวเซ็ง และจ้าวฮู่วานถึง (趙煥亭 Zhào Huàntíng หรือ เตี้ยวฮ่วนต้ง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) เรื่องที่ดีเด่นที่สุด ได้แก่ เจ็ดจอมยุทธแห่งยุทธจักรของผิงเจียงปู้เตี้ยวเซ็ง

2. แนวภูติผีปีศาจ ดำเนินเรื่องในแนวอิทธิปาฏิหาริย์ มีการดำเนินเรื่องอย่างพิสดาร นักเขียนเด่นที่สุด คือ หวนจูไหลวูจู่ ซึ่งมีผลงานเรื่องเอกคือจอมกระบี่แห่งภูเสฉวน

3. แนวเน้นอารมณ์ ตัวละครเอกและเนื้อเรื่องมีความกล้าหาญของอาจ แต่ก็มีความอ่อนไหวเศร้าสร้อย มักจบแบบโศกนาฏกรรม เรื่องเด่นและนักเขียนเด่น ได้แก่ ขุนม้าแจกันเงิน (鐵騎銀瓶 Tiě Qí Yīn Píng) ของหวางตู้หลู่ (王度廬 Wáng Dùlǔ หรือเฮ้งไต้วไล้ว พ.ศ. 2452 - พ.ศ. 2520)

4. แนวหมัดมวย เนื้อเรื่องเน้นบุญคุณความแค้นในยุทธจักร พรรณนากระบวนการวิทยายุทธและการต่อสู้กันอย่างละเอียด เรื่องเด่นและนักเขียนเอก ได้แก่ สิบสองเหรียญทอง (หรือขบวนการเปาเปียว) และขโมยมวย (偷拳 Tōu Quán) ของไป๋หยูวี พญาเล็บเหยี่ยว ของเจิ้งเจิ้งยิน และป้ายเจ็ดสังหาร (七殺碑 Qī Shā Bēi) ของจูเจินมู่

"ห้านักเขียนผู้ยิ่งใหญ่" แห่งยุคนิยายกำลังภายในแบบเก่า ได้แก่ ผิงเจียงปู้เตี้ยวเซ็ง หวนจูไหลวูจู่ ไป๋หยูวี เจิ้งเจิ้งยิน และจ้าวฮู่วานถึง

2.2.2.2 นิยายกำลังภายในแบบใหม่ (ตั้งแต่ พ.ศ. 2492 - ปัจจุบัน)

นิยายกำลังภายในแบบใหม่เริ่มที่ฮ่องกง เมื่อหลัง พ.ศ. 2493 และรุ่งเรืองอย่างรวดเร็ว แล้วแพร่ไปได้ทั่วโลก ได้รับความนิยมจากชาวจีนทั่วโลก ยกเว้นจีนแผ่นดินใหญ่ซึ่งประเมินนิยายกำลังภายในว่าเป็นวรรณกรรมมอมเมาอยู่ระยะหนึ่ง แต่หลังจากยุค "แก๊งสี่คน" (四人幫 Sì Rén Bāng หรือ Gang of Four¹²) แล้ว นิยายกำลังภายในแบบใหม่ก็แพร่ไปในจีนอย่างรวดเร็ว มีนักเขียนใหม่ๆ เกิดขึ้นไม่น้อยแม้ฝีมือจะยังด้อยกว่านักเขียนในฮ่องกงและไต้หวันมากก็ตาม นักเขียนเอกในยุคนี้ ได้แก่ จินยง (พ.ศ. 2467 - ปัจจุบัน) กุ่หลง (พ.ศ. 2481 - พ.ศ. 2528) และเหลียงหุยวีเซิง (梁羽生 Liáng Yǔshēng หรือเนี่ยอูเซิง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

ช่วงปลายสมัยสาธารณรัฐ บนแผ่นดินใหญ่บ้านเมืองเป็นจลาจล นิยายกำลังภายในแบบเก่าจึงซบเซา เมื่อจีนเปลี่ยนมาเป็นระบอบสังคมนิยม พรรคชะงักวรรณกรรมอันเข้มงวดทำให้นิยายกำลังภายในเป็นเรื่องต้องห้าม นักเขียนที่มีฝีมือจึงมารวมกันอยู่ที่ฮ่องกงจนกลายเป็นแหล่งกำเนิดของนิยายกำลังภายในแบบใหม่

นิยายกำลังภายในแบบใหม่มีลักษณะต่างจากนิยายกำลังภายในแบบเก่าอย่างเห็นได้ชัด 5 ประการ ดังนี้ (ถาวร ลิกขโกศล, 2543 : 72 - 77)

1. แนวคิด นิยายกำลังภายในแบบใหม่ถือคุณธรรมเป็นแก่นแท้ของชาวยุทธจักร ซึ่งก็คือคุณธรรมเพื่อขัดภัยสังคม และคุณธรรมหรือการกระทำใด ๆ ก็ตามที่สอดคล้องกับประโยชน์ของมหาชน คุณธรรมที่ว่านี้อาจไม่ถูกกฎหมาย แต่ถูกจริยธรรม นิยายกำลังภายในแบบใหม่นั้นมุ่งแสดงจรรยาบรรณสำคัญข้อนี้ของชาวยุทธจักรเป็นหลัก

2. วิทยายุทธ นิยายกำลังภายในแบบใหม่ตัดเรื่องวิทยายุทธที่เหลวไหลไม่สมจริงในเชิงศิลปะออก ไม่มีเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์จากเวทมนตร์คาถาเหลืออยู่ แต่ได้เพิ่มเรื่องของกำลังภายใน พลังลมปราณ อาวุธ อาวุธลับ และเพลงมวยอันพิสดาร แม้วิทยายุทธเหล่านี้จะเป็นเรื่องเหนือจริงแต่ก็มีความสมจริงในเชิงศิลปะมากกว่านิยายกำลังภายในแบบเก่า

3. เนื้อเรื่อง แนวกรอบเรื่องวนเวียนซ้ำซากอยู่กับการแก่งแย่งชิงชัยระหว่างสำนักต่าง ๆ การแก้แค้นของชาวยุทธจักร การต่อสู้กันด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ที่ขยายวงกว้างครอบคลุมเรื่องราวต่าง ๆ ที่

¹² แก๊งสี่คน หรือเป็นที่รู้จักกันในภายหลังว่าเป็นกลุ่ม "หวาง-จาง-เจียง-เหยา" ซึ่งได้แก่ หวางหงเหวิน (王洪文 Wáng Hóngwén) จาง춘เฉียว (張春橋 Zhāng Chūnqiáo) เจียงชิง (江青 Jiāng Qīng) และเหยาเหวินหยวน (姚文元 Yáo Wényuán)

อาจเกิดได้ในชีวิตมนุษย์และสังคมมนุษย์ มีการใช้ประวัติศาสตร์เป็นภูมิหลัง แต่ต่อมาในยุคหลังไม่มีการอิงประวัติศาสตร์ หรือถ้าอิงก็ไม่ได้ระบุบุคคลมาย ทำให้สามารถนำเรื่องของมนุษย์ปัจจุบันและสังคมปัจจุบันไปเสนอในรูปนิยายกำลังภายในได้อย่างแนบเนียน

4. นิยายกำลังภายในแบบใหม่มีข้อเด่น นั่นคือสร้างตัวละครได้สมจริงน่าสนใจ ชวนติดตาม นิยายกำลังภายในแบบโบราณและแบบเก่ามุ่งเล่าเรื่อง เน้นความน่าสนใจที่มีเนื้อเรื่องซึ่งตื่นเต้น ตัวละครเป็นเพียงผู้สร้างเหตุการณ์และทำให้เรื่องดำเนินไป ไม่มีความน่าสนใจ ไม่มีความสมจริง แม้ในนิยายกำลังภายในแบบเก่าจะให้ความสำคัญแก่ตัวละครบ้าง แต่ก็ยังไม่เด่นชัด และยังไม่เป็นเสน่ห์พอที่จะดึงดูดผู้อ่าน

5. ในด้านศิลปะการประพันธ์ นิยายกำลังภายในแบบใหม่นำศิลปะการแต่งนวนิยายมาใช้อย่างเต็มที่ ทำให้โครงเรื่องกระชับสมเหตุผล การดำเนินเรื่องชวนติดตาม และมีลักษณะแปลกใหม่ จากนิยายยุคเก่าของจีน นักเขียนรุ่นหลัง เช่น กูหลง นำศิลปะการดำเนินเรื่องแบบภาพยนตร์มาใช้ ทำให้ศิลปะการประพันธ์แปลกใหม่น่าสนใจมากขึ้น แต่ยังคงรักษาเอกลักษณ์จีนไว้ เป็นการนำภูมิปัญญาตะวันตกเข้ามาสอดประสานกับภูมิปัญญาเดิมของจีนได้อย่างน่าชื่นชม

ลักษณะเด่นของนิยายกำลังภายในแบบใหม่อีกประการหนึ่ง ก็คือสามารถรวมเอาจุดเด่นของนิยายแนวประวัติศาสตร์ แนวหมัดมวย และแนวเน้นอารมณ์ในยุคเก่ามาหลอมรวมกันได้ในเรื่องเดียวได้ ใช้แนวปราชญ์แต่เกิดจากกำลังภายในมิใช่เวทมนตร์มาเป็นส่วนเสริมได้อย่างเหมาะสม หลอมรวมนิยายกำลังภายในแบบโบราณเข้ากับนิยายกำลังภายในแนวใหม่ได้สำเร็จ

ความโด่งดังของเหลียงหยูว์เซิงและจินยงนั้น ทำให้ทางใต้หว้นวิตกกังวลมากเพราะว่านักเขียนเอกทั้งสองคนนี้มีแนวโน้มสนับสนุนจีนแผ่นดินใหญ่ จึงได้พยายามสนับสนุนนักเขียนของตนขึ้นมาแข่ง จนกระทั่งปี พ.ศ. 2502 เมื่อเวิงหลงเซิง (翁龍生 Wēng Lóngshēng พ.ศ. ? - พ.ศ. ?) เขียนเรื่องกระบี่ล้างแค้น (玉猜明 Yù Cāi Míng) ขึ้น ได้หว้นจึงมีเรื่องเด่นและนักเขียนดีที่พอจะแข่งกับฮ่องกงได้

เหลียงหยูว์เซิง จินยง และเวิงหลงเซิง ทำให้นิยายกำลังภายในรุ่งเรืองแพร่หลายมาก จนมีนักเขียนใหม่เกิดขึ้นมากมาย แต่ผลงานก็เลียนแบบกันไปมา ย่ำอยู่กับโครงเรื่องประเภทล้างแค้น เช่นฆ่า สืบหาวิทยุและคัมภีร์วิทยายุทธ จุดตันจึงมาถึงเส้นทางของนิยายกำลังภายในแนวใหม่ และผู้ที่มาเปิดทางสู่สายใหม่ก็คือ กูหลง ซึ่งได้รับยกย่องว่าเป็นผู้ยกเกียรติภูมิของนักเขียนนิยายกำลังภายในของไต้หวันให้เสมอด้วยสองนักเขียนเอกแห่งฮ่องกงได้สำเร็จ

2.3 ต้นเรื่องมังกรหยก

สำหรับในหัวข้อวิจัยนี้จะกล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่เป็นภูมิหลังของนิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยกนี้ รวมทั้งกล่าวถึงตัวละครในเรื่องที่เป็นบุคคลที่มีช่วงชีวิตในประวัติศาสตร์ยุคนั้น ที่ผู้เขียนนำมาผูกเป็นเรื่องราวได้อย่างลงตัวและน่าสนใจดังนี้

2.3.1 ประวัติศาสตร์

เรื่องมังกรหยก ภาค 1 นั้น ฉินยงได้ประพันธ์ขึ้นด้วยเหตุที่ว่าต้องการรำลึกถึงท่านผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต นั่นคือเจิ้งจี้ซือฮ่าน (เจงกิสข่าน) หรือเถี่ยมุเจิน (鐵木真 Tiě Mù Zhēn หรือเตมุเจิน) โดยดำเนินเรื่องให้ตัวละครเอกในมังกรหยก คือ กัวจิ่ง ไปใช้ชีวิตในวัยเด็กของตนยังถิ่นมองโกล และยังได้รู้จักกับลูก ๆ ของเถี่ยมุเจิน โดยเฉพาะท้าวเหลย์ (拖雷 Tuō Lēi หรือเชลุย) และได้หมั้นหมายกับฮูวาเจิง (華箏 Huá Zhēng หรือวาเจิน) บุตรสาวสุดที่รักของเถี่ยมุเจิน แล้วเรื่องราวก็จบลงด้วยมรณกรรมของท่านผู้ยิ่งใหญ่องค์นี้ ในปี พ.ศ. 1770

ประวัติศาสตร์ในสมัยนั้นเริ่มต้นจากปี พ.ศ. 1749 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของหิงจง (寧宗 Níng Zōng พ.ศ. 1737 - พ.ศ. 1767) ผู้เป็นจักรพรรดิราชวงศ์ซ่งใต้องค์ที่ 4 ซึ่งได้ครองราชย์เป็นเวลา 30 ปี โดยไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงใด ๆ เกิดขึ้นเลย ตัวละครเอกในเรื่องมังกรหยก (เจ้อเตี่ยวอิง สยงจว๋วาน) ซึ่งได้แก่กัวจิ่ง และหยางคัง เกิดในรัชกาลนี้ ซึ่งในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ราชวงศ์ซ่งใต้ (พ.ศ. 1671 - พ.ศ. 1822) ได้ทำสัญญาสันติภาพกับอาณาจักรจิน (金國 Jīn Guó) ในรัชสมัยซ่งเซี่ยวจง (宋孝宗 Sòng Xiàozōng พ.ศ.1705 - พ.ศ.1732) และในรัชสมัยซ่งกวางจง (宋光宗 Sòng Guāngzōng พ.ศ.1732 - พ.ศ.1737) และส่งเครื่องบรรณาการไปโดยตลอด ซึ่งก็เท่ากับว่าราชวงศ์ซ่งใต้ในสมัยนั้นได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอาณาจักรจินอย่างเต็มที่ เพราะเกรงการรุกรานจากอาณาจักรจิน ซึ่งราชวงศ์ซ่งก็พ่ายแพ้หลายต่อหลายครั้ง หลังจากที่ทำสัญญาสันติภาพระหว่างกันแล้ว ราชวงศ์ซ่งใต้ก็อยู่อย่างสงบสุขมาโดยตลอด ช่วงเวลาเดียวกันนี้ ในทางตอนเหนือของอาณาจักรซ่งได้มีการประชุมครั้งใหญ่ของชาวมองโกล บรรดาผู้นำและตัวแทนจากเผ่าต่าง ๆ ของมองโกลได้เข้าร่วมประชุมอย่างพร้อมเพรียงกัน และพร้อมใจกันเลือกผู้มาดำรงตำแหน่งข่านหรือประมุขของชาวมองโกลทั้งปวง ผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้ก็คือเจิ้งจี้ซือฮ่าน หรือเถี่ยมุเจิน นั่นเอง ซึ่งในขณะนั้นคงเป็นที่รู้จักกันก็เฉพาะแต่ชาวมองโกลทั้งหลายทั้งปวง แต่ต่อมาภายหลังนามนี้ก็เป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลกในฐานะจอมทัพผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกเท่าที่เคยมีมา และกองทัพเจิ้งจี้ซือฮ่านได้พิชิตไปทั่วทั้งทวีปเอเชียเอเซียกลาง ตลอดจนถึงทวีปยุโรป

ขณะที่เถียนจู๋เจินได้รับการยกย่องให้เป็นเจิ้งจี้ชื่อฮ่านนั้นอาณาจักรจินของชาวหนู่เจิน (女真 Nǚzhēn) ที่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของอาณาจักรจิน (ราชวงศ์ซ่งใต้) และอาณาจักรซีเตีย (西夏 Xīxià) นั้น มีความเข้มแข็งเป็นปึกแผ่นมาก และได้รุกรานดินแดนใกล้เคียงทั้งของราชวงศ์ซ่งใต้และอาณาจักรซีเตีย ตัวละครในเรื่องมังกรหยก (เจ้อเตียอวิงฮุยจว๋าน) คือหวานเหยียนเลี่ย (完顏 烈 Wán Yán Liè หรืออ้วนจ้วนเลี่ยก) นั้นเป็นมกุฎราชกุมารของอาณาจักรจินอันยิ่งใหญ่

ในปี พ.ศ. 1749 เจิ้งจี้ชื่อฮ่านได้รวบรวมเผ่ามองโกลจนสามารถตั้งตัวเป็นอิสระและเข้มแข็ง รุ่งเรืองขึ้นอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็เริ่มแสดงแสนยานุภาพโดยการบุกตีดินแดนใกล้เคียง แต่อาณาจักรจินที่เข้มแข็งนั้นก็เริ่มอ่อนแอลงอย่างรวดเร็ว สาเหตุมาจากปัญหาเศรษฐกิจในช่วงสิ้น พุทธศตวรรษที่สิบแปด เนื่องจากในปี พ.ศ. 1737 แม่น้ำเหลืองเกิดอุทกภัย น้ำไหลป่ามาท่วมฝั่ง จนถึงเปลี่ยนเส้นทางการไหลไป ซึ่งทำให้เกิดทุพภิกขภัยสืบเนื่องมาในภายหลัง และเกิดเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากอาณาจักรจินได้ใช้ระบบธนบัตรตามราชวงศ์ซ่งเหนือ (พ.ศ. 1503 - พ.ศ. 1670) เมื่อ ตีพิมพ์ธนบัตรออกมาใช้มากจนเกินไปจึงเกิดภาวะเงินเฟ้อ เพราะธนบัตรกระดาษเสื่อมค่า นอกจากนี้ อาณาจักรจินยังต้องแบกภาระค่าใช้จ่ายทางทหารจำนวนมากเพื่อทำสงครามกับราชวงศ์ซ่งใต้ และ ไม่ได้สนใจอันตรายใหญ่หลวงจากมองโกล

อาณาจักรมองโกลเริ่มแสดงแสนยานุภาพด้วยการบุกโจมตีซีเตีย เนื่องจากในขณะนั้นที่ ราชสำนักมองโกลมีที่ปรึกษาชาวจีนที่ได้ทรยศต่อจักรพรรดิราชวงศ์ซ่งใต้ไปคอยให้คำแนะนำแก่เจิ้งจี้ ชื่อฮ่านในการโจมตีอาณาจักรซีเตีย และเจิ้งจี้ชื่อฮ่านก็ตีอาณาจักรซีเตียได้ในปี พ.ศ. 1752 หลังจาก ที่ทางมองโกลได้สำรวจอาณาจักรซีเตียจนมีข้อมูลเพียงพอในการพิชิตแล้ว

หลังจากนั้นกำลังรบของมองโกลได้บุกเข้าไปยังอาณาจักรจิน ไปปล้นสะดมบ้านเมืองใน อาณาจักรจินหลายต่อหลายครั้ง ขนเอาทรัพย์สมบัติมีค่าไปมากมาย แต่ยังไม่ถึงกับยึดพื้นที่และ ตัวเมือง ได้แต่ปล้นสะดมทรัพย์สินตามเมืองต่าง ๆ ที่มั่งคั่งตามแบบนครบับนหลังม้าที่เร่ร่อน ส่งผลให้ จักรพรรดิอาณาจักรจินต้องซื้อสันติภาพจากมองโกล เช่นเดียวกับที่จักรพรรดิราชวงศ์ซ่งใต้ต้องซื้อ สันติภาพจากจักรพรรดิอาณาจักรจิน มีการส่งบรรณาการเป็นหญิงงาม และของมีค่านานาชนิด เจิ้งจี้ชื่อฮ่านจึงยอมถอนทัพกลับ เมื่อเห็นว่าบรรณาการที่ได้รับนั้นเพียงพอแล้ว

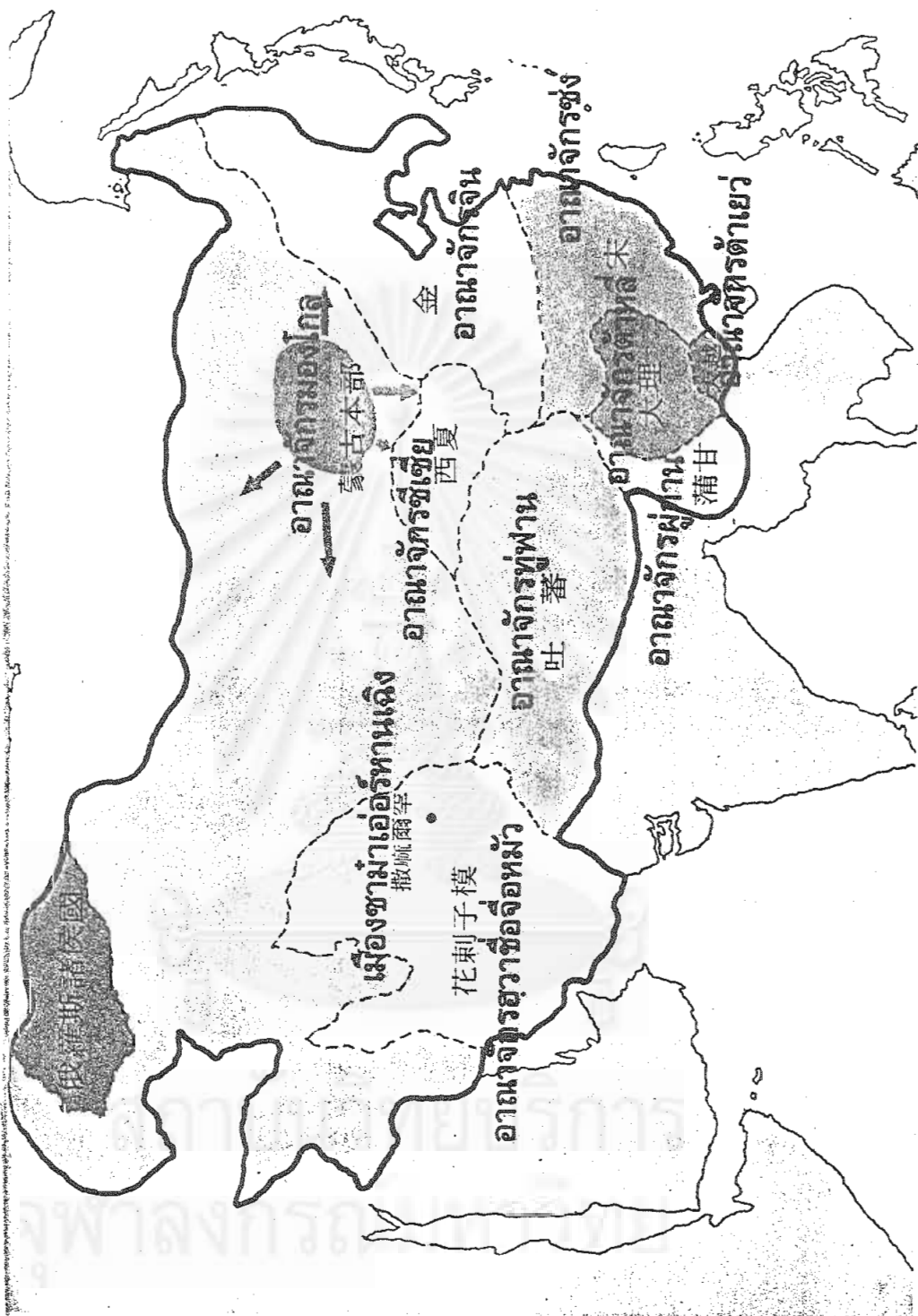
ในภายหลัง เนื่องจากหวาดระแวงการบุกรุกของทัพมองโกล อาณาจักรจินจึงต้องย้าย เมืองหลวงไปที่ไคเฟิง (開封 Kāifēng) ซึ่งเป็นเมืองหลวงเดิมของจักรพรรดิราชวงศ์ซ่งเหนือ ชาว หนู่เจินแห่งอาณาจักรจินทั้งชนชั้นปกครองและผู้ถูกปกครองเมื่อได้มาอยู่ในเมืองไคเฟิง ก็ได้ลอกเลียน แบบวิถีชีวิต ตลอดจนวัฒนธรรมของชาวจีนจนกลายเป็นจีนมากขึ้นๆ และชนชั้นปกครองก็ฝึกฝนแต่ ความสะดวกสบาย หากความสำราญไปวันหนึ่งๆ แตกต่างไปจากเมื่อครั้งที่ยังก่อร่างสร้างตัวขึ้นเป็น

「射鵰」時代之宋、金、蒙古、大理、西夏

แผนที่ประกอบ : อาณาจักรซ่ง อาณาจักรจิน อาณาจักรมองโกล อาณาจักรต้าหยี่ และ อาณาจักรซีเจี๋ย

(จากหนังสือ Shèdiāo Yīngxióng Zhuàn)

蒙古帝國疆域圖

แผนที่ประกอบ : การขยายอาณาเขตของอาณาจักรมองโกล

(จากหนังสือ Shèdiào Yíngxióng Zhuàn)

อาณาจักร ในเมืองเป่ย์จิง (北京 Běijīng หรือ ปักกิ่ง) ก็เกิดจลาจล มีการปล้นสะดม ชาวเมืองเสียชีวิตเป็นพันๆ การจลาจลลุกลามจนเกิดเหตุพิภพภัยไปทั่ว ในปี พ.ศ. 1760 กองทัพเจ๋อจื่อฮั่นยกทัพบุกมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ทหารของเจ๋อจื่อฮั่นวางแผนการรบโดยเน้นการโจมตีทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือมากกว่า ดังนั้นกองทัพที่บุกเข้าโจมตีอาณาจักรจีนในครั้งนี้จึงไม่ใช่กองทัพที่ดีที่สุด แม้ว่าอาณาจักรจีนในเวลานั้นจะอ่อนแออย่างมากแล้วก็ตาม แต่ว่าชาวหนวี่เจินก็พยายามต่อต้านทัพมองโกลอย่างแข็งขัน ทำให้สามารถยืดเวลาความล่มสลายของอาณาจักรจีนออกไปอีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เจ๋อจื่อฮั่นได้ปกครองดินแดนมองโกลนี้จนกระทั่งปี พ.ศ. 1770 ขณะที่บุกโจมตีและเข้ายึดอาณาจักรซีเซี่ย เจ๋อจื่อฮั่นก็ได้ถึงแก่กรรม ณ อาณาจักรแห่งนี้ แต่ในมังกรหยก จินยงได้แต่งตั้งเจ๋อจื่อฮั่นถึงแก่กรรมในดินแดนมองโกลอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง และการฆาตกรรมของเจ๋อจื่อฮั่นก็คือการอวสานของมังกรหยก ภาค 1 นั่นเอง

2.3.2 ตัวละครที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์

ตัวละครในมังกรหยก (เจ้อเตี่ยวอิงสุยงจว๋อัน) ที่มีตัวตนจริงและมีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์นั้น จินยงได้ค้นคว้าและเขียนอธิบายไว้อย่างชัดเจนในภาคผนวกของ เจ้อเตี่ยวอิงสุยงจว๋อัน ฉบับปรับปรุง เล่มที่ 4 เพื่อให้ผู้อ่านได้ศึกษาเปรียบเทียบตัวละครบางตัวซึ่งเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ที่ผู้แต่งได้แต่งเติมเรื่องราวและบทบาทเพิ่มจากข้อมูลอ้างอิงไว้ในประวัติศาสตร์ ตัวละครบางตัวก็เกิดจากการผสมผสานบุคคลในประวัติศาสตร์สองคนเข้าด้วยกัน ตัวละครที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์มีดังต่อไปนี้ (Jin Yong, 1976 : 1573 -1618 และ ถาวร ลิกขโกศล , 2543 : 153 - 192)

2.3.2.1 เจ๋อจื่อฮั่น (หรือเจงกิสข่าน พ.ศ. 1705 - พ.ศ. 1770)

ตามตำนานกล่าวว่าต้นตระกูลของเผ่ามองโกลนั้นเป็นที่น้องสองคน คนที่มีสามตามองเห็นได้ไกลกว่าคนทั่วไป แต่จินยงตีความว่าตาที่สามคือสติปัญญาและวิจารณ์ญาณอันฉลาดหลักแหลมเกินคนปกติ วันหนึ่งพี่น้องคู่นี้ออกล่าสัตว์ พี่ชายแลเห็นมีหญิงงามอยู่บนรถคันหนึ่งที่แล่นอยู่ไกลลิบ จึงบอกน้องชายว่า "นั่นแหละคือภรรยาเจ้า" แล้วพี่น้องคู่นี้ก็ไปชิงตัวนางมาเป็นภรรยาของชายผู้น้อง ทั้งคู่มิ่ลูกชายด้วยกันสองคน หลังจากสามีตายแล้ว นางมีลูกชายอีกสามคน ลูกชายสองคนแรกไม่ค่อยพอใจ คิดว่านางมีลูกกับคนใช้เก่าแก่ แต่นางยืนยันว่าตกค้ำมีรัศมีสีทองพุ่งเข้ามาทางหน้าต่าง มาถูกท้องของนาง แล้วนางก็ท้องคลอดลูกชายทุกครั้ง นางพยายามอบรมลูกทั้งห้าคนให้รักใคร่สามัคคีกัน

พี่น้องทั้งห้าคนนี้มีลูกมีหลานมากมาย ขยายวงศ์พันธุ์ไปจนเป็นชาวมองโกลกลุ่มต่าง ๆ น้องชายคนสุดท้ายคือต้นตระกูลสายตรงของเจิ้งจีซือฮ่าน

บิดาของเจิ้งจีซือฮ่านชื่อเหย่ชู่กาย วันหนึ่งขณะออกล่านก เหย่ชู่กายเห็นชายผู้หนึ่งพาภรรยาซึ่งเพิ่งแต่งงานกันเดินทางมา นางนั้นงามนัก เหย่ชู่กายจึงชวนพี่ชายและน้องชายไปช่วยกันชิงนางมาอยู่กับตน นางนั้นชื่อเฮอเอ๋อร์หลุน (訶兒倫 Hē Ér Lún) มีลูกกับเหย่ชู่กาย 5 คน เป็นชายสี่ หญิงหนึ่ง ลูกชายคนโตตอนเกิดถือก้อนเลือดออกมาด้วย บิดาจึงให้ชื่อว่า "เถี่ยมู่เจิน" ตามชื่อเซलयคนสำคัญที่ตนจับได้ในขณะนั้น เด็กคนนี้คือ เจิ้งจีซือฮ่าน ในเวลาต่อมา

พออายุ 9 ขวบ ญาติของเหย่ชู่กายเห็นเถี่ยมู่เจินมีแววเฉลียวฉลาด จึงบอกยกลูกสาวอายุ 10 ขวบ ชื่อผู้เอ๋อร์เทียให้ บิดาเอาตัวเถี่ยมู่เจินไปไว้บ้านพ่อตา แล้วตนเองก็เดินทางกลับระหว่างทางถูกวางยาพิษ เมื่อกลับถึงบ้านก็ถึงแก่กรรม ก่อนตายเหย่ชู่กายได้ฝากฝังลูกเมียไว้กับเพื่อนชื่อเหมิงลี่เค่อ (蒙力克 Méng Lì Kè) ซึ่งต่อมาได้เป็นพ่อเลี้ยงของเถี่ยมู่เจิน

เหมิงลี่เค่อได้รับตัวเถี่ยมู่เจินกลับมา เมื่อเติบโตใหญ่แล้วเถี่ยมู่เจินแต่งงานและรับตัวภรรยามาอยู่ด้วย นางมีเชื้อชนเดียว¹³ งามอยู่ตัวหนึ่ง เถี่ยมู่เจินเอาเลือดตัวนี้ไปกำนัลเจ้าชานสหายเก่าของบิดาตน เจ้าชานจึงรับเถี่ยมู่เจินเป็นบุตรบุญธรรม

จากนั้นเถี่ยมู่เจินต้องฟันฝ่าอุปสรรคชีวิตมากมาย ผู้เอ๋อร์เทียผู้ภรรยาถูกพวกเมอร์คิท (蔑兒乞惕 Miè Ér Qǐ Tí) ซึ่งเป็นเผ่าเดียวกับมารดาเถี่ยมู่เจินชิงตัวไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้แค้นที่เหย่ชู่กายเคยชิงตัวนางเฮอเอ๋อร์หลุนมา เถี่ยมู่เจินขอกำลังเจ้าชานไปชิงตัวนางกลับมาได้ แต่กว่าจะชิงตัวกลับมาได้เวลาก็ผ่านไปนานจนนางมีครรภ์กับหัวหน้าพวกเมอร์คิทและมาคลอดลูกระหว่างทาง เถี่ยมู่เจินรับเด็กคนนี้เป็นลูกของตนอย่างสนิทสนม ตั้งชื่อให้ว่าผู้ชื่อ (術赤 Shù Chì) ซึ่งแปลว่าแขก ผู้เอ๋อร์เทียมีลูกกับเถี่ยมู่เจินหลายคนแต่เป็นชายเพียงสามคน

เถี่ยมู่เจินเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องและรบเก่ง จึงสามารถรวมชนเผ่ามองโกลทุกกลุ่มเข้าด้วยกันสำเร็จ ได้รับสมัญญาว่าเจิ้งจีซือฮ่าน เจิ้งจี เป็นภาษามองโกลแปลว่า มหาสมุทร ส่วนคำชื่อฮ่าน แปลว่า ชานผู้ยิ่งใหญ่

จากนั้นเจิ้งจีซือฮ่านก็รุกรานปราบเผ่าอื่นๆ อย่างโหดเหี้ยม ส่วนมากจะฆ่าผู้ชายทั้งหมด แต่เด็กและผู้หญิงจะถูกจัดแบ่งเป็นทาสของชาวมองโกล ทำให้ชนเผ่านี้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

¹³ เตียว (黠 咄 diào) เป็นนกชนิดหนึ่ง มีนิสัยดุร้าย มีจงอยปากโค้งงอและแหลมคม มีกำลังแข็งแรง และมีขนปกคลุมตามขาอีกด้วย มีลักษณะคล้ายนกอินทรี

ภาพเจิ้งจีชื่อฮ่าน

(จากหนังสือ Shèdiào Yíngxióng Zhuàn)

จนตั้งอาณาจักรได้ กลายเป็นศัตรูที่กล้าแข็งของอาณาจักรซีเชี่ยและอาณาจักรจิน ซึ่งกำลังเรืองอำนาจอยู่ในขณะนั้น

เจิงจีชื่อฮ่านขยายอาณาเขตไปทางตะวันตก เพื่อไปปราบดินแดนฮฺวาชื่อจื่อหมัว (花刺子模 Huā Cì Zǐ Mó หรือวาชื่อจื่อมอ) ให้ราบคาบ ดินแดนนี้เป็นกลุ่มแคว้นที่นับถือศาสนาอิสลามปัจจุบัน คือ ซินเกียง รัสเซียตอนใต้ อัฟกานิสถาน และอิหร่าน ชนวนศึกเกิดจากสุลต่านโมฮัมหมัด แห่งเมืองซามาเออร์ฮานเจิง (撒麻爾罕城 Sā Má Ěr Hán Chéng หรือเมืองสะมารกัน) ซึ่งเป็นศูนย์กลางของดินแดนฮฺวาชื่อจื่อหมัว ได้สังหารหลานชายคนโปรดของเจิงจีชื่อฮ่าน ชื่อหมัวถูเกิน (模圖根 Mò Tú Gēn หรือมูถูเกิน)

เจิงจีชื่อฮ่านมีภรรยาหลายคน ตั้งเป็นเมียเอก 5 คน มีกระโຈມอันวิจิตรงดงาม สมเกียรติเป็นส่วนตัว โดยแต่ละกระโຈມจะมีระยะห่างกันมาก ลูกหลานที่มีชื่อเสียงต่อมาในประวัติศาสตร์นั้นเป็นสายผู้เออร์เทียภรรยาคนแรกทั้งสิ้น

พ.ศ. 1770 เจิงจีชื่อฮ่านตีอาณาจักรซีเชี่ยแตก ขณะที่เพลงแห่งชัยชนะกำลังกระหึ่มไปทั่ว ชานผู้ยิ่งใหญ่ก็ป่วยตายอยู่ในดินแดนที่เพิ่งยึดได้ ศพถูกอัญเชิญกลับไปยังมองโกล แต่ถือเป็นความลับ ระหว่างทางถ้าพบใคร กองทหารมองโกลก็จะฆ่าสิ้นเพื่อไม่ให้ข่าวการตายของชานเผ่าตนรั่วไหลออกไป

ตรงนี้จินยงได้แปลงประวัติศาสตร์เสียใหม่ เพื่อให้เข้ากับเรื่องมังกรหยกว่าเจิงจีชื่อฮ่านตายในดินแดนมองโกล ขณะที่ทิวเหลย์บุตรชายคนที่สี่กำลังนำทัพมองโกลเข้าประชิดแดนจินเจินเกือบจะต้องรบกับกัวจิงเพื่อนร่วมสาบาน ความตายของเจิงจีชื่อฮ่านทำให้ไฟสงครามสงบลง พร้อมกับการอวสานของมังกรหยก ภาค 1

จินยงวิจารณ์ชีวิตเจิงจีชื่อฮ่านว่าเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ มีคุณูปการต่อการถ่ายทอดอารยธรรมของโลกตะวันออกกับโลกตะวันตกในยุคแรกๆ แต่ในแง่คุณธรรมแล้วเป็นฆาตกรของมนุษยชาติ ต่อมาได้มีการตั้งชื่อกษัตริย์ตามประเพณีจีนให้แก่เจิงจีชื่อฮ่านว่า หยวนไท่จู (元太祖 Yuán Tàizǔ)

2.3.2.2 ลูกชายและลูกสาวของเจิงจีชื่อฮ่าน

เมื่อเจิงจีชื่อฮ่านตายนั้น จักรวรรดิมองโกลกว้างใหญ่มากจนกล่าวกันว่าถ้าควมม้าจากชายแดนด้านหนึ่งไปสู่อีกด้านหนึ่งต้องใช้เวลาถึงหนึ่งปี ดินแดนเหล่านี้ลูกชายทั้งสี่ของเจิงจีชื่อฮ่าน คือ ลู่ชื่อ (術赤 Shù Chì หรือโจจิ) ฉาเหอไท่ (察合台 Chá Hé Tái หรือซาเฮอไท่) จั้ว

ควัวไถ (窩闊台 Wō Kuō Tái หรือวอคเคอไต) และทัวเหลย์ (拖雷 Tuō Lēi หรือเชลุย) ได้แบ่งกันครอบครองต่อมา

จูซือ (術赤 Shù Chì หรือโจจิ พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

จูซือเป็นลูกชายคนโตของเจิงจีซือฮ่าน (แต่ความจริงแล้วเป็นลูกของหัวหน้าพวกเมอริทที่ติดท้องผู้เออร์เทียมา) ก่อนที่เจิงจีซือฮ่านจะยกทัพใหญ่ไปปราบดินแดนฮวาซือจื่อหมัว มีผู้เสนอให้เจิงจีซือฮ่านตั้งรัชทายาทสืบตำแหน่งไว้ จูซือกับฉาเหอไททะเลาะกันเพราะเรื่องแย่งชิงตำแหน่งนี้ ทัวเหลย์จึงเสนอชื่อพี่ชายคนที่สาม ในที่สุดเจิงจีซือฮ่านก็แต่งตั้งวัวควัวไถเป็นรัชทายาทเมื่อบิดาถึงแก่กรรม วัวควัวไถจึงได้ตำแหน่งมหาข่านเป็นประมุขของชาวมองโกลและดินแดนที่อยู่ได้อานาจมองโกลทั้งหมด และได้แบ่งเขตแดนให้พี่น้องไปเป็นข่านปกครอง

เขตปกครองของจูซือเรียกว่าอาณาจักรซินฉาฮ่านกั๋ว (欽察汗國 Qīn Chá Hān Guó หรืออาณาจักรซินซาข่าน) ปัจจุบันอยู่ในสหภาพโซเวียตแถบทะเลสาบอารอล (Aral) เรื่อยไปจนถึงลุ่มแม่น้ำวอลก้า (Volga) ของรัสเซียในยุโรป จูซือเป็นข่านอยู่ไม่นานก็ตายเมื่ออายุเพียง 49 ปี มีลูกสืบกว่าคน ลูกชายคนรองชื่อป้าตู (拔都 Bá Dū) สืบตำแหน่งต่อมา ได้ขยายอาณาจักรซินฉาฮ่านกั๋วออกไปอีกมาก จนชาวยุโรปรู้จักกันดีในนามอาณาจักรกระโจมทอง

ฉาเหอไถ (察合台 Chá Hé Tái หรือซาเฮอไถ พ.ศ. ? - พ.ศ. 1784)

ฉาเหอไถเป็นคนอารมณ์ร้าย มุทะลุ แต่เข้มแข็งเด็ดขาด แก้ปัญหาเฉพาะหน้าเก่ง ตัดสินปัญหาได้อย่างเที่ยงตรงยุติธรรม จึงได้เป็นที่ปรึกษาแก้ปัญหาสำคัญให้วัวควัวไถน้องชายผู้เป็นมหาข่านอยู่เสมอ

ฉาเหอไถได้ปกครองดินแดนแถบซินเกียง อัฟกานิสถาน และบางส่วนของโซเวียต รัสเซียในปัจจุบัน เรียกรวมกันว่าอาณาจักรฉาเหอไถข่าน ลูกชายคนโตของฉาเหอไถชื่อหมัวถูเกิน (模圖根 Mò Tú Gēn หรือมูถูเกิน) เป็นหลานที่เจิงจีซือฮ่านรักมากที่สุด แต่ไปตายเสียคราวดี เมืองซามาเออร์ห่านเจิง เป็นเหตุให้เจิงจีซือฮ่านแค้นมาก เมื่อตีเมืองนี้ได้ จึงสั่งฆ่าคนหมดเมือง

วัวควัวไถ (窩闊台 Wō Kuō Tái หรือวอคเคอไต พ.ศ. 1729 - 1784)

วัวควัวไถได้เป็นมหาข่านเพราะการสนับสนุนของทัวเหลย์และฉาเหอไถ ภายหลังได้รับชื่อตามประเพณีว่า "หยวนไท่จงฮ่องเต้" (元太宗皇帝 Yuán Tàizōng Huángdì) วัวควัวไถเป็นคนสุขุม ฉลาดรอบคอบ มนุษย์สัมพันธ์ดี ชื่อสัตย์ยุติธรรม ดินแดนปกครองแท้จริงของวัวควัวไถ

ภาพวีรค้วไถ

(จากหนังสือ Shèdiào Yīngxióng Zhuàn)

คือ จีนภาคเหนือและบางส่วนของไซเบียร์รัสเซียอันเป็นปริมณฑลรอบ ๆ ดินแดนมองโกลแท้ เรียกรวมกันว่า อาณาจักรวั้วค้วไถฮ่าน แต่ประมุขของอาณาจักรนี้มีฐานะเป็นมหาข่านของจักรวรรดิมองโกลทั้งหมด ในรัชกาลนี้กองทัพมองโกลบุกตีไซเบียร์รัสเซียและยุโรปตะวันออกได้ทั้งหมดดังกล่าวแล้วข้างต้น

เมื่อวั้วค้วไถตาย ที่ประชุมเลือกลูกชายคนโตของวั้วค้วไถชื่อก้วยไหยว (貴由 Gui You) ให้เป็นมหาข่านสืบมา แต่อยู่ในตำแหน่งได้เพียงสามปีก็ตาย จากนั้นตำแหน่งประมุขรวมของจักรวรรดิมองโกลก็ตกแก่ตระกูลทัวเหล่ย์ ลูกชายคนที่สี่ของเจิงจีชื่อฮ่านไปตลอด

ทัวเหล่ย์ (拖雷 Tuō Lēi หรือเซลุย พ.ศ. ? - พ.ศ. 1776)

จีนยงกล่าวถึงทัวเหล่ย์ไว้ในเรื่องมังกรหยก ว่าสถาบันเป็นที่น้องกับกัวจิ้ง และช่วยให้กัวจิ้งหนีรอดจากการถูกเจิงจีชื่อฮ่านจับกุม

ทัวเหล่ย์เป็นลูกชายที่เจิงจีชื่อฮ่านรักมากที่สุด ได้รับใช้ใกล้ชิดพ่ออยู่ตลอดเวลา อีกทั้งเป็นคนฉลาดหลักแหลม บริหารงานเก่ง จึงเป็นที่เคารพของแม่ทัพนายกองทั้งหมด เมื่อเจิงจีชื่อฮ่านตาย ทัวเหล่ย์ได้รับเอากองทหารที่แกร่งกล้าที่สุดของพ่อไว้ และเป็นลูกคนเดียวที่รักษาการอยู่ในดินแดนมองโกลแท้ จึงเป็นคนกุมอำนาจที่แท้จริง

ตามประเพณีมองโกลประมุขต้องมาจากการเลือกตั้ง แม้วั้วค้วไถเป็นรัชทายาทอยู่ แต่วั้วค้วไถและที่ประชุมกลับเลือกทัวเหล่ย์เป็นประมุขต่อจากเจิงจีชื่อฮ่าน ทว่าทัวเหล่ย์เป็นคนกตัญญู อีกทั้งเห็นการณ์ไกล จึงยืนยันขอทำตามคำสั่งบิดา ให้วั้วค้วไถเป็นมหาข่าน ที่ประชุมอนุমติ ทัวเหล่ย์ได้ปกครองดินแดนมองโกลแท้ ยังคงมีอำนาจจริงอยู่ในมืออย่างเต็มที่ วั้วค้วไถเกรงใจมาก กิจการสำคัญของบ้านเมือง ล้วนมอบให้ทัวเหล่ย์เป็นคนตัดสินใจและยกย่องเป็น "ผู้กำกับราชการแผ่นดิน"

ลูกสาว (พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

เจิงจีชื่อฮ่านมีลูกสาวหลายคน คนหนึ่งเป็นหญิงที่ปรีชาสามารถมาก ทุกครั้งที่เจิงจีชื่อฮ่านออกสงครามใหญ่เช่นคราวปราบฮูวาชื่อจื่อหมัว ลูกชายทั้งสี่ตามไปในกองทัพทั้งหมด จึงมอบหมายให้ลูกสาวคนนี้เป็น "ผู้สำเร็จราชการ" เธอก็บริหารราชการแผ่นดินได้อย่างเรียบร้อย แม้งานฝ่ายทหารจะมีขุนพลอยู่ป้องกันรักษาดินแดนมองโกล แต่เมื่อมีปัญหาใดก็จะมาขอคำแนะนำจากเจ้าหญิงองค์นี้เสมอ ลูกสาวอีกคนหนึ่งของเจิงจีชื่อฮ่านนั้น บิดายกให้หัวหน้าเผ่ามองโกลกลุ่มหนึ่ง หัวหน้าคนนั้นเห็นว่านางรูปร่างไม่สวยจึงไม่ยอมรับ เจิงจีชื่อฮ่านโกรธมาก สั่งให้ประหารชีวิตหัวหน้า

คนนั้นทันที จินยงนำเรื่องของเจ้าหญิงสององค์นี้มาผสมผสานดัดแปลงแต่งเป็นตัวละครฮัวเจิงกงจู (華箏公主 Huá Zhēng Gōngzhǔ หรือวาเจินกงจู)

2.3.2.3 กัวจิ้ง (郭靖 Guō Jìng หรือก๊วยเซ็ง พ.ศ. ? – พ.ศ. ?)

การปราบฮวาซือจื่อหมั่วดังกล่าวในตอนต้นนั้น เจิงจีซือฮ่านได้ชาวจีนชื่อกัวเป่ายวี่ (郭寶玉 Guō Bǎoyù หรือก๊วยบ้อเจ็ก) เป็นแม่ทัพคนสำคัญ แม่ทัพผู้นี้กล้าหาญชาญศึก มีความดีความชอบมาก คราวหนึ่งเมื่อไปตีเมืองซามาเออร์หานเจิงได้รับบาดเจ็บสาหัสเลือดไหลไม่หยุด เจิงจีซือฮ่านจึงสั่งให้ฝ่าทงว้วตัวใหญ่และเอาร่างของกัวเป่ายวี่ใส่ไว้ในนั้น กัวเป่ายวี่จึงรอดตาย กัวเป่ายวี่คือที่มาของตัวละครกัวจิ้งในมังกรหยก จินยงได้วางบทให้กัวจิ้งเป็นบุคคลสำคัญคราวตีฮวาซือจื่อหมั่ว และเป็นผู้ตีเมืองซามาเออร์หานเจิงแตกตามอุบายของหวงหวง การวางบทกัวจิ้งตอนนี้ดีเยี่ยมในแง่ของการวางโครงเรื่องที่ผูกความจริงกับความแต่งเข้าด้วยกันได้อย่างแนบเนียน

2.3.2.4 ราชนันทกษัตริย์ (南帝 Nán Dì หรือน่านตี้ พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

ในเรื่องมังกรหยกกล่าวว่าราชนันทกษัตริย์เป็นฮ่องเต้อาณาจักรน่านเจ้า มีนามว่าตัวนจื่อซิง (段智興 Duàn Zhìxīng หรือตัวนตี้เฮง) เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง แต่จินยงสร้างราชนันทกษัตริย์ขึ้นจากกษัตริย์สององค์ของน่านเจ้า คือเอาเรื่องของตัวนจื่อซิงไปรวมกับตัวนจื่อเสียง (段智祥 Duàn Zhìxiáng หรือตัวนตี้เซียง) ผู้เป็นโอรส

ตัวนจื่อซิง เป็นกษัตริย์น่านเจ้าองค์ที่สี่ของราชวงศ์ตัวนยุคหลัง ครองราชย์ระหว่าง พ.ศ. 1715 - พ.ศ. 1743 ได้ซ่อมวัดถึง 16 แห่ง ทำนุบำรุงพุทธศาสนาอย่างดี เมื่อสิ้นพระชนม์ โอรสองค์ใหญ่ชื่อ ตัวนจื่อเซียง (段智謙 Duàn Zhìqiān หรือตัวนตี้เซียง) ครองราชย์ต่อมา แต่เพียง 5 ปี ก็สิ้นพระชนม์ ตัวนจื่อเสียง โอรสองค์รองของตัวนจื่อซิงก็ครองราชย์ต่อมาตั้งแต่ พ.ศ. 1784 ในรัชกาลนี้อาณาจักรน่านเจ้าเจริญรุ่งเรืองมาก การทหารเข้มแข็ง ฝ่ายพลเรือนปรีชาสามารถ บ้านเมืองสงบร่มเย็นตลอดรัชกาลเป็นเวลาถึง 33 ปี ที่สุดตัวนจื่อเสียงสละราชสมบัติออกผนวช หลังจากนั้นอีกสองราชวงศ์ กุบไลข่าน¹⁴ ก็ตีอาณาจักรน่านเจ้าแตก กษัตริย์น่านเจ้าองค์สุดท้ายที่กล่าวไว้ในเรื่องมังกรหยกเป็นหลานปู่ของตัวนจื่อเสียง และเป็นเหลนของตัวนจื่อซิง

¹⁴ กุบไลข่าน (元世祖忽必烈 Yuán Shìzǔ Hū Bì Liè ครองราชย์ พ.ศ. 1803 – พ.ศ. 1837) เป็นลูกชายคนที่สี่ของท้าวเหลย์ เป็นตัวละครที่ปรากฏในมังกรหยกภาค 2

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าจินยงนำเรื่องตัวนโจ้เสียงไปใส่ให้เป็นเรื่องของตัวนโจ้ซึ่งแล้วสร้างเป็นตัวราชันทักษิณหรือหลวงจีนอึดเต็งดำชื่อ (一燈大師 Yīdēng Dàshī หรือหลวงจีนอึดเต็งได้ชื่อ) ขึ้น และเติมแต่งเรื่องให้สนุกสนานว่าราชาของคั๊น้ออกผนวชเพราะความรักเป็นเหตุ

2.3.2.5 หวางจ้งหยาง (王重陽 Wáng Zhòngyáng หรือเอ็งเต็งเอี้ยง พ.ศ.1655 - พ.ศ. 1713)

หวางจ้งหยางเป็นตัวละครในเรื่องมังกรหยกซึ่งตามประวัติกล่าวว่า มีชีวิตในสมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นผู้ที่ปรับปรุงธรรมะในนิกายเฉวียนจิน (全真 Quán Zhēn หรือช้วนจิน) ซึ่งพัฒนามาจากศาสนาเต๋า ศาสนาพุทธ และลัทธิขงจื้อ ที่ได้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน นิกายเฉวียนจินเป็นนิกายที่ใช้พลังลมปราณและการรักษาคนป่วยด้วยยา คำว่า เฉวียน (全 Quán) แปลว่าทั้งหมด ทั้งสิ้น ล้วน จิน (真 Zhēn) แปลว่า จริง ดีงาม ส่วนคำว่านิกายมาจากคำว่า พาย (派 Pài) ดังนั้น เฉวียนจินไฟ จึงแปลว่านิกายล้วนจริงหรือสัจธรรม นักพรตของนิกายนี้ต้องสละบ้านเรือน ออกปฏิบัติธรรม ไม่มีลูกเมีย ภิกขาจารย์ซีฟ เป็นการสร้างความจริงภายในและปฏิบัติตนเพื่อผู้อื่น

หวางจ้งหยางเป็นชาวเมืองเสียนหยาง (咸陽 Xiányáng) มีรูปร่างสง่างามจิตใจเอื้อเฟื้อกว้างขวางฐานะครอบครัวมั่งคั่ง จึงมักให้ทานคนจนอยู่เสมอ ชอบท่องเที่ยวไปตามป่าเขา ลำเนาไพร ครั้งหนึ่งได้พบเซียนและได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชาเต๋าจนเข้าใจแจ่มแจ้ง จึงได้สละลูกเมียออกท่องเที่ยวปฏิบัติธรรมจาริกแสวงบุญ คราวหนึ่งได้ไปจาริกปฏิบัติธรรมที่มณฑลซานตง (山東 Shāndōng) ได้พบกับหม่ายวี่ (馬馭 Mǎ Yù หรือเบ้งเก็ก) ซุนปู้เออร์ (孫不二 Sūn Bú'èr หรือซุนปุดยี่) และถานชู่ต้วน (譚處端 Tán Chùduān หรือท้าวชู่ต้วน) คนทั้งสามมีใจศรัทธา ออกบวชเป็นศิษย์ติดตามศึกษาธรรมด้วย และสร้างพระอารามเฉวียนจินเป็นสำนักปฏิบัติธรรม เรียกคณะของตนว่านักพรตเฉวียนจิน ภายหลังหลิวชู่เสียน (劉處賢 Liú Chùxián หรือเล่าชู่เสียน) ชิวชู่จี (丘處機 Qiū Chùjī หรือคิวชู่กี) หวางชู่อี้ (王處一 Wáng Chùyī หรือเอ็งชู่อิด) และหวาด้าทง (郝大通 Hào Dàtōng หรือฮักไต้ทง) จึงได้มาบวชสมทบและเข้ากับคณะนักพรตที่ตั้งขึ้นใหม่นี้ ทั้งหมดนี้ภายหลังก็คือศิษย์เอกทั้ง 7 คนของหวางจ้งหยาง นิกายเฉวียนจึงแบ่งเป็น 7 สำนักย่อย และมีรายละเอียดการปฏิบัติธรรมบางอย่างต่างกัน หวางจ้งหยางและศิษย์ทั้ง 7 คน มีบทบาทเกี่ยวข้องในเรื่องมังกรหยกทุกคน ส่วนเรื่องราวของศิษย์ทั้ง 7 จะกล่าวในหัวข้อต่อไป

ภาพหวางจิ้งหยาง

(จากหนังสือ สกัตุจุดยุทธจักรมั่งกรหยก)

2.3.2.6 เจ็ดนักพรตแห่งนิกายเฉวียนจิน (全真七子 Quán Zhēn Qī Zǐ)

หม่ายู่ฉี (馬馱 Mǎ Yù หรือเบ๊เจ็ก พ.ศ. 1666 - พ.ศ. 1726)

หม่ายู่ฉีเกิดในตระกูลขุนนาง ก่อนเกิดแม่ฝันว่าเทพธิดาหมาถู¹⁵ (麻姑 Mǎ Gū) นำยาวิเศษมาให้กินเม็ดหนึ่ง เมื่อเยาว์วัยได้รับการศึกษาอย่างดี แต่งกวีนิพนธ์ได้ตั้งแต่อายุน้อย เป็นปราชญ์ลัทธิขงจื้อ มีความรู้ทางอักษรศาสตร์ดีมาก ทั้งยังชำนาญวิชาฝังเข็มรักษาโรค ส่วนชีวิตครอบครัวนั้น มีภรรยาชื่อซุนปู้เอ๋อร์ มีบุตรด้วยกันสามคน

เมื่อปี พ.ศ. 1710 หวงจ้งหยางเดินทางมาเผยแผ่ธรรม ได้พบกับหม่ายู่ฉีและบอกว่ามีวาสนาเคยอุปถัมภ์กันมาในอดีตชาติ จึงได้แสดงธรรมให้หม่ายู่ฉีฟัง หม่ายู่ฉีทราบหวางจ้งหยางมุ่งโปรดตนแน่ จึงสร้างวัดถวายเป็นที่พำนักของหวางจ้งหยาง

ต่อมาเมื่อหวางจ้งหยางจะจาริกไปแดนตะวันตก ได้แสดงปาฏิหาริย์ให้นมหัวใจ จนหม่ายู่ฉียอมออกบวชเป็นนักพรตและติดตามอาจารย์ไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่ภูเขาคุนลุ้น (崑崙山 Kūnlún Shān) ส่วนซุนปู้เอ๋อร์ภรรยา ก็ได้ออกบวชเป็นนักพรตหญิง และปฏิบัติธรรมอยู่ที่พระอารามเฉวียนจิน

หม่ายู่ฉีแต่งหนังสือไว้หลายเรื่อง ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับลัทธิเต๋า บางส่วนเป็นกวีนิพนธ์ซึ่งแสดงถึงปรัชญาเต๋า

ซุนปู้เอ๋อร์ (孫不二 Sūn Bú'èr หรือซุนปุดยี่ พ.ศ. 1662 - พ.ศ. 1725)

ก่อนที่ซุนปู้เอ๋อร์จะเกิดนั้น แม่ฝันว่านกกระเรียนบินเข้าห้อง ตั้งแต่วัยเด็กเป็นคนหลักแหลม เปี่ยมการุณย์ ต่อมาแต่งงานกับหม่ายู่ฉี มีบุตรด้วยกันสามคน

เมื่อหม่ายู่ฉีออกบวช ซุนปู้เอ๋อร์ก็ออกบวชตามด้วยในปี พ.ศ. 1718 และได้ไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่เมืองลั่วหยาง (洛陽 Luòyáng) หกปีก็บรรลุธรรม

ซุนปู้เอ๋อร์ได้รับฉายาจากอาจารย์ว่า "นักพรตหญิงผู้สงบบริสุทธิ์" (清淨善人 Qīng Jǐng Shàn Rén) มีงานนิพนธ์ตกทอดมาถึงปัจจุบันหนึ่งเล่ม เป็นประชุมคำสอนและบทกวีที่แสดงถึงปรัชญาเต๋ออีก 14 บท

¹⁵ เทพธิดาหมาถู เป็นเทพธิดาที่ทำหน้าที่อัญเชิญของขวัญและยาอายุวัฒนะให้กับเทพผู้ใหญ่บนสวรรค์ตามคติความเชื่อชาวจีน

ภาพหมายวีและขุนปุ่เออร์

(จากหนังสือ สกิดจุดยุทธจักรมังกกรหยก)

ถานชู่ต้วน (譚處端 Tán Chūduān หรือท่าชู่ต้วน พ.ศ. 1667 - พ.ศ. 1728)

ถานชู่ต้วนเป็นคนเมืองเดียวกับหม่ายวี่และซุนบูเออร์ ในวัยเด็กมีเรื่องประหลาดหลายอย่างที่แสดงว่าเป็นผู้มีบุญ ครั้งหนึ่งตกน้ำ แต่ไม่เป็นอันตราย อีกครั้งหนึ่งนอนหลับอยู่ขณะไฟไหม้บ้าน ซื่อติดไฟหล่นลงมาหน้าเตียง ถานชู่ต้วนก็ไม่ตระหนกตกใจ

ถานชู่ต้วนเป็นคนกตัญญู รอบรู้ศิลปวิทยา เขียนหนังสือสวยทั้งตัวบรรจงและตัวหวัด ถานชู่ต้วนมีสุขภาพไม่แข็งแรง ป่วยอดแอดอยู่เสมอ ในปี พ.ศ. 1710 เขาได้ข่าวว่าหวางจ้งหยางมาแสดงธรรมที่เมืองของตน จึงรีบไปขอพบ เพื่อขอให้ช่วยรักษาโรค ที่แรกหวางจ้งหยางไม่ยอมให้พบ ถานชู่ต้วนยืนเฝ้าอยู่จนค่ำ ประตูก็เปิดออกเอง หวางจ้งหยางดีใจมาก กล่าวว่าจะมีวาสนาเคยอุปถัมภ์กัน แล้วเรียกให้ถานชู่ต้วนไปนอนด้วย แล้วยื่นเท้าข้างหนึ่งให้กอดไว้ ครูเดียว ถานชู่ต้วนก็รู้สึกร้อนเหมือนยืนอยู่ข้างกองไฟ รุ่งเช้าอาการป่วยก็หายไป

ถานชู่ต้วนมีศรัทธาต่อหวางจ้งหยางมาก ฝากตัวเป็นศิษย์อยู่รับใช้ใกล้ชิดตลอดมา ต่อมาถานชู่ต้วนได้แยกจากหวางจ้งหยางไปปฏิบัติธรรมอยู่ที่เมืองฉือโจว (石州 Shízhōu) วันหนึ่งถูกอันตรายต่อยจนพ้นหัก แต่ถานชู่ต้วนยังคงมีสีหน้าท่าทางเป็นปกติ พอทราบหวางจ้งหยางก็กล่าวชมว่า "หมัดนี้ช่วยให้กิเลสของถานชู่ต้วนมอดมลายสิ้นแล้ว"

ถานชู่ต้วนเขียนหนังสือสวย โดยเฉพาะตัวอักษร "งู" และ "เต่า" เขียนได้งามมีชีวิตชีวา บรรดาศิษย์นิยมเก็บไว้เป็นเครื่องราง เขาเคยเขียนอักษรดังกล่าวให้แก่เจ้าของร้านน้ำชาที่อำเภอเกาถ้ง เจ้าของร้านเอาแขวนไว้เพื่อเป็นสิริมงคล ต่อมาเกิดอัคคีภัยบ้านเรือนวอดวายสิ้น เหลือแต่ร้านน้ำชาที่รอดจากเปลวเพลิงเพียงร้านเดียว คนจึงยกย่องว่าตัวอักษรเต่าและงูของถานชู่ต้วนศักดิ์สิทธิ์เสมอยันต์กันไฟของเขานั่น

ถานชู่ต้วนมีประมุขบพินพจน์เหลือตกทอดมาถึงปัจจุบันชุดหนึ่ง

ชีวชู่จี (丘處機 Qiū Chùjī หรือคิวชู่จี พ.ศ. 1691 - พ.ศ. 1770)

เมื่ออายุ 19 ปี ชิวชู่จีได้ออกบวชเป็นนักพรต ครั้นได้ข่าวว่าหวางจ้งหยางมาเผยแผ่ธรรมที่เมืองหนิงไห่ (寧海 Níngǎi) ก็ไปฝากตัวเป็นศิษย์ที่พระอารามเจวียนเจินที่หม่ายวี่สร้างถวาย หลังจากนั้นไม่นานหวางจ้งหยางก็มรณภาพ ชิวชู่จี หม่ายวี่ ถานชู่ต้วน และหลิวชู่เสียน จึงร่วมกันนำศพหวางจ้งหยางกลับไปฝังที่ภูเขางหนานชาน (中南山 Zhōngnán Shān) ชิวชู่จีก็ไว้ทุกข์เฝ้าสุสานอยู่จนครบสามปี

ภาพถ่านชู่ตวาน

(จากหนังสือ สกัตจุดยุทธจักรมังกรหยก)

ภาพชีวิตู้จี

(จากหนังสือ สกัตจุดยุทธจักรมังกรหยก)

ชีวชูจีมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในบรรดาศิษย์ของหวางจิ้งหยาง กษัตริย์แห่งอาณาจักรจิน เคยเชิญไปพบและขอให้อยู่รับราชการด้วย แต่ชีวชูจีไม่ยอม เมื่อพระราชทานเงินให้หมื่นตำลึงก็ไม่รับ จินยงจึงจับเค้าความตอนนี้แต่งเรื่องมั่งกรหยกว่า ชิวชูจีเกลียดชังชาวแมนจูซึ่งเป็นศัตรูของประเทศจีน

ปี พ.ศ. 1762 เจิงจีชื่อฮ่านได้ให้ทูตถือสารมาเชิญตัวไปพบ ชิวชูจีจึงนำศิษย์ 18 คน มีหยินจื่อผิง (尹智平 Yín Zhìpíng หรืออิมจีเฟิง) หลี่จื่อฉาง (李志常 Lǐ Zhìcháng หรือลี่จีเซียง) เป็นต้น เดินทางไปพบเจิงจีชื่อฮ่าน ซึ่งขณะนั้นยกทัพไปปราบดินแดนฮวาชื่อจื่อหมิว เจิงจีชื่อฮ่านได้ถามปัญหาและข้อธรรมหลายข้อ คำตอบของชีวชูจีล้วนน่าสนใจอย่างยิ่งทั้งเรื่องยาอายุวัฒนะ และหลักการปกครอง

ชีวชูจีมีนิพนธ์ตกทอดมาถึงปัจจุบันหลายเล่ม มีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ดังที่จินยง ได้นำร้อยกรองบทหนึ่งของชีวชูจีมาเป็นบทเกริ่นนำเรื่องมั่งกรหยก ภาค 3 กวีนิพนธ์ของชีวชูจีมักเป็นบทชมธรรมชาติและแสดงถึงปรัชญาเต๋าได้อย่างไพเราะ นับเป็นกวีเต๋าที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

หลิวชูเสียน (劉處賢 Liú Chùxián หรือเล่าชูเซียน พ.ศ. 1690 - พ.ศ.1746)

หลิวชูเสียนเป็นชาวเมืองตงหลาย (東萊 Dōnglái) เมื่อวัยหนุ่มชอบการพนันและสุรานารี แต่ต่อมา กลับดเว้นอย่างเด็ดขาด และตั้งปณิธานว่าจะไม่มีครอบครัว ในปี พ.ศ. 1712 หวางจิ้งหยางและหม่ายู่มาถึงเมืองตงหลาย หลิวชูเสียนจึงไปฝากตัวเป็นศิษย์ และติดตามหวางจิ้งหยางไปศึกษาปฏิบัติธรรมจนบรรลุมรรคผล สำเร็จเป็นเซียน มีลูกศิษย์มากมาย

ต่อมาราชบุตรชายของกษัตริย์แคว้นจินเห็นหลิวชูเสียนมีบิหารมาก กลัวว่าจะเป็นกบฏ จึงจับตัวไปคุมขัง แต่แล้วกลับมีคนเห็นหลิวชูเสียนออกมาเดินอยู่นอกเมือง ผู้คุมก็เห็น จึงไปรายงานราชบุตรชาย แต่เมื่อไปดูก็เห็นหลิวชูเสียนยังคงนอนอยู่ในคุก ครั้นรู้ว่าเป็นผู้พิเศษ จึงให้พ้นโทษ และพาตัวไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้

หลิวชูเสียนแต่งหนังสือไว้หลายเรื่อง เรื่องสำคัญคืออรรถกถา (คำอธิบาย) คัมภีร์เต๋าเต๋อจิง (道德經 Dào Dé Jīng) ของเหลาจื่อ (老子 Lǎozǐ หรือเล่าจื่อ) ปัจจุบันยังคงมีผู้อ้างอิงถึงอรรถกถาของหลิวชูเสียนอยู่

หวางชูอี้ (王處一 Wáng Chùyi หรือเฮ้งชูอิด พ.ศ. 1685 - พ.ศ.1760)

หวางชูอี้เป็นคนเมืองเดียวกับหม่ายู่ ก่อนเกิดแม่ฝันว่ารุ่งแดงพุ่งเข้าพันตัว เมื่อวัยเด็กได้ไปเที่ยวป่า พบผู้เฒ่าคนหนึ่ง ผู้เฒ่าผู้นั้นดูลักษณะและพยากรณ์ว่า "ภายหน้าจะมีชื่อเสียงไปถึงราชสำนัก และจะได้เป็นอาจารย์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งในลัทธิเต๋า"

พ.ศ. 1711 หวางซู้อี้และมารดาไปฝากตัวเป็นศิษย์ของหวางจ้งหยางที่พระอารามเฉวียนเงิน แล้วไปปฏิบัติธรรมหลายแห่ง แต่ส่วนมากจะอยู่ที่ถ้ำประกายเมฆ (雲光 Yún Guāng) และมักขึ้นไปยืนบนชะง่อนผาสูงครั้งละหลาย ๆ วัน จนคนทั้งหลายให้ฉายาว่า "เขียนขาเหล็ก" (鐵腳山 Tiě Jiǎo Xiān)

พ.ศ. 1739 - 1743 ฮ่งเต๋ของแคว้นจินเจ็ดตัวไปวิไลชนาธรรมหลายครั้งและได้ถามปัญหาลึกลับต่าง ๆ อันตอบได้ยาก แต่หวางซู้อี้กลับตอบได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วทุกครั้งทั้งสิ้นคำถามหวางซู้อี้มีบทนิพนธ์ตกทอดมาถึงปัจจุบันสองชุด

หวาด้าทง (郝大通 Hào Dàtōng หรือฮักได้ทัง พ.ศ. 1683 - พ.ศ.1755)

หวาด้าทงเป็นชาวเมืองหนิงห่ายเช่นเดียวกับหม่ายูวี ชุนปู้เอ้อร์ ถานชูตุวาน และหวางซู้อี้ หวาด้าทงกำพร้าบิดามาแต่เยาว์วัย คืบหนึ่งฝันว่าเทวดามาอธิบายคัมภีร์อี้จิงให้ฟัง นับแต่นั้นก็แตกฉานเรื่องหยินหยาง ไหวงเฮ้ง และโหราศาสตร์ เมื่อหวางจ้งหยางมาแสดงธรรมอยู่ที่พระอารามเฉวียนเงิน หวาด้าทงมีศรัทธาออกบวชตาม ต่อมาได้พบกับเทวดา ได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชาในคัมภีร์อี้จิง ตั้งแต่นั้นก็เป็นคนมีวาจาสิทธิ์ ทำนายสิ่งใดก็เป็นไปตามวาจาเสมอ

หวาด้าทงมีบทนิพนธ์ตกทอดมาถึงปัจจุบันหลายชุด ที่สำคัญคืออรรถกถาและภาพประกอบคัมภีร์อี้จิง

ส่วนหยินจื้อผิง และจางจื้อจิ้ง (張志敬 Zhāng Zhìjìng หรือเตียจี้เก้ง) ทั้งสองคนนี้ต่างก็มีบทบาทอยู่ในเรื่องมังกรหยก แต่ออกจะเป็นตัวร้าย โดยหยินจื้อผิงจะปรากฏอยู่ในมังกรหยก ภาค 1 ส่วนจางจื้อจิ้งจะเริ่มมีบทบาทในมังกรหยกภาคต่อมา ดังนั้นในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงจะกล่าวถึงแต่หยินจื้อผิงเท่านั้น

2.3.2.7 หยินจื้อผิง (尹志平 Yǐn Zhìpíng หรืออิมจีเพ้ง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

เป็นลูกศิษย์ในสำนักเฉวียนเงิน โดยเป็นศิษย์ของหม่ายูวีมาก่อน และหลังจากนั้นก็ ได้เป็นศิษย์ของหวางซู้อี้ หลิวชูเสียน หวาด้าทง และชีวซูจี ในเรื่องมังกรหยก หยินจื้อผิงเป็นลูกศิษย์ของชีวซูจี และได้มาประลองฝีมือกับกั๋วจิ้งตอนที่นำสาส์นมาส่ง นอกจากนี้ยังแอบฟังการสนทนาของตัวละครอื่น ๆ ด้วย หยินจื้อผิงนั้นตัวจริงมีอายุยืนยาวถึง 83 ปี เรียกได้ว่าเป็นศิษย์ผู้พี่ของสำนักเฉวียนเงิน และได้สร้างความเจริญให้สำนักนี้มาก ้วยชราได้สละตำแหน่งแล้วไปบำเพ็ญธรรมอย่างสงบอยู่ที่ภูเขาจงหนานซาน

ภาพวางชู้

(จากหนังสือ สกัตุยุดยทธจักรมังกกรหยก)

ภาพหาดำทง

(จากหนังสือ สกัตุตยพุทธจักรมั่งกรหยก)

2.3.2.8 โจวบ๊วทง (周伯通 Zhōu Bótōng หรือจิ๋วเป๊ะทง พ.ศ. ? - พ.ศ. ?)

ในจารึกกล่าวว่า โจวบ๊วทงเคยมาเชิญหลวงจ้งหยางให้ไปพำนักที่อารามบ๊วทง พอตกกลางคืนก็มีแสงเพลิงเรืองโรจน์ ผู้คนพากันตกใจคิดว่าไฟไหม้ จึงวิ่งไปดูใกล้ ๆ และพบว่าหลวงจ้งหยางกำลังเดินอยู่ในเปลวไฟ

ในจารึกปรากฏชื่อโจวบ๊วทงแต่เพียงเท่านี้ แต่ทว่าจินยงก็นำมาเป็นตัวละครในเรื่อง มังกรหยก โดยแต่งเติมให้เป็นผู้เฒ่าที่มีนิสัยชอบเล่นซุกซนเหมือนเด็ก

บทที่ 3

เปรียบเทียบต้นฉบับภาษาจีนกับฉบับแปลภาษาไทย

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า จำนวนของต้นฉบับภาษาจีนและจำนวนการแปลของฉบับภาษาไทย นั้น มีความแตกต่างกัน และจากการเปรียบเทียบมังกรหยฉบับแปลภาษาไทยกับต้นฉบับภาษาจีนเรื่องเฉียวเตี๋ยวอชิงซุยงจู่วาน ได้พบความแตกต่างในการแปลดังต่อไปนี้

3.1 ความแตกต่างทางด้านข้อความ

ความแตกต่างทางด้านข้อความที่เกิดขึ้นจากการแปลข้อความต้นฉบับภาษาจีนเป็นภาษาไทยโดยใช้วิธีขยายความหรือย่อความเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

3.1.1 ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความฉบับภาษาไทยมีการทำวความและอธิบายเพิ่มเติมจากฉบับภาษาจีน

ในตัวอย่างต่อไป นี้ เนื้อความสำคัญไม่ผิดกัน แต่ฉบับภาษาไทยมีการอธิบายเพิ่มเติมให้เข้าใจได้ดีขึ้น โดยทำวถึงความเดิมบ้าง เรียบเรียงเพิ่มข้อความบ้าง เพื่ออธิบายให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างที่ 1

กัวจิ่งได้รับการอบรมจากมารดาตั้งแต่เยาว์ให้เกลียดชังอาณาจักรจีนโดยตลอด และในครั้งนี่ยังได้รับอันตรายจนเกือบจะถึงชีวิตจากน้ำมือของปีศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอซึ่งเป็นลูกน้องของหวานเหยียนเสี (4 , 95)

ก๊วยเซ็งได้รับการอบรมจากมารดาให้เคียดแค้นชิงชังชาวแมนจู หรือแผ่นดินใต้กิมก๊ก โดยตลอดมามิได้ขาด ก๊วยเซ็งจึงเกลียดชังแค้นเคืองชาวแมนจูมากขึ้นเป็นลำดับ และเมื่อครั้งที่ตนเกือบถึงชีวิตด้วยปีศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหออันเป็นสมัครพรรคพวกของอ้วนจ้วนเสียกไท้จ้อองค์ที่หกแห่งใต้กิมก๊กแล้ว ความเกลียดชังและความแค้นยิ่งประทับในสายเลือดมากเป็นทวีคูณ (2 , 258)

ผู้แปลได้เรียบเรียงความเพิ่มเติมเพื่อให้ทราบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเพิ่มคำว่า ชาวแมนจู เข้าไป เพื่อให้ทราบว่าชนเผ่าที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรจีนนั้น คือชาวแมนจู ในต้นฉบับภาษาจีน กล่าวเพียงว่า กัวจิ่งเกลียดชังอาณาจักรจีน แต่การที่ผู้แปลเพิ่ม ชาวแมนจู ลงไปเป็นการขยายความเพิ่มเติมอย่างเฉพาะเจาะจงขึ้น เป็นการช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจนมากขึ้น ส่วนข้อความว่า ก๊วยเซ็งจึงเกลียดชังแค้นเคืองชาวแมนจูมากขึ้นเป็นลำดับ และ ความเกลียดชังและ

ความแค้นยิ่งประทับในสายเลือดมากเป็นทวีคูณ นั้น ผู้แปลเขียนเพิ่มขึ้นเช่นกัน เพราะต้องการให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ช่วงเวลาตั้งแต่กัวจิ้งยังเด็กจนกระทั่งเติบโตขึ้นมาได้ทำให้ความเคียดแค้นของกัวจิ้งทวีมากขึ้นตามลำดับนั่นเอง เป็นการอธิบายเพิ่มเติมตามเงื่อนไขของเนื้อเรื่อง ส่วนหวานเขียนเลีย มกุฎราชกุมารองค์ที่หกแห่งอาณาจักรจิน ซึ่งได้กล่าวไว้ในการดำเนินเรื่องก่อนหน้านี้นี้ เป็นผู้พี่สาวบิดาของกัวจิ้ง ดังนั้นมารดาของกัวจิ้งจึงได้มีความเกลียดแค้นและได้บอกกัวจิ้งเรื่อยมาถึงศัตรูของบิดา ดังนั้นเพื่อเป็นการทำความเต็ม ผู้แปลจึงเพิ่มข้อความว่า ไทจี้ขององค์ที่หกแห่งไต้กิมก๊กแล้ว ลงไปเพื่อให้ผู้อ่านนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ตอนเริ่มต้นเรื่อง เมื่อกัวจิ้งออกรบครั้งแรกก็ได้พบกับปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ (黄河 Huáng Hé หรือแม่น้ำฮวงโห) และปิศาจทั้งสี่นี้ก็รวมทำร้ายกัวจิ้งจนเกือบไม่รอดกลับมา ดังนั้นเมื่อกัวจิ้งทราบว่าเป็นปิศาจทั้งสี่เป็นลูกน้องของหวานเขียนเลีย ก็ยิ่งโกรธแค้นมากขึ้นเป็นลำดับ

ตัวอย่างที่ 2

เมื่อได้ยืมคำตรัสของเจงจีซือฮ่าน ในใจก็คิดว่า "ขอเพียงอาจารย์ทั้งหกเต็มใจช่วยเหลือข้าพเจ้า งานใหญ่ย่อมสำเร็จแน่ แต่ถ้าเอาแต่ผู้กล้าหาญที่ไม่มีปฏิภาณในการรับมือไปเป็นจำนวนมาก กลับจะทำให้เป็นอุปสรรคเสียเปล่า ๆ" (4 , 95)

บัดนี้พอได้ยืมคำตรัสของเจงกิสฮ่านให้ตนทำการใหญ่หลวงด้วยความไว้วางใจ คิดอยู่ในใจว่า "การเพียงเท่านั้นอาจารย์ทั้งหกยอมช่วยเหลือจนบรรลุผลสำเร็จเป็นแน่ เป็นการดีกว่า ที่เราจะนำกำลังทหารชาวมองโกลไปด้วยเป็นจำนวนมาก แลทหารทั้งนี้หากว่าหาความรู้ฝีมือสูงมิได้ ย่อมป่วนการกลับจะทำให้เสียการ แลการเดินทางขลุกลั่นอีกด้วย (2 , 258-259)

ผู้แปลได้เพิ่มข้อความให้เข้าใจมากยิ่งขึ้นว่า เจงจีซือฮ่านให้ตนทำการใหญ่หลวงด้วยความไว้วางใจ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การยกกำลังไปยังภาคไต้ในครั้งนี้ของกัวจิ้ง ถือเป็นภาระอันใหญ่หลวง และเป็นภาระสำคัญยิ่ง เนื่องจากเรื่องราวก่อนหน้านี้นี้ได้กล่าวถึงว่า กัวจิ้งได้สู้รบกับปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ ปิศาจร้ายทั้งสี่รวมเข้าทำร้ายกัวจิ้ง ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มเพียงคนเดียว แต่ทว่ากัวจิ้งก็สามารถเอาชนะได้ ดังนั้นเจงจีซือฮ่านจึงไว้วางใจและมอบหมายให้กัวจิ้งยกกำลังทัพบุกภาคไต้ไปรบกับอาณาจักรจิน กัวจิ้งคิดว่าตนเองกับอาจารย์ทั้งหกของตนซึ่งก็คือเคอเจิ้นเอ้อและคณะ (หรือที่ จำลอง พิศนาคะ แปลว่า ผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกังหนำ) ก็ควรจะเพียงพอกับการบุกภาคไต้แล้ว เนื่องจากว่าเคอเจิ้นเอ้อและคณะมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่ว และมีกำลังฝีมือเป็นเลิศ การที่มีอาจารย์ทั้งหกผู้มีฝีมือสูงของตนไปด้วยนั้น สำหรับตนเองก็เพียงพอแล้ว นอกจากนี้ผู้แปลได้เพิ่มข้อความว่านำกำลังทหารชาวมองโกลไปด้วยเป็นจำนวนมาก และแลการเดินทางขลุกลั่นอีกด้วย เพื่ออธิบายถึงอุปสรรคสำคัญในการนำทหารไปด้วยเป็นจำนวน

มากกว่า แผนจะไม่สำเร็จและการเดินทางจะซุกซลักด้วย เพราะการเดินทางลงได้ในสมัยนั้นต้องเดินทางผ่านทะเลทรายซึ่งยากลำบากและทุรกันดารมากนั่นเอง

ตัวอย่างที่ 3

เช้าวันที่สาม เมื่อกัวจิ้งกับมารดาได้ร่ำให้ด้วยความอาลัยก่อนจากกันแล้ว กัวจิ้งก็ตามอาจารย์ทั้งหกไปไหว้ที่ฝังศพของจางอาเซิง จากนั้นจึงเดินทางสู่ภาคใต้ต่อไป (4 , 95)

ล่วงมาอีกสามวัน ถึงวันกำหนดเดินทางจากดินแดนภาคเหนือทะเลทรายสู่ภาคใต้ ก๊วยเซ็งแต่งกายรัดกุมเข้าไปคำนับอำลานางหลี่เพ็งผู้มารดา ทั้งสองร่ำให้อาลัยกันเป็นครู่ นางหลี่เพ็งจึงหักใจแลสั่งเสียด้วยความห่วงใยในบุตรตนเป็นเวลานาน

ก๊วยเซ็งตั้งแต่น้อยจนใหญ่อยู่กับมารดาตลอดมา เมื่อต้องมาพรากจากกันเป็นเวลานาน ก็อดที่จะหุดหู่ใจมิได้ แต่พยายามหักใจเดินตามอาจารย์ออกไป ขึ้นม้าควบไปตรงข้างหน้า แลก่อนจะผ่านภูเขาภูนั้น ได้ตรงไปที่หลุมฝังศพของเตียวอาเซาก่อน กระทำคำนับลา แล้วจึงมุ่งหน้าเดินทางไปทางใต้ต่อไป (2 , 259-260)

ผู้แปลได้เพิ่มข้อความ เป็นการอธิบายให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ที่เพิ่มข้อความว่า ถึงวันกำหนดเดินทางจากดินแดนภาคเหนือทะเลทรายสู่ภาคใต้ ก็เพื่อขยายความว่าถัดไปสามวัน ก็เป็นเวลาที่ยกัวจิ้งกับอาจารย์ทั้งหกเดินทางสู่ภาคใต้ ก๊วยเซ็งแต่งกายรัดกุม ข้อความนี้ผู้แปลเขียนเพิ่มเพื่อบอกให้ทราบว่ากัวจิ้งเตรียมตัวออกเดินทางเรียบร้อยแล้ว ส่วนชื่อ นางหลี่เพ็ง ที่เพิ่มนั้นก็เพื่อขยายความให้ทราบว่ามารดาของกัวจิ้งชื่อนางหลี่ผิง ซึ่งในต้นฉบับภาษาจีนได้กล่าวถึงชื่อมารดาของกัวจิ้งไปแล้วในตอนแรกๆ

นางหลี่เพ็งจึงหักใจแลสั่งเสียด้วยความห่วงใยในบุตรตนเป็นเวลานาน และ ก๊วยเซ็งตั้งแต่น้อยจนใหญ่อยู่กับมารดาตลอดมา เมื่อต้องมาพรากจากกันเป็นเวลานาน อดที่จะหุดหู่ใจมิได้ แต่พยายามหักใจเดินตามอาจารย์ออกไป ข้อความที่ขีดเส้นใต้นี้ ผู้แปลเรียบเรียงเพิ่มขึ้นเพื่ออธิบายเรื่องราวและอารมณ์ของตัวละคร เป็นการบอกเล่าให้ทราบว่ากัวจิ้งอยู่กับมารดามาโดยตลอด ไม่เคยได้แยกจากกัน และเนื่องจากบิดาของกัวจิ้งเสียชีวิตไปก่อนที่กัวจิ้งจะเกิด ดังนั้นกัวจิ้งจึงรักมารดาของตนมากเพราะนางต้องเฝ้าเลี้ยงดูตนมาด้วยความลำบาก การเพิ่มข้อความดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงนิสัยอารมณ์ของตัวละคร และความรกระหว่างมารดากับบุตรได้อย่างซาบซึ้ง ข้อความ ขึ้นม้าควบไปตรงข้างหน้า และ แลก่อนจะผ่านภูเขาภูนั้น เป็นข้อความที่ผู้แปลเรียบเรียงเพิ่มขึ้นเพื่ออธิบายถึง การเดินทางของกัวจิ้งไปยังที่ฝังศพของจางอาเซิงและไหว้คารวะก่อนเดินทางลงภาคใต้ ที่อธิบายเพิ่มนั้นก็เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าที่ฝังศพของจางอาเซิงอยู่

ตรงบริเวณภูเขาที่เป็นทางผ่าน พร้อมกับบอกให้ทราบว่าการเดินทางสู่ภาคใต้ของกัวจิ้งนั้นใช้ม้าเป็นพาหนะในการเดินทาง

ตัวอย่างที่ 4

ทันใดก็ได้ยินเสียงนางหนึ่งตวาดขึ้น กัวจิ้งหันไปดูเห็นอาวุธลับส่องประกายวิบวับ สองอันลอยพุ่งตรงมาทางตน เป็นครั้งแรกที่กัวจิ้งออกสู่ยุทธภพ จึงได้ระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่ เกรงว่าอาวุธลับนั้นมียาพิษ จึงไม่กล้ายื่นมือออกรับ รีบถอดหมวกหนังบนศีรษะลงมา เบี่ยงตัวรับอาวุธลับทั้งสองไว้ในหมวกหนังและก็ได้ยินเสียงชมจากสตรีสองคนมาแต่ไกลว่า "ฝีมือวิเศษ" (4 , 105)

ทันใดได้ยินอีกนางหนึ่งตวาดขึ้น กว๊วยเซ็งรีบหันหลังไปดูเห็นอาวุธลับ มีประกายวาววิบวับลอยตรงพุ่งมาสู่หน้าตนทันที เป็นครั้งแรกในชีวิตของกว๊วยเซ็งที่ต้องเผชิญภัยโดดเดี่ยว ทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องมีความระมัดระวังที่สุด

กว๊วยเซ็งเกรงที่สุดคืออาวุธลับ ด้วยไม่ทราบว่ามีควมร้ายแรงเพียงใด กว๊วยเซ็งรีบนำไหวพริบมาใช้ในเวลาคับขันทันที พออาวุธลอยมาก็เบี่ยงตัวหลบ แลใช้หมวกหนังบนศีรษะถอดออกมาตัวรับไว้ทัน

ได้ยินเสียงร้องชมของสตรีสองนางว่า

"ฝีมือวิเศษแท้" (2 , 281-282)

ผู้แปลได้อธิบายขยายความให้ทราบว่าขณะนี้กัวจิ้งแยกจากอาจารย์ออกเดินทางแต่ลำพัง โดยเพิ่มข้อความ โดดเดี่ยว อาจารย์ทั้งหลายของกัวจิ้งออกไปสืบว่าเพราะเหตุใดคนพรรคพวกฝ่ายธรรมจึงมารวมตัวชุมนุมกันในเมืองหลวง แต่เนื่องจากการประลองฝีมือของกัวจิ้งก็ใกล้เข้ามา จึงให้กัวจิ้งเดินทางไปยังจุดหมายแต่เพียงลำพัง และเหล่าอาจารย์จะตามไปสมทบภายหลัง นอกจากนี้ยังขยายความว่า กว๊วยเซ็งรีบนำไหวพริบมาใช้ในเวลาคับขันทันที ก็เพราะว่าผู้แปลต้องการอธิบายเพิ่มว่าอาวุธลับพุ่งตรงมาอย่างรวดเร็วมาก การแก้ปัญหาที่ต้องกระทำในชั่วพริบตา ในบัดเดี๋ยวนั้น เป็นการแสดงถึงการรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของกัวจิ้ง ที่สามารถนำความรู้วิद्याยุทธจากอาจารย์มาใช้ได้ทันท่วงทีในยามที่ตนเองต้องเผชิญโลกภายนอกเพียงลำพังผู้เดียว

ตัวอย่างที่ 5

เพียงได้ยินเขากล่าวว่า "อย่าไปสนใจพวกนางเลย เราขึ้นไปกันเถอะ" (5 , 5)

อึ้งย้งพูดว่า "อย่าไปยุ่งกับพวกมันเลย ปล่อยให้มันนอนอยู่ดังนั้นเถิด เรากลับขึ้นไปข้างบนกันดีกว่า" (2 , 298)

ในตอนนี กัวจิ้งได้ยินเสียงลูกม้าแดงของตนร้อง ขณะที่ตนกำลังรับประทานอาหารกับ หวงหรง (อึ้งย้ง) บนชั้นสอง จึงรีบออกมาดู แต่ทว่าก็เห็นเพียงหญิงชุดขาวแปดคนล้มลงกองอยู่ที่ พื้น ไม่ขยับเขยื้อน แล้วหวงหรงก็ชวนกัวจิ้งกลับขึ้นไปข้างบนตามเดิม ผู้แปลได้ขยายความคำพูดของหวงหรงว่า ปล่อยให้มันนอนอยู่ดังนั้นเถิด เพื่อบอกสภาพของหญิงชุดขาวทั้งแปดคนที่พยายามขโมยม้าของกัวจิ้งว่า ในขณะนั้นพวกนางได้ล้มลงไปนอนกองอยู่กับพื้นนั่นเอง ผู้แปลยังได้เพิ่มข้อความ ข้างบน เพราะก่อนหน้านี้ทั้งสองคนได้รับประทานอาหารกันอยู่บนชั้นสองของร้านอาหารแห่งนี้ การเพิ่มข้อความก็เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่ามีเหตุระงับแล้ว ทั้งสองก็กลับขึ้นไปนั่งที่ชั้นบนตามเดิม

ตัวอย่างที่ 6

เมื่อเขาทั้งสองข้างของกัวจิ้งเหยียบบนพื้นได้แล้ว เขาทั้งตกใจทั้งโกรธ ตวาดไปว่า "เจ้า.....เจ้า....." (5 , 6)

พอยืนตั้งหลักได้ ก๊วยเซ็งโกรธนัก ตวาดออกไปว่า "เหตุใดท่านจึงทำดังนี้" (2 , 301)

ผู้แปลเรียบเรียงความใหม่เพื่อให้เข้าใจมากยิ่งขึ้นว่ากัวจิ้งโกรธที่คนชายผู้หนึ่งใช้กลอุบายลอบทำร้ายตนทั้ง ๆ ที่ไม่เคยบาดหมางกัน จึงตวาดไปว่า เหตุใดท่านจึงทำดังนี้ ซึ่งเป็นข้อความที่อธิบายเพิ่มจากฉบับภาษาจีนที่กัวจิ้งตวาดไปเพียงว่า "เจ้า...เจ้า..." เท่านั้น

ตัวอย่างที่ 7

มู่อี้บันดาลโทสะมาก เงื้อมมือตบผู้ติดตามคนนั้นจนพื้นซึกนั้นร่วงออกมาหมด และผู้ติดตามผู้นั้นก็ล้มสลบไปในทันที (5 , 21)

มัวเอ็กบันดาลโทสะอย่างสุดกลัน โผนเข้าตบหน้าคนใช้ทันที พื้นในปากของคนผู้นั้นจึงร่วงออกมาหมดสิ้น เลือดไหลกบปากล้มสลบไปในทันที (2 , 329)

ในตอนนี ผู้แปลได้เพิ่มข้อความไปว่า เลือดไหลกบปาก ทำให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นว่าถูกผู้ติดตามที่ลอบลุ่ม่อืกับบุตรสาวต่อหน้าสาธารณชน ทั้ง ๆ ที่มู่อี้เป็นฝ่ายถูกรังแกนั้นได้ถูกมู่อี้ตบหน้าโดยแรงจนพื้นร่วงล้มสลบลงทันที การเพิ่มข้อความ เลือดไหลกบปาก เป็นการเน้นให้เห็นว่าตัวละครตัวนี้ถูกทำร้ายอย่างรุนแรง

ตัวอย่างที่ 8

ชายหน้าเขียวร่างผอมผู้นี้คือ โหวทงไห่ ฉายามังกรสามหัว ผู้เป็นอาจารย์อาของปีศาจทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอนั่นเอง คนทั้งปวงเห็นโหวทงไห่ดวงอาวุธกระโดดเข้าไปใน

ลานต่อสู้เช่นนั้นก็เข้าใจว่าต้องเข้าช่วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นแน่ ต่างพากันร้องอ้ออิงขึ้น (5 , 35)

อันชายหน้าเขียวคือ โหวทงไฮ้ มังกรสามหัว ซึ่งเป็นคนที่ทักทายก๊วยเจ๋งนัดพบผู้กล่าวหาคุณนั้นเป็นอาจารย์พร้อมกับเจ้าสีปีศาจแห่งลุ่มแม่น้ำหวงโหที่โรงเตี๊ยมซึ่งเกิดเหตุมาแล้วนั้น คนทั้งปวงเห็นโหวทงไฮ้คงอาวุธกระโดดเข้าไปในลานต่อสู้เช่นนั้น เข้าใจว่าต้องช่วยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นแน่ ต่างพากันร้องอ้ออิงขึ้น (2 , 348)

ข้อความที่ขีดเส้นใต้ข้างต้น เป็นข้อความที่ผู้แปลท้าวความเดิมว่าโหวทงไให้ ฉายามังกรสามหัวนั้น ได้เคยนัดพบก๊วยเจ๋งกับอาจารย์ทั้งหกก่อนหน้านั้นแล้วที่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งในเมืองจางเจียว (張家口 Zhāngjiākǒu) เพราะว่าโหวทงไให้ไม่พอใจนักที่ก่อนหน้านี้ก๊วยเจ๋งสามารถเอาชนะพวกปีศาจร้ายทั้งสิ้นแห่งหวงเหอ เจ้าปีศาจร้ายทั้งสิ้นนี้ต่างก็ผูกใจเจ็บและต้องการแก้แค้นก๊วยเจ๋ง จึงได้เชิญอาจารย์ของตนให้ยื่นมือเข้าช่วยชำระหนี้แค้นนี้ ผู้แปลเห็นว่าเนื้อเรื่องตอนนี้ได้มีการเอ่ยถึงชื่อ โหวทงไให้ อีกครั้ง จึงอธิบายท้าวความไปยังตอนก่อนหน้านี้อีกเพื่อให้ผู้อ่านนึกได้ว่า ตัวละครตัวนี้เคยพบกับก๊วยเจ๋งมาแล้วครั้งหนึ่ง

3.1.2 ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความในฉบับภาษาไทยยืนยันย่อกว่าฉบับภาษาจีน

เนื่องจากว่าในฉบับภาษาไทยมีการย่อข้อความและตัดวลีบางส่วนออกไป แต่ก็มีได้ทำให้เนื้อเรื่องโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลง เพราะผู้แปลได้แปลแบบรวบรัดเอาความ แต่ในบางครั้งการตัดทอนข้อความบางส่วนออกไป ทำให้รายละเอียดบางตอนจากต้นฉบับถูกตัดทอนไปด้วย แม้ว่าการดำเนินเรื่องโดยรวมจะมีได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่ประการใดก็ตาม

ตัวอย่างที่ 1

ขณะนี้ม้าศึกของพวกเรายังมีได้บำรุงเลี้ยงให้อ้วนพี ไพร่พลยังมีได้ฝึกปรีอจนซ้ำของ ยังมีไ้คู่ต่อกรของอาณาจักรจีน เจ้าจงอย่าได้ทิ้งร่องรอยใด ๆ ให้ทางอาณาจักรจีนล่วงรู้ได้เป็นอันขาด (4 , 95)

เวลานี้ม้าศึกของเรายังมีได้บำรุงเลี้ยงให้อ้วนพี ไพร่พลยังมีได้ฝึกปรีหาความชำนาญชำนาญเพียงพอ เจ้าจงอย่าได้ทิ้งร่องรอยอันใดอันเป็นพิรุณไว้ให้ทางแผ่นดินได้กิมก็รู้ได้เป็นอันขาด (2 , 259)

ผู้แปลได้ละข้อความที่ว่ายังมีไ้คู่ต่อกรของอาณาจักรจีน ซึ่งการทอนข้อความดังกล่าวออกก็มีได้ทำให้เรื่องผิดแปลกไปจากเดิม เรื่องราวในตอนนี้เป็นตอนที่ก๊วยเจ๋งจะเดินทางลงใต้กับ

อาจารย์ทั้งหกโดยไม่ขอกำลังทหารติดตามไปด้วย จึงซื้อฮ่านจึงได้เตือนให้ระวังอย่าไปที่
ร่องรอยที่จะทำให้ทางอาณาจักรจิ้นล่วงรู้ได้

ตัวอย่างที่ 2

กัวจิ้งเห็นว่าม้าแดงตัวน้อยวิ่งตะบึงมาเป็นระยะทางที่ไกลมากเช่นนี้ มีเหงื่อไหล
ออกมาชุ่มตามลำตัวและกีบขา ก็รู้สึกสงสารยิ่งนัก จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อให้
แต่เมื่อแบมือออกมาดูก็ตกใจถึงกับสะดุ้ง บนผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเปียกชุ่มไปด้วยโลหิตสี
แดงสด ไปซับเหงื่อให้มันทางสะโพกด้านขวา ปรากฏว่าบนผ้าก็เปียกชุ่มไปด้วยโลหิตสี
แดงสดเช่นกัน กัวจิ้งตกใจและเสียใจจนน้ำตาเกือบจะร่วง โทษตำหนิตัวเองที่ควมม้าห้อ
ตะบึง น่ากลัวว่าเจ้าม้าพันธุ์ดีนี้จะต้องมาตายด้วยน้ำมือตนเอง จึงได้พร่ำปลอบขวัญไม่
หยุด แต่ทว่าม้าแดงน้อยตัวนี้ยังคงฮึกเหิมและคึกคะนองอยู่ ไม่ปรากฏอาการเจ็บปวด
สาหัสแต่ประการใด (4 , 96)

ก๊วยเซ็งเห็นม้าพาหนะของตนเดินทางมาในครั้งนี้เป็นระยะไกลมาก จนเหงื่อไหลตกกีบ
ออกมาโชม ก๊วยเซ็งมีความสงสารจึงเอาผ้ามาซับเหงื่อให้

ทันใดก๊วยเซ็งต้องสะดุ้ง เมื่อเห็นผ้าผืนนั้นมีรอยโลหิตเปื้อนเปรอะไปหมด เมื่อก๊วยเซ็ง
เอื้อมมือไปซับทางช่องโคนเท้าขวา ก็เห็นโลหิตสด ๆ ติดผ้าเช็ดหน้าออกมาอีก ก๊วยเซ็งเสียใจจน
น้ำตาจะร่วง แต่ม้าตัวนั้นยังคงมีอาการฮึกเหิมคึกคะนองอยู่คล้ายกับว่าไม่ได้รับบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย
แต่ประการใด (2 , 262)

ข้อความที่ถูกตัดทอนออกไป ได้แก่ กัวจิ้งตกใจ โทษตำหนิตัวเองที่ควมม้าห้อตะบึง
น่ากลัวว่าเจ้าม้าพันธุ์ดีนี้จะต้องมาตายด้วยน้ำมือตนเอง จึงได้พร่ำปลอบขวัญไม่หยุด เป็น
ข้อความที่แสดงให้เห็นถึงนิสัยของกัวจิ้งว่าเป็นคนมีเมตตาสงสาร ไม่ว่ากับคนหรือสัตว์ก็ตาม
เห็นว่าตนเองควมม้าเป็นระยะทางยาวไกลจนม้ามามีโลหิตไหลออกมา จึงได้แต่ตำหนิตนเองว่า
เป็นผู้ทำให้ม้าตัวนั้นเจ็บปวดถึงขั้นหลังโลหิตออกมา แต่ภายหลังอาจารย์สาม หรือ หานเป่าจวี
ผู้ชำนาญเรื่องม้า ได้อธิบายว่าลูกม้าแดงตัวนี้ คือม้าแก้วมีเหงื่อสีโลหิต ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของ
ม้าตัวนี้

ตัวอย่างที่ 3

ตอนท้ายสุดหนานซีเหรินได้บอกคำสัจคำให้กับกัวจิ้งว่า "สู้ไม่ได้ หนี" เพราะว่าเขา
เคยเห็นกัวจิ้งประลองฝีมือกับปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหออย่างศัตรูคู่อาฆาต การ
ประลองฝีมือเช่นนั้นหากพบยอดฝีมือเห็นก็ต้องพลีชีพเป็นแน่ ดังนั้นคำสัจคำที่ว่านี้ดู
เหมือนง่าย ๆ แต่ก็ เป็นเคล็ดลับที่ลึกซึ้งถึงแก่นจริง ๆ เฉวียนจิ้นฟากล่าวว่า "วิทยา
ยุทธนั้นลึกล้ำไม่มีที่สิ้นสุด เหนือเขายังมีเขา เหนือคนยังมีคน ไม่ว่าเจ้าจะเก่งกาจสักเพียง

โต ก็ใช้ว่าจะเป็นหนึ่งในไต้ฟ้านี้ คำที่อาจารย์สีได้สอนเจ้าแล้ว จงจดจำไว้ให้ดี" กัวจิ้งพยักหน้ารับคำโขกศีรษะค่านับลาอาจารย์ทั้งหกท่าน แล้วก็ควมมำลงใต้ (4 , 104)

น้ำฮี้ยันกำชับว่า "หากสู้ไม่ได้ให้หนี คำกำชับนี้จำง่ายแต่มีความหมายลึกซึ้ง"

ส่วนซ้วนกิมฮวดบอกว่า "ความรู้ันั้นไม่มีที่สิ้นสุด ภูเขาที่ว่าสูงแล้วยังมีลูกอื่นที่สูงกว่า คนเก่งแล้วยังมีผู้เก่งกว่าอีก แม้เจ้ามีความรู้มากมายสักเพียงใด คงไม่มีวันที่จะไร้ศัตรู คำพูดของอาจารย์สีนี้เจ้าจงจำไว้ให้ดี"

ก๊วยเซ็งรับคำแล้วค่านับลาอาจารย์ทั้งหก ควมมำมุ่งหน้าไปทางทิศใต้ (2 , 248-249)

ในตอนนี้ได้มีการตัดทอนข้อความที่ขีดเส้นใต้ทิ้งไป แต่ไม่ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนแปลง ข้อความที่ถูกตัดทอนออกไปเป็นการกล่าวถึงความเดิมที่กัวจิ้งเคยได้ประลองฝีมือกับปิตาจารย์ทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ แล้วได้รับชัยชนะ แม้ว่าจะถูกรุมทำร้ายก็ตาม ข้อความที่ขีดเส้นใต้ดังกล่าวเป็นการอธิบายขยายความของหนานซีเหรินที่กล่าวตักเตือนลูกศิษย์ของตนด้วยความเป็นห่วงเป็นใยก่อนจะปล่อยให้กัวจิ้งออกเดินทางไปเพียงลำพัง หนานซีเหรินนี้เป็นอาจารย์คนที่สี่ของกัวจิ้ง และเป็นผู้มีความคิดอ่านรอบคอบ นอกจากนี้ผู้แปลได้ตัดข้อความว่า คำสี่คำ ออก เพราะคำเดือนที่เป็นภาษาจีน 4 ตัวอักษรซึ่งกระชับได้ความดีนั้นเมื่อถอดเป็นภาษาไทยแล้วต้องใช้ภาษาไทย 6 คำ ไม่สามารถถอดเป็น 4 คำได้เหมือนในภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 4

พลันได้ยินหญิงอีกคนหัวเราะพลางพูดว่า "ม้าของเจ้าไม่เร็วเลยนะ มานี้ ให้ฉันชมสักหน่อยสิ" น้ำเสียงของนางเป็นน้ำเสียงพูดกับเด็ก หนุ่มในวัยสิบเจ็ดสิบแปดปี ย่อมจะไม่พอใจเมื่อถูกผู้อื่นมองว่าเป็นเด็ก กัวจิ้งรู้สึกไม่พอใจยิ่งนัก (4 , 105)

มีเสียงอีกนางหนึ่งหัวเราะพลางพูดว่า "ม้าของเจ้าช่างสมบุรณ์ดีแท้ ขอเราชมสักหน่อยเถิด" คำพูดเหล่านั้น ก๊วยเซ็งฟังแล้วรู้สึกไม่พอใจ (2 , 280)

ข้อความที่ถูกตัดทอนออกไปนั้น เป็นการบ่งบอกให้ทราบว่ากัวจิ้งไม่พอใจที่ตนเองถูกผู้อื่นมองว่าเป็นเพียงเด็กน้อยอยู่ แต่ทว่าข้อความที่เป็นสำนวนแปลของจำลอง พิศนาคะ นั้นทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่ากัวจิ้งไม่พอใจคำพูดของสตรีนางนั้น แม้ว่าเนื้อความโดยรวมจะไม่ได้ผิดกันมาก แต่ทว่าข้อความที่ถูกตัดทอนออกไปนั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า กัวจิ้งอยู่ในวัยหนุ่ม และเมื่อถูกผู้อื่นมองว่ายังเป็นเด็กอยู่ ก็เป็นธรรมชาติของหนุ่มในวัยนี้ที่จะรู้สึกไม่พอใจที่ผู้อื่นมองตนเช่นนั้น

ตัวอย่างที่ 5

กัวจิ้งก็มีได้สนใจ เพียงแต่เกรงว่ายังมีศัตรูมาขัดขวางอยู่ทางข้างหน้าอีก จึงรีบควมม้าออกไปโดยเร็วไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ก็วิ่งไปได้ไกลกว่าร้อยลี้แล้ว เขาหยุดพักชั่วครู่แล้วก็ควมม้าต่อไป ฟ้ายังมีทันมืดก็เดินทางมาถึงเมืองจางเจียว คาดว่าคงทิ้งห่างกลุ่มสตรีชุดขาวประมาณสามวันสามคืนของการเดินทางที่เดียว พวกนางจะไม่สามารถไล่ทันอย่างแน่นอน (4 , 106)

ก๊วยเซ็งมีได้สนใจด้วย เกรงศัตรูจะมาสกัดกั้นทางขวางหน้าไว้อีก รีบควมม้าออกจากที่นั่นไปโดยเร็ว สักครู่ใหญ่วิ่งไปได้ไกลถึงร้อยกว่าลี้ ก๊วยเซ็งหยุดม้าให้พักผ่อนชั่วครู่ จึงควมต่อไป ท้องฟ้ายังมีแสงแดดอยู่ ก๊วยเซ็งได้เดินทางถึงเมืองเตียวเกเค้า (2 , 282)

ข้อความที่ถูกตัดทอนออกไป เป็นการบอกว่าระยะทางที่กัวจิ้งควมม้านั้นทิ้งห่างสตรีชุดขาวที่ต้องการขโมยม้าของตนไปได้ไกลประมาณระยะทางถึงสามวันสามคืนด้วยกัน เป็นการแสดงให้เห็นถึงความวิเศษของม้าพันธุ์ของกัวจิ้งซึ่งเดินทางได้รวดเร็วและทรหดมาก ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สตรีทั้งแปดนางนั้นได้พยายามจะชิงชิงม้าวิเศษตัวนี้ ข้อความที่ขีดเส้นใต้ดังกล่าว แม้ถูกตัดทอนออกไปในฉบับแปลภาษาไทย ก็มีได้ทำให้เรื่องราวโดยรวมมีความแตกต่างกันแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 6

ไม่นานผลไม้ของหวานก็ถูกนำมาวางเรียงไว้บนโต๊ะ กัวจิ้งลองชิมดูแต่ละจาน ๆ ก็รู้สึกถึงรสชาติที่ถูกปากที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อนเลย เด็กหนุ่มคนนั้นก็ช่างพูดเจรจาเล่าเรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ของคนถิ่นใต้ให้ฟังอย่างเจือจ้าน กัวจิ้งสังเกตเห็นเด็กหนุ่มเจรจาสุภาพ มีความรู้กว้างขวาง ก็อดจะพิศวงมิได้ อาจารย์จู่ซงอาจารย์คนที่สองของตนเป็นหนอนหนังสือความรู้กว้างไกล แต่ว่าตนนั้นมุ่งแต่ศึกษาทางด้านวิทยายุทธ จึงมีเพียงเวลาว่างบางช่วงเท่านั้นที่ได้ยินอาจารย์จู่ซงพรั่าท่องอักษรหนังสือ เวลานี้มาได้ยินเด็กหนุ่มพูดคุยทางวิชาความรู้ ก็รู้สึกว่เด็กหนุ่มคนนี้มีความรู้เหนือกว่าอาจารย์สองของตน ก็อดแปลกใจไม่ได้และคิดในใจสืบไปว่า"ข้าเพียงเข้าใจว่าเด็กคนนี้เป็นแต่เด็กเก็บถ่านยากจนคนแค่นคนหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะคิดไปถึงว่าเป็นบัณฑิตพหูสูตรผู้หนึ่ง (4 , 109)

ครู่หนึ่งผลไม้ถูกนำมาวางไว้บนโต๊ะตามรายการสั่ง ก๊วยเซ็งลองชิมดูรู้สึกว่ผลไม้แต่ละชนิดมีรสชาติอร่อย ตนเองยังไม่เคยลิ้มรสเลย เด็กหนุ่มเป็นคนช่างเจรจาชอบความสนุกสนานการคบหาเป็นกันเอง จึงกล่าวถึงเรื่องราวภูมิประเทศกับขนบธรรมเนียมทางภาคใต้

ก๊วยเซ็งสังเกตเห็นเด็กหนุ่มผู้นี้เจรจาสุภาพเรียบร้อยใช้คำน่าฟัง แลมีความรู้เห็นอย่างกว้างขวางจึงพอใจนัก จู่ซงอาจารย์คนที่สองของตนเป็นคนชอบหนังสือ ก๊วยเซ็งหมกมุ่น

ชะม๊กเขม้นเพลงอาวูธแต่อย่างเดียว นอกจากเวลาว่างจึงได้ยีน ความรู้ทางหนังสือของเด็กผู้ที่มีพื้นฐานสูงกว่าอาจารย์สูงเสียดอีก แลคงจะมีโชคนยากจนต่ำต้อยจึงนึกประหลาดในใจ (2 , 289)

ข้อความที่ถูกตัดทอนไปดังกล่าว ได้แก่ เวลานี้มาได้ยีนเด็กหนุ่มพูดคุยทางวิชาความรู้ และคิดในใจสืบไปว่า "ข้าเพียงเข้าใจว่าเด็กคนนี้เป็นแต่เด็กเก็บถ่านที่ยากจนคนแค้นคนหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะคิดไปถึงว่าเป็นบัณฑิตพหูสูตรผู้หนึ่ง เป็นข้อความตอนที่กัจจกรุ่นคิดและวิเคราะห์ เด็กหนุ่มที่เพิ่งจะรู้จักกันผู้ี้จากการสังเกต และจากการพูดคุยกัน แสดงถึงนิสัยของกัจจกรุ่นว่าเป็นคนช่างสังเกต ช่างวิเคราะห์เปรียบเทียบ และเป็นคนที่มิได้ตัดสินคนจากรูปลักษณะภายนอกเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 7

มู้อี้ได้ยีนเสียงนั้นแต่ไกลก็ดุจดังถูกสายฟ้าฟาดมิปาน หูอื้ออึงไปหมด ก็นั่งตะลึงงันไปทันที หัวใจพลันเต้นไม่เป็นส่ำ คิดว่า "ทำไมเสียงนี้จึงได้เหมือนกับคนคนนั้นของฉันทละ" แต่ทันใดก็หัวเราะและอีก ๆ อัก ๆ ไปว่า "ผู้ี้คือพระชายนางแห่งแผ่นดินอาณาจักรฉันทคงคิดถึงภรรยามากเกินไปจนเสียสติไปแล้ว ช่างเป็นความคิดที่ฟุ้งซ่านเสียจริง ๆ" (5 , 38)

มัวเอ็กยืนอยู่ห่างยังได้ยีนเสียงนั้นต้องสะดุ้งตกใจ มีความตื่นเต้นยิ่งนัก ยืนนิ่งตะลึงเป็นครู่ใหญ่แล้วหัวเราะออกมา คิดอยู่ในใจสืบไปว่า "นี่เป็นแผ่นดินได้กิมกัก ตัวเราคิดถึงภรรยาเสียจนคลั่งไคล้ไปเสียแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะเรามีความอาลัยรักในตัวนางมากนั่นเอง" (2 , 353)

ดุจดังถูกสายฟ้าฟาดมิปาน ที่ถูกตัดทอนออกไป เป็นการใช้อุปมาโวหารแสดงภาพลักษณ์ให้เห็นชัดถึงความรู้สึกของมู้อี้เมื่อได้ยีนกระแสรับสั่งของพระชายนาง ซึ่งกระแสรับสั่งของพระนางคล้ายกับน้ำเสียงของภรรยาของมู้อี้ที่หายตัวไปสิบกว่าปีแล้ว และเมื่อมาได้ยีนเสียงที่คล้ายกับน้ำเสียงของภรรยาอันเป็นที่รักของตน มู้อี้ก็ตกใจตะลึงงัน นอกจากนี้ยังมีข้อความ หูอื้ออึงไปหมด หัวใจพลันเต้นไม่เป็นส่ำ ซึ่งถูกละออกไปที่แสดงถึงอาการตื่นเต้น สับสน วุ่นวายใจ ทำให้เห็นภาพและเข้าใจถึงอารมณ์อันสะเทือนใจของมู้อี้ พร้อมกับความฉงนสนเท่ห์ภายในใจ และก็เฝ้าถามตนเองซึ่งเป็นข้อความที่ถูกละออกไปเช่นกันว่า ทำไมเสียงนี้จึงได้เหมือนกับคนคนนั้นของฉันทละ ข้อความที่ถูกละทั้งหมดนั้นเป็นข้อความที่แสดงถึงกิริยาอาการของมู้อี้ที่ได้ยีนเสียงที่คล้ายกับภรรยาอันเป็นที่รักของตนที่สาบสูญไปนาน แต่ข้อความดังกล่าวแม้ถูกตัดทอนออกไป ก็มีได้ทำให้เรื่องราวโดยรวมมีความเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

3.2 ความแตกต่างทางด้านสำนวน ไวยากรณ์ และวิธีการพูด เป็นสำนวนอย่างจีนและสำนวนอย่าง ไทย

ความแตกต่างทางด้านคติความเชื่อ วัฒนธรรมประเพณี ภูมิอากาศ และลักษณะการใช้สำนวนภาษา ทำให้สำนวน ไวยากรณ์ และวิธีการพูดของคนแต่ละชาติมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้แปลจึงจำเป็นต้องแปลและดัดแปลงเนื้อหาไปบ้าง เพื่อให้ผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจถึงเนื้อเรื่องและอารมณ์ของเนื้อหา

ตัวอย่างที่ 1

ในโคลงกล่าวว่าจะมีก็แต่มังกรบนสวรรค์เท่านั้นที่สามารถเป็นเพื่อนที่คู่ควรกับม้าแก้วแห่งอสิโลहितนี้ได้ (4 , 100)

จะมีแต่ม้าเทพดาบนสวรรค์เท่านั้นที่พอจะเป็นเพื่อนกับม้าวิเศษแก้วป้อเบ้ได้ (2 , 270)

ผู้แปลได้แปลคำว่า มังกร เป็น ม้าเทพดา เนื่องจากว่าในประเทศไทยไม่มีสัตว์ที่เรียกว่า "มังกร" แต่ในความเชื่อแต่โบราณของชาวจีน เชื่อกันว่ามังกรเป็นสัตว์มงคล เป็นสัตว์พาหนะอันศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์ และเป็นสัญลักษณ์ของกษัตริย์ ม้าแก้วแห่งอสิโลहितของกัวจิ้งตัวนี้ เป็นม้าวิเศษหายาก พันปีจึงจะมีสักตัวหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นม้าวิเศษเดินทางได้ระยะไกลถึงพันลี้เนื่องจากเป็นม้าวิเศษถึงเพียงนี้ จึงมีผู้นำไปกล่าวเปรียบว่า มีเพียงมังกรบนสวรรค์เท่านั้นที่จะคู่ควรเป็นเพื่อนกับม้าตัวนี้ ผู้แปลได้แปลคำว่า มังกรบนสวรรค์ เป็น ม้าเทพดา ซึ่งเป็นสัตว์ประเภทเดียวกันกับม้าแก้วของกัวจิ้ง เพราะคนไทยก็มีคติความเชื่อเรื่องสวรรค์และเทพดา มาแต่โบราณ ดังนั้นความวิเศษและความสูงส่งของม้าเทพดาจึงคู่ควรกับการเป็นเพื่อนของม้าแก้วแห่งอสิโลहितตัวนี้

ตัวอย่างที่ 2

แต่ทว่าลูกม้าแดงยังคงวิ่งต่อไปอย่างฮึกเหิมรวดเร็วประดุจกำลังไบนบิน (4 , 104)

แต่ลูกม้าแดงคงโลดแล่นวิ่งไปด้วยความเร็วของมันอย่างไม่รู้สึกยากลำบาก (2 , 279)

การเปรียบเทียบการวิ่งตะบึงอย่างรวดเร็วของม้ากับการบินของนกในวัฒนธรรมชาวจีน เช่นนี้ มิใช่ความเปรียบเทียบที่ใช้เป็นปกติในภาษาไทย ผู้แปลจึงแปลสรุปความโดยรวมว่าลูกม้าแดงวิ่งห้อยตะบึงไปอย่างไม่ลำบาก

ตัวอย่างที่ 3

ม้าแดงพุ่งถลันดูเกาทัณฑ์พุ่งตรงไปข้างหน้า (4 , 105)

ม้าแดงพุ่งถลันออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว (2 , 281)

เกาทัณฑ์เป็นอาวุธที่ใช้ต่อสู้ของชาวจีน อาวุธเช่นนี้ไม่มีในประเทศไทย ดังนั้นผู้แปลจึงแปลว่า ออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะว่าเกาทัณฑ์เวลาพุ่งตรงออกไปจะรวดเร็วและแรงมาก ฉบับภาษาจีนจึงนำมาเปรียบกับการวิ่งห้อยตะบิ้งไปข้างหน้าของม้า เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพและเข้าใจได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 4

กัวจิ้งมือหนึ่งจูงม้าเบิ่งตามองไปมาทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก (4 , 106)

ก๊วยเซ็งมือหนึ่งจูงม้าเหี้ยมท้ายแลขวาดลอดทาง (2 , 282)

การบอกทิศทางของคนจีนทางเหนือนั้นนิยมบอกด้วยคำบอกทิศทั้งสี่ แต่สำหรับคนไทยนั้นการบอกทิศทางมักจะใช้คำบอกตำแหน่งซ้าย-ขวา หน้า-หลัง ดังนั้นเมื่อแปลเป็นภาษาไทยผู้แปลจึงใช้คำบอกตำแหน่งซ้ายและขวา แทน ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก

ตัวอย่างที่ 5

ในมือของเด็กคนนี้ถือหมันโถว 1 ลูก แล้วยิ้มอย่างทะเล้น ทำให้เห็นฟันซี่เล็ก ๆ ที่เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อยสีขาวสะอาดวาวแวบดุจหิมะ ซึ่งตรงข้ามกับสภาพร่างกายของเขา (4 , 107)

ในมือถือขนมชิ้นหนึ่งยิ้มอย่างทะเล้น ทำให้เห็นซี่ฟันอันขาวในปากเป็นระเบียบตรงข้ามกับความสกปรกของร่างกาย (2 , 283-284)

ประเทศจีนมีอาหารชนิดหนึ่งเรียก "หมันโถว" ทำจากแป้งปั้นเป็นก้อน เอาไปนึ่ง แล้วแป้งจะฟูเป็นสีขาว ดังนั้นผู้แปลจึงแปลว่าขนมจริงๆแล้วหมันโถวไม่ใช่ขนม แต่เป็นอาหารจำพวกแป้งที่ชาวจีนทางเหนือนิยมรับประทานแทนข้าว ส่วนการเปรียบเทียบว่าฟันขาวสะอาดดุจหิมะนั้น คนไทยไม่มีสำนวนเปรียบเทียบเช่นนี้ เพราะในเมืองไทยอากาศไม่ได้หนาวจัดถึงขั้นหิมะตก ดังนั้นผู้แปลจึงแปลว่า ฟันขาวสะอาด เท่านั้น

ตัวอย่างที่ 6

"เจ้าโง่ เจ้าถูกไอ้เด็กกระยำนี่หลอกเอาเสียแล้ว" (4 , 111)

"ไอ้หน้าโง่ เจ้าถูกเด็กหนุ่มต้มเอาสุกเสียแล้ว" (2 , 292)

ผู้แปลได้ใช้สำนวน "ถูกต้มจนสุกเสียแล้ว" ในฉบับแปลภาษาไทย ในภาษาจีนไม่มีการเปรียบเทียบการถูกผู้อื่นหลอกว่าตนถูกนำไปต้มเสียจนสุกเหมือนกับในภาษาไทย อนึ่ง สำนวนต้มสุกนี้เป็นวิธีการพูดแบบคนไทย มีที่มาจากคำว่า "ต้ม" ซึ่งเป็นคำใช้กับการปรุงอาหารโดยวิธีใส่น้ำเคี่ยวกับไฟให้สุก เมื่อนำมาใช้เป็นสำนวน หมายความว่า พูดหรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดก็ตามทำให้อีกฝ่ายหนึ่งปลงใจเชื่อคล้อยตามไป ส่วนมากใช้ในทางหลอกลวง แต่ในบางกรณีก็ไม่ได้ใช้ในความหมายในการหลอกลวงก็ได้ สำนวนนี้จะใช้คำว่า "ต้ม" คำเดียวก็ได้ เช่น ถูกต้ม พาไปต้ม ฯลฯ ถ้าใช้สองคำเป็นคำว่า "ต้มสุก" ก็หมายความว่า ทำได้สำเร็จเรียบร้อย คือ ปลงใจ เชื่อสนิท สำนวน "ต้ม" เป็นพวกเดียวกับ "ตุ๋น" ถ้าพูดคำว่า "ต้มสุก" ก็ตรงกับคำว่า "ตุ๋นเสียเปื่อย" ในสองสำนวนนี้ "ต้ม" เกิดก่อน "ตุ๋น" เพิ่งจะเกิดใหม่เร็ว ๆ นี้ (ชุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์) , 2541 : 198 - 199)

ตัวอย่างที่ 7

"ท่านผู้เฒ่า แม้ท่านจะได้รับชัยชนะ แต่ท่านจะปล่อยให้นางที่งามดุจดังดอกไม้ผู้นี้ต้องกลายเป็นม่ายหลังจากเข้าประตูวิวาห์กับท่านไปในทันทีกระนั้นหรือ" (5 , 15)

"คุณปู่ (เล่ากง) มาตราว่าท่านทำการประลองฝีมือแล้วได้ชัยชนะ แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายความงามของนางยิ่งนัก ท่านจะสาปให้นางเป็นม่ายเสียแต่ยังวัยสาวหรือ" (2 , 317)

ในที่นี้ ต้นฉบับภาษาจีนได้เปรียบเทียบความงามของหญิงสาวว่างามดุจดังความงามของดอกไม้ ซึ่งความเปรียบดังกล่าวก็มีในภาษาไทย แต่ผู้แปลได้แปลด้วยภาษาเรียบง่าย จึงแปลอย่างสรุปความจากภาษาจีนว่าเป็นหญิงงาม โดยมีได้ใช้ตัวเปรียบเทียบ"ดอกไม้" ในสำนวนแปลภาษาไทยของตน แต่ทว่าก็ได้ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนไปแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 8

สตรีนางนั้นมีความกระดากอายจนใบหน้าแดงชานเป็นอนหน้าหลบไป และมีเอ่ยตอบแต่ประการใด (5 , 17)

สตรีนางนั้นมีความกระดากอายจนใบหน้าแดงชานดังดอกท้อ แล้วเป็นหน้าไปทางอื่นมิได้ตอบ (2 , 320)

ผู้แปลได้เพิ่มความเข้าไปว่านางมีใบหน้าแดงชานดังดอกท้อ แม้ว่าดอกท้อจะไม่มีในประเทศไทย แต่ทว่าได้มีการแปลวรรณกรรมจีนมาก่อน และก็มีสำนวนนี้ใช้กัน ผู้แปลเห็นว่า

ผู้อ่านมีความคุ้นเคยกับสำนวนดังกล่าวแล้ว จึงเพิ่มเนื้อความว่า ดั่งดอกท้อ เพราะเห็นว่าเหมาะสมและเข้ากันได้กับอาการกิริยาดังกล่าวของตัวละครตัวนี้

ตัวอย่างที่ 9

"ผู้น้อยสองพ่อลูกเป็นเพียงผู้ต่ำต้อยในยุทธภพ (ต้นหญ้า ดอกหญ้า) ไฉนเลยจะกล้า (ยกตัว) ประลองฝีมือกับองค์ชายได้เล่า" (5 , 17)

"บุตรสาวของข้าพเจ้าแลตัวข้าพเจ้านั้น อุปมาต้นหญ้าและดอกหญ้าที่ขึ้นตามพื้นปฐพีที่ต่ำต้อย ไม่อาจเอื้อมขึ้นมาเทียบท่านได้" (2 , 321)

ข้อความดังกล่าวเป็นสำนวนอย่างจีนและอย่างไทย ผู้แปลสามารถใช้คำ "ไม่อาจเอื้อม" แทนคำว่า "กล้า" ในการแปลให้เป็นสำนวนอย่างไทยที่ใช้กัน เพราะคำว่า ไม่อาจเอื้อม เป็นคำที่เมื่อใช้ออกไปแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้พูดรู้สึกว่ามันต่ำต้อย ขณะที่สิ่งที่ตนหมายปองนั้นสูงศักดิ์และจากในเรื่อง มู่อิและลูกสาวเป็นคนต่ำต้อย (ต้นหญ้า ดอกหญ้า) ที่เร่ร่อนทำการประลองฝีมือ เลือกลงไปทั่วกว่าสิบสามมณฑล เมื่อคุณชายที่แต่งกายงดงามท่านนี้จะมาประลองฝีมือกับลูกสาวของตน จึงรู้สึกว่าการกระทำของคุณชายท่านนี้เป็นการลดตัวลงมาอย่างมาก และตนกับบุตรสาวก็มีอาจเอื้อมที่จะประลองด้วยดังกล่าว

ตัวอย่างที่ 10

เขา (ก้าวจิ้ง) ทั้ง (ด้านหนึ่ง) เลื่อมใส และ (ด้านหนึ่ง) ชื่นชม ในใจคิดว่าพวกเขาทั้งสองมีรูปโฉม และอายุเหมาะสมกัน นับเป็นคู่ที่สมกันจริงๆ หากทั้งสองได้แต่งงานเป็นสามีภรรยาากัน นั่นก็ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีอย่างยิ่ง (5 , 18)

ก๊วยเซ็งชื่นชมคนทั้งสองว่าต่างก็มีอายุไล่เลี่ยกับตัวเรา แต่กำลังฝีมือดีเยี่ยมหาได้ยากนัก พลางคิดสืบไปอีกว่า รูปร่างของหนุ่มสาวคู่นี้นับว่าเหมาะสมกัน หากอยู่ด้วยกันเป็นสามีภรรยาจะดีหาน้อยไม่ (2 , 324)

ภาษาจีนใช้คำเชื่อมว่า ทั้ง (ด้านหนึ่ง) และ (ด้านหนึ่ง) แต่ในฉบับแปล ผู้แปลได้แปลแบบสรุปความโดยรวมว่าชื่นชม ดังนั้นเนื้อหาจึงไม่ต่างกันมากนัก

ตัวอย่างที่ 11

มู่อิโกรธมากจนหน้าซีดราวหิมะ พุดอะไรไม่ออก (5 , 20)

มัวเอีกรู้สึกตัวว่าโมโหจนหน้าซีดเผือกแดง แลพุดไม่ออก (2 , 328)

อารมณ์โกรธในภาษาจีนนั้นจะบรรยายว่าโกรธจนหน้าซีดราวกับหิมะ ดังที่กล่าวมาแล้ว ในตัวอย่างข้างหน้าว่า ประเทศไทยไม่ได้หนาวถึงขั้นหิมะตก ยิ่งไปกว่านั้น อารมณ์โกรธในภาษาไทยมักจะใช้ว่า "โกรธจนหน้าดำหน้าแดง" แต่ในที่นี้ผู้แปลพยายามรักษาความตามต้นฉบับเอาไว้โดยแปลว่าโมโหจนหน้าซีดเผือดลง ซึ่งใกล้เคียงกับสำนวนภาษาจีน แม้ว่าจะไม่ได้แปลคำว่า "หิมะ" ที่เป็นตัวเปรียบเทียบความขาว

ตัวอย่างที่ 12

ผู้ติดตามคนหนึ่งของคุณชายผู้นั้นได้หัวเราะอย่างเยิ่นชา กล่าวว่่า "คุณชายของพวกเราเป็นใครกัน จะมาเกี้ยวพาราสีกับคนชั้นต่ำอย่างพวกเจ้าที่เร่ร่อนในยุทธจักรได้อย่างไร เจ้าฝืนกลางวันถึงวันฟ้าใสในฤดูใบไม้ร่วงอยู่หรือ" (5 , 21)

คนใช้ของชายหนุ่มที่ติดตามมาพูดด้วยน้ำเสียงกระด้างว่่า "งงจื่อของพวกเราเป็นบุคคลชั้นไหนจึงจะต้องมาแต่งงานกับพวกเจ้าซึ่งเป็นคนเร่ร่อนหากินชั้นต่ำเช่นนี้ น่ากลัวจะนอนฝันในเปลากลางวันเสียแล้ว" (2 , 328)

ในภาษาจีนใช้ "ฝืนกลางวันถึงฟ้าใสในฤดูใบไม้ร่วง" ซึ่งตรงกับภาษาไทยว่่า "นอนฝืนกลางวัน" นั่นเอง เนื่องจากผู้ติดตามของคุณชายผู้นี้เห็นว่่ามูอี้ยังคงรั้งตัวคุณชายให้แต่งงานกับลูกสาวของตน ทั้ง ๆ ที่คุณชายของตนนั้นสูงศักดิ์ มีฐานะสูงส่งกว่าฝ่ายหญิงมาก จึงไม่คู่ควรกัน แม้คุณชายของตนจะชนะการประลองฝีมือเลือกคู่ก็ตาม ที่จริงแล้วก่อนประลอง มูอี้ก็ได้บอกแล้วว่่าตนจะยกลูกสาวของตนให้หากประลองฝีมือชนะลูกสาวของตน แต่คุณชายผู้นี้กลับประลองเพื่ออวดฝีมือของตนต่อหน้าสาธารณชนเท่านั้น ไม่ได้คิดจะแต่งงานแต่งงานจริง ๆ แต่เมื่อมูอี้ยังคงรั้งตัวคุณชายไว้จึงถูกเหยียดหยามว่่ามูอี้กับลูกสาวเป็นคนชั้นต่ำ ไม่ควรนึกฝืนว่่าจะมาแต่งงานกับคุณชายของตน ความคิดดังกล่าวของมูอี้และลูกสาวเป็นเพียงความฝันที่ไม่มีทางเป็นจริงเท่านั้นเอง

ตัวอย่างที่ 13

ผู้ชมที่มุงอยู่รอบข้างก็ทวิจำนวนหนาแน่นเข้าทุกที ๆ จนกลางลานแห่งนั้นแออัด ยัดเยียดเสียจนน้ำก็ระบายออกไปมิได้ (5 , 32)

ครูใหญ่กลุ่มชนมุงดูหนาแน่นเข้าทุกที ๆ จนกลางลานแห่งนั้นเบียดเสียดแออัดกันไปหมด (2 , 343)

ภาษาจีนเปรียบเทียบการเบียดเสียดเยียดอัดกับน้ำที่หาทางระบายออกมิได้ เพราะไม่มีช่องทางไหนที่จะแทรกออกได้เลย ปกติแล้วน้ำเป็นของเหลวที่สามารถแทรกซึมไปยังที่ต่าง ๆ ได้

อย่างง่ายดาย แต่ในฉบับภาษาจีนได้อธิบายว่าฝูงชนที่เบียดเข้าไปในกลางลานประลองนั้นมีมากหนาแน่นจริง ๆ จนแม้แต่ข้ายังหาทางระบายออกมิได้ ในภาษาไทยไม่มีความเปรียบดังกล่าว ดังนั้นผู้แปลจึงแปลว่า เบียดเสียดแออัด

ตัวอย่างที่ 14

โหวทงให้โกรธจนร้องตะโกนปาว ๆ ไปว่า "ถ้าไม่จับเจ้าเด็กสารเลวนี้มาแล้วเนื้อหักกระดูกเสียละก็ ข้าฉายามังกรสามหัวสาบานว่าจะไม่ขอเป็นคน" (5 , 36)

โหวทงให้โกรธนัก ร้องตะโกนบอกไปว่า "ถ้าเราไม่ได้แล้วเนื้อเถื่อนหนังไ้เด็กกระยำคนนี้แล้ว เราจะไม่ขออยู่เป็นคนอีกต่อไป" (2 , 350)

ในภาษาจีนมีสำนวน "แล้วเนื้อหักกระดูก" ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับสำนวนไทยที่ว่า "แล้วเนื้อเถื่อนหนัง"

ตัวอย่างที่ 15

มู่อัจฉองมองดวงตาข้างนั้น แล้วร่างเขาก็นิ่งดุจดั่งไม้แกะสลักที่ถูกตะปูตอกตรึงไว้ ณ ที่นั้น ไม่อาจขยับเขยื้อนได้เลยแม้แต่หน่อย (5 , 39)

มัวเอ็กเห็นใบหน้านั้น แม้จะไม่สู้ถนัด แต่มัวเอ็กก็ต้องตกตะลึง มิได้ขยับเขยื้อนอากัปภิกิริยาแต่อย่างใด (2 , 355)

ในภาษาจีน อากาการหยุดนิ่งตะลึงงันนั้นจะให้สำนวนว่า นิ่งดุจดั่งไม้แกะสลักที่ถูกตะปูตอกตรึงไว้ แต่ทว่าผู้แปลแปลแบบสรุปความว่า มิได้ขยับเขยื้อนอากัปภิกิริยา เป็นการแปลอย่างสรุปความ ซึ่งก็ทำให้ผู้อ่านได้เนื้อความเดียวกัน

ตัวอย่างที่ 16

หวานเหยียนคังหัวเราะคิกคัก กำลังคิดจะพูดอะไรในเชิงเหน็บแนม ทันใดก็เห็นประกายตาทั้งคู่ของหวางซูอี้ที่มองจ้องมาราวกับสายฟ้าแลบที่พุ่งตรงมา ก็รู้สึกตกใจนัก ทันใดนั้นก็ได้กลิ่นเอาคำพูดเชิงเหน็บแนมนั้นเข้าไปในท้องทันที พร้อมกับผงกศีรษะ (5 , 45)

อ้วนจ้วนคังหัวเราะ แลที่คิดว่าจะได้กลับไปบ้าง แต่เมื่อสายตาของเฮ้งซูอิดจ้องเขม็ง ให้ครั้นคร้ามอยู่ในใจ ไม่กล้าที่จะตอบโต้ได้แต่พยักรับคำ (2 , 365)

นักพรตหวางซู้อีเป็นศิษย์ผู้น้องของชีวซูจีซึ่งเป็นอาจารย์ของหวานเหยียนคัง ผ่านมาพอได้เห็นเหตุการณ์ที่หวานเหยียนคังรังแกมู่อี้กับลูกสาว และต่อสู้กับกัวจิ้งที่ออกหน้าขอความเป็นธรรมแทนพ่อลูกคู่นี้ หวานเหยียนคังต่อสู้กับกัวจิ้งเป็นเวลานานจนผู้ติดตามของเขาต้องไปตามอาจารย์ผู้มีฝีมือของเขามาจากในวังให้มากำจัดกัวจิ้ง ช่วงที่กัวจิ้งได้รับอันตรายนั้นเอง หวางซู้อีก็ยื่นมือเข้าช่วยเพราะเห็นว่ากัวจิ้งมีจิตใจรักความเป็นธรรม และเมื่อเห็นวิชาของหวานเหยียนคัง ก็รู้ว่าเป็นศิษย์ของชีวซูจีซึ่งเป็นศิษย์ผู้พี่ของตน จึงได้จ้องมองด้วยความไม่พอใจในการกระทำของหวานเหยียนคัง และเมื่อหวานเหยียนคังทราบหวางซู้อีเป็นศิษย์ผู้น้องของอาจารย์ตน ก็กลัวว่าเรื่องเลวร้ายที่ตนกระทำในวันนี้จะลวงรู้ไปถึงอาจารย์ชีวซูจีของตน จึงพยายามกลบเกลื่อนนอบน้อมกับหวางซู้อี ซึ่งหวางซู้อีก็ได้พอใจนัก ในตอนนี้ในภาษาจีนมีการเปรียบเทียบสายตาของหวางซู้อีที่ต้องมองหวานเหยียนคังเขม็งด้วยอารมณ์โกรธว่าเป็นประกายดุจสายฟ้าแลบ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าหวางซู้อีนั้นโกรธมาก ซึ่งทำให้คำพูดต่าง ๆ ที่หวานเหยียนคังที่คิดจะโต้กลับในเชิงเหน็บแนมก็ชะงักไป ซึ่งในสำนวนภาษาจีนจะใช้ว่ากลืนลงไปในห้อง แต่ภาษาไทยจะไม่ใช้เช่นนั้น ผู้แปลจึงแปลเป็นไม่กล้าที่จะตอบโต้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ชัดเจนมากขึ้น

3.3 ความแตกต่างทางด้านจำนวนตัวเลข มาตรฐานเงิน มาตรฐานวัด และเวลา

ความแตกต่างทางด้านจำนวนตัวเลข มาตรฐานเงิน มาตรฐานวัด และเวลา นั้น ในภาษาจีนจะมีวิธีการใช้จำนวนตัวเลข มาตรฐานเงิน มาตรฐานวัด และเวลา ในรูปแบบของตน ดังนั้นผู้แปลจึงจำเป็นต้องแปลโดยตัดแปลงเนื้อหาเพื่อให้เข้ากับรูปแบบในวัฒนธรรมปลายทางของผู้อ่านฉบับแปล

3.3.1 จำนวนตัวเลข

ในภาษาจีนจะมีรูปแบบการบอกจำนวนตัวเลขที่มีความแตกต่างจากในภาษาไทย เพราะภาษาจีนไม่มีคำบอกหลักแสน และหลักล้าน ขณะที่ภาษาไทยมีคำบอกเลขหลักต่างๆ ที่ละเอียดกว่า

ตัวอย่างที่ 1

ดังนั้นจึงเกณฑ์ทหารอีกทั้งหมดยี่สิบหมื่นนาย (4 , 99)

จึงมีรับสั่งให้เกณฑ์ทัพอีกจำนวนมาก มีจำนวนไพร่พลถึงยี่สิบหมื่น (2 , 268)

จากตัวอย่างดังกล่าว จำลอง พิศนาคะ จะแปลว่ายี่สิบหมื่นตรงตามฉบับภาษาจีน ซึ่งที่จริงแล้วในภาษาไทยจะไม่พูดเช่นนี้ จะพูดว่าสองแสน การนับเลขตั้งแต่หลักหมื่นขึ้นไปของจีนก็ใช้หลักหมื่นเป็นตัวตั้งโดยนับเป็นสิบหมื่น ร้อยหมื่น เพราะภาษาจีนไม่มีคำบอกเลขหลักแสนและ

หลักล้าน เช่น สิบหมื่น จะตรงกับหลักหนึ่งแสนในภาษาไทย ร้อยหมื่น ตรงกับหนึ่งล้านในภาษาไทย พันหมื่น ตรงกับสิบล้านในภาษาไทย เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 2

เจ้าจงนำหน้าไปคอยพวกเราก่อน ไม่ถึงหนึ่งเดือน พวกเราก็จะตามไปทันแล้ว (4, 103)

เจ้าไปคอยพวกเราข้างหน้าก่อนเถิด อีกไม่ถึงสามสิบเพลง พวกเราจะตามหลังเจ้าไป (2, 277)

ในภาษาจีนและภาษาไทยนับระยะเวลาโดยใช้หน่วย “เดือน” เหมือนกัน แต่ในฉบับภาษาไทยที่จำลอง พิศนาคะ แปลนั้น ได้ใช้คำว่า สามสิบเพลง เนื่องจากเป็นความตั้งใจของผู้แปลที่จะใช้ภาษาให้มีความโบราณให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่เป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์

3.3.2 มาตราเงิน และมาตราวัด

ในภาษาจีนมีการบอกมาตราเงิน และมาตราวัดที่แตกต่างจากในภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 1

สักครู่พอเรียกคิดเงิน ทั้งหมดราคาสามร้อยเก้าเหลียง เจ็ดเจียน สี่เฟิน (4, 110)
เมื่อคิดราคาค่าอาหารรวมเบ็ดเสร็จ เป็นเงินสามร้อยเก้าตำลึง เจ็ดสลึง สี่หุน (2, 292)

มาตรานับเงินของจีนและไทยนั้นไม่เหมือนกัน มาตรานับเงินของจีนโบราณนั้น มีหน่วยนับดังนี้ คือ

10 เฟิน (分 fēn) เท่ากับ 1 เจียน (錢 qián) หรือ 1 เจี้ยว (角 jiǎo)

10 เจียน หรือ 10 เจี้ยว เท่ากับ 1 เหลียง (兩 liǎng)

ซึ่งวิธีเรียงลำดับจากหน่วยใหญ่ไปหน่วยเล็กคือ เหลียง เจียน เฟิน เช่นในตัวอย่าง สามร้อยเก้าเหลียง เจ็ดเจียน สี่เฟิน

สำหรับมาตรานับเงินของไทยโบราณนั้น มีหน่วยนับดังนี้ คือ

10 หุน เท่ากับ 25 สตางค์

25 สตางค์ เท่ากับ 1 สลึง

4 สลึง เท่ากับ 1 บาท

4 บาท เท่ากับ 1 ตำลึง

20 ตำลึง เท่ากับ 1 ชั่ง

80 บาท เท่ากับ 1 ชั่ง

จากลักษณะการบอกหน่วยมาตราเงินที่แตกต่างกันระหว่างมาตรานับเงินของจีนและของไทยข้างต้น จำลอง พิศนาคะ จึงแปลมาตรานับเงินให้เป็นของไทย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจโดยเทียบเคียง กับ ตำลึง ตามที่นิยมแปลกัน แล้วเทียบ เฝิน และ เจียน กับ หุน และ สลึง ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 2

หญิงสาวผู้นั้นก็ไม่สามารถบุกเข้าไปที่ตัวเขาผู้นั้นได้เกินกว่าสามฟุตจิ้น (5 , 19)

นางบุกเข้าถึงตัวชายหนุ่มได้ไม่เกินสามเจี๊ยะ (2 , 226)

มาตราวัดระยะทางฟุต เป็นมาตราวัดของอังกฤษ ประเทศไทยไม่นิยมใช้มาตราวัดในระบบดังกล่าว มักจะใช้ระบบมาตราวัดแบบเมตริก นั่นคือเป็นหน่วยมิลลิเมตร เซนติเมตร เมตร กิโลเมตร เป็นต้น ส่วนในประเทศจีนเองก็มีมาตราบอกระยะทางในรูปแบบของประเทศของตน ซึ่งเรียกว่า 尺 (chǐ) หรือฟุตจิ้น ซึ่งหน่วยฟุตจิ้นในสมัยโบราณและสมัยปัจจุบันต่างก็มีขนาดไม่เท่ากัน เพราะมาตราวัดฟุตจิ้นปัจจุบันจะมีขนาดตรงกับมาตราวัดระยะฟุตแบบอังกฤษ ขณะที่มาตราวัดฟุตจิ้นในสมัยโบราณนั้นมีขนาดไม่เท่ากับมาตราฟุตของอังกฤษ ซึ่งมาตราฟุตของอังกฤษมีขนาดดังนี้ คือ

12 นิ้ว เท่ากับ 1 ฟุต

3 ฟุต เท่ากับ 1 หลา

ในขณะที่มาตราฟุตจิ้นในสมัยโบราณนั้น มีขนาดดังนี้

1 ฟุตจิ้น เท่ากับ 13.32 นิ้ว

จะเห็นได้ว่า ฟุตจิ้น จะมีขนาดที่ยาวกว่าฟุตอังกฤษ ผู้แปลทราบถึงความแตกต่างดังกล่าว จึงแปลคำว่า ฟุตจิ้น โดยถอดเสียงเป็น เจี๊ยะ ในตัวอย่างที่ยกมานั้นกล่าวว่า สามเจี๊ยะ ซึ่งก็มีค่าเท่ากับ 39.96 นิ้ว หรือ เท่ากับ 99.9 เซนติเมตรนั่นเอง

3.3.3 เวลา

ในการนับเวลาของจีนนั้น มีวิธีการนับที่แตกต่างจากในภาษาไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

กัวจิ้งก็มิได้ติดใจ เพียงแต่เกรงว่าจะยังมีศัตรูมาขัดขวางอยู่ทางข้างหน้าอีก จึงรีบควมม้าออกไปโดยเร็ว ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ก็วิ่งไปได้ไกลกว่าร้อยลี้แล้ว (4 , 106)

ก๊วยเซ็งมิได้สนใจด้วย เกรงศัตรูจะมาสกัดกั้นทางขวางหน้าไว้อีก รับผิดชอบต่อออกจากที่นั่นไปโดยเร็ว สักครูใหญ่ จึงไปได้ไกลถึงร้อยกว่าลี้ (2 , 282)

การนับเวลาของจีนโบราณ จะแบ่งเวลาออกเป็นสิบสองช่วง (ดูรายละเอียดในตัวอย่างที 4 ข้างล่าง) แต่ละช่วงดังกล่าวจะเรียกว่า 时辰 shíchén ซึ่งภาษาไทยจะแปลว่า ชั่วโมง หนึ่ง ชั่วโมงจะตรงกับเวลาสองชั่วโมงในการนับเวลาสมัยปัจจุบัน จำลอง พิศนาคะ แปลคำนี้เป็น สักครูใหญ่ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่างที่ 2

ผ่านไปอีกครั้ง ชั่วโมง เหล้าและอาหารก็วางเรียงจนเต็มโต๊ะที่วางชนกัน (4 , 110)
ครูหนึ่ง สุราอาหารกับแก้มได้ถูกยกออกมาวางไว้ (2 , 290)

เช่นเดียวกับตัวอย่างข้างบน ครึ่งชั่วโมง จะมีความหมายเท่ากับหนึ่งชั่วโมงในการนับเวลาในสมัยปัจจุบัน ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลคำนี้เป็น ครูหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ

ตัวอย่างที่ 3

หลังจากนี้สิบสองชั่วโมง จุดที่ถูกสกัดไว้จะคลายออกเอง อากาศซาก็จะหายเป็นปกติทั้ง (5 , 12)
รออีกสักครึ่งวัน เกิด ความอ่อนเปลี้ยที่แขนของพวกเขาจึงจะหายเป็นปกติทั้ง (2 , 310)

เช่นเดียวกับตัวอย่างข้างต้น สิบสองชั่วโมงจะมีความหมายเท่ากับหนึ่งวันในการนับเวลาสมัยปัจจุบัน แต่ จำลอง พิศนาคะ แปลคำนี้ว่า ครึ่งวัน ซึ่งความจริงแล้วควรแปลว่าหนึ่งวัน

ตัวอย่างที่ 4

กัวจิ้งกับคุณชายผู้นั้นประลองฝีมือกันตั้งแต่ช่วงเวลาหู่ ตอนนี้ก็ผ่านไปจนถึงปลายช่วงเวลาเว่ยและขึ้นต้นช่วงเวลาเชินแล้ว (5 , 32)
การต่อสู้ครั้งนี้รุนแรงขึ้นมากถึงขั้นเป็นตาย (2 , 343)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า จำลอง พิศนาคะ ได้แปลแบบสรุปความ เนื่องจากว่าช่วงเวลาดังกล่าวเป็นการนับเวลาแบบจีน ทำให้ยากต่อการแปลเป็นภาษาไทย ช่วงเวลาหู่ (午 wǔ) เว่ย (未 wèi) และเชิน (申 shēn) เป็นการนับแบบจีน ซึ่งจะนับช่วงเวลาในแต่ละวันโดยแบ่ง

เป็น 12 ช่วง ช่วงละสองชั่วโมง แต่ละช่วงก็มีชื่อเรียกที่แตกต่างกันไป ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เวลา 01.00 น. - 03.00 น.	ใช้ว่า 丑時 chǒu shí
เวลา 03.00 น. - 05.00 น.	ใช้ว่า 寅時 yín shí
เวลา 05.00 น. - 07.00 น.	ใช้ว่า 卯時 mǎo shí
เวลา 07.00 น. - 09.00 น.	ใช้ว่า 辰時 chén shí
เวลา 09.00 น. - 11.00 น.	ใช้ว่า 巳時 sì shí
เวลา 11.00 น. - 13.00 น.	ใช้ว่า 午時 wǔ shí
เวลา 13.00 น. - 15.00 น.	ใช้ว่า 未時 wèi shí
เวลา 15.00 น. - 17.00 น.	ใช้ว่า 申時 shēn shí
เวลา 17.00 น. - 19.00 น.	ใช้ว่า 酉時 yǒu shí
เวลา 19.00 น. - 21.00 น.	ใช้ว่า 戌時 xū shí
เวลา 21.00 น. - 23.00 น.	ใช้ว่า 亥時 hài shí
เวลา 23.00 น. - 01.00 น.	ใช้ว่า 子時 zǐ shí

ในฉบับภาษาจีนกล่าวว่า กัวจิ้งกับหยางคังประลองฝีมือกันตั้งแต่ช่วงเวลาหู่จันขึ้นต้นช่วงเวลาเชิน ซึ่งก็คือ ตั้งแต่ช่วง 11.00 - 13.00 นาฬิกาจนถึงช่วงต้นของเวลา 15.00 นาฬิกา นั่นเอง

ตัวอย่างที่ 5

องค์ชายน้อยฝึกฝนวิชามาเต็มตัว หากไม่ได้แสดงฝีมือต่อหน้าผู้คน จะไม่เป็น การเสียเวลาฝึกฝนไปเปล่าๆ ตั้งสิบฤดูหนาวร้อนหรือ (5, 34)

เสี่ยวอ้วงเอี้ยฝึกหัดกำลังฝีมือมาเพียงนี้ ถ้าไม่แสดงออกมาต่อหน้าบรรดาผู้คนบ้าง จะมี เป็นการเสียเวลาดังสิบกว่าปีเปล่ามากมายหรือ (2, 345)

ในการนับเวลาของภาษาจีน บางครั้งก็สามารถนำฤดูกาลมาเป็นหน่วยนับเวลาได้ จำลอง พิศนาคะ จิ้งแปด ฤดูหนาวร้อน ซึ่งก็คือฤดูหนาวและฤดูร้อน เป็นภาษาไทยว่า ปี เพื่อให้คนอ่าน เข้าใจเรื่องราว

3.4 ความแตกต่างในด้านการเรียบเรียง

3.4.1 ข้อความต่อไปนี้ ฉบับจีนเป็นบทบรรยาย ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงไว้ในเครื่องหมาย
อัญประกาศ

ตัวอย่างที่ 1

สตรีทั้งแปดนางนี้ก็ได้อยู่กันไปมาเรื่องความรัก เช่น เจ้าภูเขาชอบเจ้าที่สุดเลย เจ้า
ภูเขาดอนนี่คงจะกำลังคิดถึงเจ้าอยู่แน่ ๆ เลย เป็นต้น (4 , 101)

แลสตรีทั้งแปดนางได้สนทนาหยอกเอนกันด้วยเรื่องของตน คนหนึ่งว่า "ซัวจู้ (เจ้าเขา)
ชอบเจ้ามาก"

อีกคนหนึ่งว่า "ซัวจู้ก็กำลังคิดถึงเจ้าอยู่ที่เดียว" (2 , 272)

ตัวอย่างที่ 2

หานเป่าจิวพูดขึ้นว่า "พวกนางหากกล้ากระทำชั่วละก็ พวกเราผู้ประหลาดทั้งเจ็ด
แห่งแคว้นเจียงหนานจะไม่ปล่อยให้พวกนางลอยนวลเป็นแน่" จางอาเซิง ฉายาพระอมิตา
ยัม แม้ว่าจะเสียชีวิตไปกว่าสิบปีแล้ว แต่ทว่าเวลาที่ผู้ประหลาดทั้งหกแห่งแคว้นเจียง
หนานพูดคุยกันก็มักจะเรียกตนเองว่าผู้ประหลาดทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเจียงหนาน เพราะไม่
เคยลืมพี่น้องที่จากไปผู้นี้เลย (4 , 104)

หันปอกี้อพูดขึ้นว่า "มาตรว่านางเหล่านั้นมันจะทำร้ายเจ้า พวกเราจะไม่ละเว้นชีวิตให้
รอดกลับไปแม้แต่คนเดียว ถึงเตียวอาแซได้ถึงแก่ความตายเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้วก็ตามที แต่
เราผู้กล้าหาญทั้งหกยังคิดอยู่เสมอว่าเป็นผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นกั๋งหนำที่เสมือนเตียวอาแซมี
ชีวิตร่วมกับพวกเราเสมอ เราไม่เคยลืมพี่น้องอีกคนหนึ่งซึ่งล่วงลับไปแล้วเลย" (2 , 278)

ตัวอย่างที่ 3

ชายหนุ่มผู้นั้นทราบดีว่าเขา (มู่อี่) โกรธมาก ในการประลองกำพลาดพลังโดน
เพียงหนึ่งกระบวนท่า หากไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัส (5 , 21)

ชายหนุ่มคิดอยู่ในใจว่า "ถ้าขึ้นท่าเฉย มัวเอ็งกำลังโกรธนัก พลาดพลังอาจถึงตายหรือไม่
คงบาดเจ็บสาหัส" (2 , 330)

3.4.2 ข้อความต่อไปนี้เป็นข้อความในเครื่องหมายอัฒประกาศ ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงเป็นคำบรรยาย

ตัวอย่างที่ 1

เคอเงินแอ้อได้ยินดั่งนั้นก็ทั้งโมโหทั้งขบขัน ในใจคิดว่า "ข่าวลือได้สะพัดไปทั่วยุทธภพอย่างรวดเร็วอะไรเช่นนี้ แต่ที่ลือกันว่ากั้วจิ้งรูวิชากงเล็บกระดุกขาวจากคัมภีร์จิวยินเงินจิงนั้นเป็นการรำลือที่เกินความเป็นจริงจนไม่สมเหตุสมผล อันเคล็ดวิชากงเล็บกระดุกขาวนี้หากไม่ได้รับการฝึกฝนรำเรียนเป็นเวลาสิบกว่าปีขึ้นไป ไหนเลยจะเรียนสำเร็จได้ เด็กหนุ่มวัยเพียงสิบกว่าปีจะสำเร็จวิชาอย่างนี้ได้อย่างไรกัน" เขานึกไปถึงว่ากั้วจิ้งเพียงลงสนามครั้งแรกก็สามารถเอาชนะปิตาจารย์ทั้งสิ้นแห่งแม่น้ำหวงเหอซึ่งมีภูมิหลังที่ไม่ธรรมดา ก็ไม่เสียทีที่พวกตนพี่น้องทั้งหกคนอดทนฝึกฝนให้อย่างยากลำบากมากกว่าสิบปี ในใจก็รู้สึกปลาบปลื้มปิติยิ่งนัก (4 , 102)

กั้วเต็งอ๊กทั้งโมโหทั้งขำ และคิดว่าการรู้ข่าวของพวกมีฝีมือนั้นช่างรวดเร็วยิ่งนัก แต่ความเข้าใจที่ว่ากั้วยเซ็งสำเร็จทางวิชาเก้าอิมแป๊ะก็ถูกเหยี่ยวไม่เป็นความจริง เพราะวิชาลับแขนงนี้จำเป็นต้องใช้เวลาฝึกฝนด้วยความลำบากยากเย็นเป็นเวลาหลายสิบปีขึ้นไป แลเด็กหนุ่มเพียงสิบหกปีที่ไหนจะเรียนสำเร็จได้ แต่ครั้งนึกถึงกั้วยเซ็ง พอลอกสนามครั้งแรกได้ปราบเจ้าพวกปิตาจารย์ทั้งสิ้นแห่งแม่น้ำหวงเหอซึ่งมีชื่อเสียงแลฝีมือ ไม่เสียทีที่พวกตนทั้งหกอดสู้อาหิฝึกฝนมาด้วยความลำบากยากเย็น จึงอดปิติในใจมิได้ (2 , 275)

ตัวอย่างที่ 2

กั้วจิ้งคิดในใจว่า "เรากับพวกเราก็มิได้มีความอาฆาตแค้นที่หนักหนาสาหัสกัน เหตุใดจะปล่อยให้พวกมันถูกแขวนห้อยโตงเตงอยู่ที่นั่นอย่างทรมาณจนตายได้ลงคอ" (5 , 11)

กั้วยเซ็งได้ยินคำอ้อนวอนดั่งนั้น ใจอ่อนลงด้วยจิตเมตตา คิดว่าเรากับคนเหล่านี้มีเคยผูกพยาบาทของเวรกันมา เหตุใดจะปล่อยให้ถูกแขวนตายอย่างลำบากทรมาณเช่นนี้เล่า (2 , 310)

ตัวอย่างที่ 3

กั้วจิ้งเห็นนางนั้นหันหน้ามา ใจก็เต้นโครมครามในทันใด "นางผู้นี้ทำไมจึงคุ้นหน้าคุ้นตาเหลือเกิน เหมือนว่าเคยพบที่ไหนมาก่อน" (5 , 13)

กั้วยเซ็งเห็นนางเบือนหน้ามาก็นึกใจเต้น ไบหน้านี้คล้ายกับเคยพบเคยเห็นมาก่อนแต่จำไม่ได้ว่าที่ใด (2 , 314)

ตัวอย่างที่ 4

และก็มีบางคนกล่าวว่า "สองพ่อลูกตระกูลผู้เป็นคนที่ต้องไปในยุทธภพ คงไม่กล้าทำความลำบากให้กับองค์ชายเชื้อพระวงศ์หรอก จะต้องทำอะไรอย่างระมัดระวังอย่างแน่นนอน จะไม่ทำให้เขา (องค์ชาย) ขายหน้าเป็นแน่" (5 , 17)

บางคนว่า มัวเอิกกับบุตรสาวเป็นผู้ท่องเที่ยวในถิ่นต่าง ๆ มาทั่วแล้ว ทำอย่างไรเสีย คงไม่กล้าทำให้กึ่งจื่อผู้เป็นบุตรเจ้าเชื้อพระวงศ์ได้รับความลำบากเป็นแน่ อย่างน้อยคงไว้หน้าไว้ตาแก่ชายหนุ่มผู้นี้ ไม่ให้ได้รับความอับยศอดสูแก่คนทั้งปวงได้ (2 , 323)

ตัวอย่างที่ 5

เขาก็นอนคิดอยู่ในใจว่า "เรากับเขามิได้ผูกพยาบาทจองเวรกันมาก่อน ไม่สมควรจะลงมืออย่างรุนแรงเช่นนี้" (5 , 21)

พลันนอนคิดขึ้นได้ว่าเรากับชายหนุ่มผู้นี้มิเคยมีความแค้นเคืองพยาบาทกันมาแต่ก่อน ไม่สมควรจะทำร้ายคู่ต่อสู้รุนแรงถึงเพียงนี้ (2 , 341)

ตัวอย่างที่ 6

ก๊วยจิ้งมองดูกระบวนท่าของหวงหรง ก็เข้าใจทันทีว่า "ที่แท้ก็เป็นผู้ที่มิวิหยายุทธ์ล้ำเลิศ เป็นผู้หลอกล่อโหวทงให้ออกมาจากดงสนดำที่เมืองจางเจียโข่ว และจับเจ้าปีศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอมัดแขวนห้อยไว้บนต้นไม้เมื่อวันก่อน ซึ่งล้วนเป็นวิรกรรมของเขา (หวงหรง) นั่นเอง" (5 , 36)

ก๊วยเซ็งจึงได้ทราบว่ อึ้งยังมีกำลังฝีมือเป็นเอก พิจารณาเหตุการณ์แล้วคิดว่า เมื่อวันก่อนผู้ชักนำโหวทงให้ออกจากดงสนดำที่เมืองเตียวเกเค้า และจับเจ้าปีศาจร้ายทั้งสี่มัดแขวนบนต้นไม้ไว้ เป็นอึ้งยังจัดการแต่ผู้เดียว (2 , 350)

ตัวอย่างที่ 7

เมื่อเด็ก ๆ ร้องให้ขึ้นมา เพียงแต่พูดว่า "เมิงเหลาหู่ มาแล้ว !" เด็ก ๆ ก็จะตกใจกลัวและเงิบเสียงโดยพลัน ไม่กล้าร้องให้ออกมาอีก (5 , 37)

แม้ทารกที่ขอร้องไห้ เพียงแต่รู้ว่าแพ่เลี้ยงไห้วมาแล้วต้องหยุดร้องให้ทันทีเพราะความกลัว (2 , 351)

จากความแตกต่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม้ฉบับภาษาไทยจะมีการเรียบเรียงที่ต่างจากต้นฉบับภาษาจีนหลายประการดังกล่าว แต่ก็สามารถถ่ายทอดเรื่องราวในภาพรวมของต้นฉบับจีนได้อย่างได้ใจความ

บทที่ 4
กลวิธีในการใช้ภาษา

ภาษาในนวนิยายจีนกำลังภายในเรื่องเจ็ดอองตึงของสุยจิวาน กับเรื่องมังกรหยก ภาค 1 นั้น มีหัวข้อและประเด็นที่น่าจะนำมาศึกษาดังต่อไปนี้

4.1 คำแทนผู้ร่วมการสนทนา

คำแทนผู้ร่วมการสนทนา (Participants) หมายถึง คำแทนตัวผู้พูด คำแทนตัวผู้ฟัง และคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึง

4.1.1 คำแทนตัวผู้พูด

คำแทนตัวผู้พูด หมายถึง คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและค่านามซึ่งใช้แทนตัวผู้พูด จากการวิเคราะห์หีบภาษาจีนคำแทนตัวผู้พูดนอกจากใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งเอกพจน์ 我 wǒ (ฉัน) และคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ 我們 wǒmen (พวกเรา) 咱們 zánmen (พวกเรา) แล้วยังปรากฏว่ามีการใช้คำอื่น ๆ แทนคำบุรุษที่หนึ่งอีก ได้แก่ 孩兒 háiér (เด็ก ลูก) 小弟 xiǎodì (น้องชาย) 在下 zàixià (ข้าพเจ้า) 小人 xiǎorén (คนต่ำต้อย) 貧道 píndào (ผู้ต่ำต้อย) 晚輩 wǎnbèi (รุ่นหลาน รุ่นหลัง) 弟子 dìzǐ (ลูกศิษย์) เป็นต้น ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลเป็นภาษาไทย ดังนี้

คำแทนตัวผู้พูดเอกพจน์

"ข้าพเจ้า" แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เอกพจน์ 我 wǒ

คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เอกพจน์ 小弟 xiǎodì 在下 zàixià

小人 xiǎorén 貧道 píndào

晚輩 wǎnbèi

"ข้าพเจ้าผู้น้อย" แปลมาจาก คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เอกพจน์ 孩兒 háiér 弟子 dìzǐ

小人 xiǎorén

คำแทนตัวผู้พูดพหูพจน์

"เรา" "พวกเรา" แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง พหูพจน์ 我們 wǒmen

咱們 zánmen

จากคำแทนตัวผู้พูดดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า จำลอง พิศนาคะ แปลคำแทนตัวผู้พูด เอกพจน์ "ข้าพเจ้า" มาจากคำภาษาจีนดังต่อไปนี้

我 wǒ (ฉัน) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ไม่แยกเพศและวัยของผู้พูด กล่าวคือ ไม่ว่าผู้พูดจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย หรืออยู่ในวัยใดก็ตาม จะใช้คำนี้แทนตนเองได้ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังเป็น คำที่ไม่แบ่งชนชั้นหรือสถานภาพทางสังคม ตัวอย่าง

我曾聽先師說那是家馬與野馬交配而生。(4, 98)

Wǒ céng tīng xiānshī shuō nà shì jiāmǎ yǔ yěmǎ jiāopèi ěr shēng.

ข้าพเจ้าเคยได้ยินอาจารย์กล่าวว่า ม้านั้นเป็นม้าพันธุ์ผสมระหว่างม้าบ้านกับม้าป่า (2, 266)

別動粗，算在我帳上。(4, 107)

Bié dòng cū , suàn zài wǒ zhàng shàng.

อย่ารุนแรงไปนักเลย จงคิดบัญชีเอาจับข้าพเจ้าแล้วกัน (2, 284)

และยังพบการใช้คำสรรพนาม wo แทนตัวผู้พูดที่เป็นผู้ปกครอง เช่น เจิงจีชื่อฮ่าน (เจงกิสข่าน) พระชายา (อ้วงฮุย) ทหาร และนักพรต เป็นต้น

小弟 xiǎodì (น้องชาย) คำนี้มีคำคุณศัพท์ xiǎo (เล็ก) ขยายคำนาม dì (น้องชาย) แปลว่า น้องเล็ก ในนวนิยายจีนกำลังภายในจะใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เพศชาย เป็นคำที่ไม่แยกแยะวัยของผู้พูด และเป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเพื่อแสดงความถ่อมตัว ตัวอย่าง

小弟姓郭名靖。(5, 6)

Xiǎodì xìng Guō míng jǐng.

ข้าพเจ้าแซ่ก๊วย ชื่อเซ็ง (2, 299)

小弟來自漠北，從未到過桃花島。(5, 6)

Xiǎodì lái zì mò běi , cóng wèi dào guò Táohuā Dǎo.

ข้าพเจ้าเดินทางมาจากถิ่นทะเลทรายทางภาคเหนือต่างหาก อันเกาะท้อฮวยเด้านั้น ข้าพเจ้า ยังไม่เคยพบเคยเห็นเลย (2, 300)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า xiǎodì ในภาษาจีนเป็นคำแทนตัวผู้พูด เพศชาย เอกพจน์ ใช้สนทนา แสดงความถ่อมตัว ในตัวอย่างข้างต้น กว๋จิ้งใช้เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับหยางคัง เมื่อพบกันเป็นครั้งแรก

在下 zàixià (ข้าพเจ้า) คำนี้มีคำบุพบท zài และคำบอกตำแหน่ง xià แปลว่า ที่ข้างล่าง ที่ข้างใต้ ในนวนิยายจีนกำลังภายในใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ไม่แยกแยะเพศ และวัยของผู้พูด เป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเพื่อแสดงความถ่อมตัว ในภาษาจีนโบราณ มีการใช้คำนี้ในการแทนตัวผู้พูดด้วยเช่นกัน ตัวอย่าง

在下姓穆名易。(5, 14)

Zàixià xìng Mù míng Yì.

ข้าพเจ้าแซ่มัว ชื่อเอิก (2, 315)

在下父女兩人。(5, 14)

Zàixià fù nǚ liǎng rén.

ข้าพเจ้าและบุตรสาวสองคน (2, 315)

ในตัวอย่างข้างต้น มู่อี่ใช้ zàixià เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับหยางคังซึ่งมีฐานะเป็นองค์ชายแห่งอาณาจักรจิน

小人 xiǎorén (คนต่ำต้อย) คำนี้มีคำคุณศัพท์ xiǎo (เล็ก) ขยายคำนาม rén (คน) แปลว่า คนต่ำต้อย ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ไม่แยกแยะเพศ และวัยของผู้พูด เป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเพื่อแสดงความถ่อมตัว ในภาษาจีนโบราณ ก็มีการใช้คำนี้ในการแทนตัวผู้พูดด้วยเช่นกัน โดยเป็นคำที่บุคคลที่มีฐานะต่ำต้อยใช้เรียกแทนตนเองอย่างถ่อมตัว แสดงให้เห็นว่าคำคำนี้สามารถบ่งชนชั้นและสถานภาพทางสังคมของผู้พูดได้ ตัวอย่าง

小人父女是江湖草芥。(5, 17)

Xiǎorén fù nǚ shì jiānghú cǎojiè.

บุตรสาวของข้าพเจ้าแลตัวของข้าพเจ้านั้นอุปมาต้นหญ้าและดอกหญ้าที่ขึ้นตามพื้นหญ้าที่ต่ำ
ด้อย (2 , 321)

ในตัวอย่างข้างต้น มู่อี้ใช้ xiǎorén เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับหยางคัง จะเห็นได้ว่าคำนี้
บางครั้งสามารถใช้ในสถานการณ์เดียวกับคำ zàixià ได้

貧道 píndào (ผู้ต่ำด้อย) คำ pín นี้ในภาษาจีนปัจจุบันเป็นคำคุณศัพท์ แปลว่า ยากจน
ส่วน dào ในภาษาจีนปัจจุบันเป็นคำนาม หมายถึง ทาง วิธี มรรค แต่ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำ
นี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเมื่อสนทนากับผู้ที่มีชื่อเสียง เพื่อ
แสดงความเคารพพร้อมทั้งแสดงความถ่อมตน คำนี้สามารถบ่งชนชั้นและสถานภาพทางสังคมได้ แต่
ไม่แยกแยะเพศและวัยของผู้พูด ตัวอย่าง

貧道正是王處一。 (5 , 44)

Píndào zhèngshì Wáng Chùyī.

ข้าพเจ้าคือเฮ้งชู่อิด (2 , 363)

ในตัวอย่างข้างต้น หวางชู่อี้ใช้ píndào เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับเฉิงจ้ายู่ ซึ่งเป็นผู้ที่มี
ชื่อเสียงและมีฝีมือเป็นเลิศผู้หนึ่งในยุทธภพ

晚輩 wǎnbèi (รุ่นหลาน รุ่นหลัง) คำนี้มีคำคุณศัพท์ wǎn (สาย ช้า) มาขยายคำนาม bèi
(รุ่น) แปลว่า รุ่นหลาน รุ่นหลัง คนรุ่นเด็ก ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนาม
บุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเมื่อสนทนากับผู้ที่มีอาวุโสกว่า เป็นคำที่แยกแยะวัยอย่างชัดเจน
ตัวอย่าง

道長，晚輩在舍下恭候，你問趙王府便是。(5 , 46)

Dàozhǎng , wǎnbèi zài shèxià gōnghòu , nǐ wèn Zhào wáng fú biàn shì.

ท่านผู้อาวุโส ข้าพเจ้าจะคอยรับท่านอยู่ที่พำนัก ท่านจงได้ถามหาวังเตียวอ้วนผู้เกิด (2 , 367)

ในตัวอย่างข้างต้น หยางคังใช้ wǎnbèi เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับหวางชู่ซึ่งเป็นศิษย์ผู้น้องในสำนักเดียวกันกับชีวชู่จี ซึ่งชีวชู่จีก็คืออาจารย์สอนวิชากำลังภายในให้กับหยางคังนั่นเอง

สำหรับคำแทนตัวผู้พูดว่า "ข้าพเจ้าผู้น้อย" จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำภาษาจีน ดังต่อไปนี้

孩兒 hár (เด็ก ลูก) คำนี้เป็นคำนาม แปลว่า เด็ก ลูก เป็นคำที่พ่อแม่ใช้เรียกลูกๆ ของตน แต่ในนวนิยายจีนกำลังภายในใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ผู้พูดใช้แทนตนเองเมื่อสนทนากับผู้อาวุโสกว่า เช่น พ่อแม่ ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้ที่อยู่ในชนชั้นสูงกว่าตน คำนี้เป็นคำที่แยกแยะสถานภาพทางสังคม ชนชั้น ตลอดจนวัยของผู้พูดได้อย่างชัดเจนว่าผู้พูดมีสถานภาพทางสังคม ชนชั้น และวัย ที่ต่ำกว่าผู้ฟัง แต่ไม่ได้แยกแยะเพศ ตัวอย่าง

孩兒有師父同去，不必再帶武士。(4, 95)

Hár yǒu shīfù tóng qù , bú bì zài dài wǔshì.

ข้าพเจ้าผู้น้อยมีอาจารย์ทั้งหกคอยติดตามไปด้วย จึงเห็นว่าไม่จำเป็นต้องนำผู้คนติดตามไป (2, 259)

ในตัวอย่างข้างต้น กัวจิ้งใช้ hár เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับเจิงจีชื่อฮ่านซึ่งมีฐานะเป็นผู้ปกครองของอาณาจักรมองโกล ทั้งยังเป็นจอมพลนำทัพในการบุกโจมตีไปยังอาณาจักรอื่น ๆ

弟子 dìzǐ (ลูกศิษย์) คำนี้เป็นคำนาม แปลว่า ลูกศิษย์ ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ผู้พูดซึ่งมีฐานะเป็นลูกศิษย์ของผู้ฟัง ใช้แทนตนเองเมื่อสนทนากับอาจารย์ของตน เป็นคำที่แยกแยะสถานภาพทางสังคมของผู้พูดอย่างชัดเจน แต่ไม่ได้แยกแยะเพศและวัยอย่างชัดเจนนัก ตัวอย่าง

弟子不知那位小王爺原來是丘道長門下。(5, 47)

Dìzǐ bù zhī nà wèi xiǎo wángyé yuánlái shì Qiū dào zhǎng mén xià.

ข้าพเจ้าผู้น้อยไม่ทราบมาก่อนเลยว่าเสี่ยวอ้วงเอี้ยเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์แช่คิ้ว (2, 369)

ในตัวอย่างข้างต้น กว๋จิ้งใช้ dìzǐ เป็นคำแทนตนเองเมื่อสนทนากับหวางซู่อี้ซึ่งเป็นนักพรตที่มีชื่อเสียงในยุทศภพ ทั้งยังเป็นหนึ่งในเจ็ดนักพรตแห่งนิกายเฉวียนจินซึ่งเป็นสำนักวิชาทางธรรมะ แม้ว่าแท้จริงแล้วกว๋จิ้งจะไม่ใช้ศิษย์แห่งสำนักเฉวียนจิน แต่เมื่อสนทนากับหวางซู่อี้ นั้น ตนก็ให้เกียรติหวางซู่อี้ โดยแทนตนเองว่า dìzǐ

小人 xiǎorén (คนต่ำต้อย) คำนี้มีคำคุณศัพท์ xiǎo (เล็ก) ขยายคำนาม rén (คน) แปลว่า คนต่ำต้อย ในนวนิยายจีนกำลังภายในใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ไม่แยกแยะเพศและวัยของผู้พูด เป็นคำที่ผู้พูดแทนตนเองเพื่อแสดงความถ่อมตัว ตัวอย่าง

小人奉小主之命。(5, 43)

Xiǎorén fèng xiǎozhǔ zhī míng.

ข้าพเจ้าผู้น้อยได้รับคำสั่งจากเสี่ยวอ้วงเอี้ย (2, 372)

兩位住在哪裡，小人這就送去。(5, 44)

Liǎng wèi zhùzài nǎlǐ, xiǎorén zhè jiù sòng qù.

ท่านทั้งสองพำนักอยู่ที่ใดหรือ ข้าพเจ้าผู้น้อยจะส่งไปให้ (2, 372)

จากตัวอย่างที่ยกมาประกอบข้างต้น จะเห็นว่าคำ xiǎorén นี้ จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "ข้าพเจ้า" และ "ข้าพเจ้าผู้น้อย" ในบริบทที่ต่างกัน โดยจะแปลว่าข้าพเจ้าในกรณีที่ตัวละครพูดกับผู้ที่สูงศักดิ์กว่าตน แต่ว่าตนมีอาวุโสมากกว่า เช่น บทสนทนาระหว่างมู่อี้ซึ่งเป็นชาวบ้านสามัญชนสนทนากับหยางคังผู้ซึ่งเป็นองค์ชายแห่งอาณาจักรจิน ซึ่งมู่อี้เองมีอาวุโสมากกว่าหยางคัง ส่วนในกรณีที่แปลว่า "ข้าพเจ้าผู้น้อย" นั้น จะใช้ในกรณีที่ตัวละครในเรื่องเป็นบุคคลที่อยู่ในฐานะผู้ถูกปกครองใช้เรียกตนเองเมื่อรับคำสั่งจากชนชั้นปกครอง เช่น ในตัวอย่างที่ยกมาในที่นี้ซึ่งเหล่าทหารชั้นผู้น้อยใช้เรียกตนเองและทำหน้าที่ตามบัญชาของหยางคัง เป็นต้น

สำหรับคำแทนตัวผู้พูดพหูพจน์ "เรา" และ "พวกเรา" จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำภาษาจีน ดังต่อไปนี้

我們 wǒmen (พวกเราที่ไม่นับรวมไปถึงผู้ฟัง) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ไม่สามารถแยกแยะเพศและวัยของผู้พูด ตลอดจนไม่แยกแยะชนชั้นและสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ตัวอย่าง

你先去等我們。 (4, 103)

Nǐ xiān qù děng wǒmen.

เจ้าไปคอยพวกเราข้างหน้าก่อนเถิด (2, 279)

不到一個月，我們也跟著來了。 (4, 103)

Bú dào yí ge yuè, wǒmen yě gēnzhe lái le.

อีกไม่ถึงสามสัปดาห์พวกเราจะตามหลังเจ้าไป (2, 277)

咱們 zánmen (พวกเราที่นับรวมไปถึงผู้ฟัง) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง เป็นคำที่ไม่สามารถแยกแยะเพศและวัยของผู้พูด ตลอดจนไม่แยกแยะชนชั้นและสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ตัวอย่าง

這時咱們馬未養肥，兵未練成。 (4, 95)

Zhè shí zánmen mǎ wèi yǎng féi, bīng wèi liàn chéng.

เวลานี้ม้าศึกของเรายังมิได้บำรุงเลี้ยงให้อ้วนพี ไพร่พลยังมิได้ฝึกปรือหาความชำนาญ เพียงพอ (2, 259)

咱們把這寶馬先給山主，他騎了上京，那便加大大露臉。 (4, 95)

Zánmen bǎ zhè bǎo mǎ xiān gěi shānzhǔ, tā qí le shàng jīng, nà biān jiā dà dà lù liǎn.

พวกเราเอาม้าวิเศษให้ซำจู (เจ้าเขา) นั่งไปในเมือง จะทำให้สง่างามยิ่งขึ้น (2, 271)

จากคำแทนตัวผู้พูดดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า จำลอง พิศนาคะ จะแปลคำแทนตัวผู้พูดว่า ซำพเจ้า ซำพเจ้าผู้น้อย เรา พวกเรา ซึ่งในบางครั้งคำที่แปลเป็นภาษาไทยเหล่านี้ไม่ได้แสดงถึง

เพศ วัย ชนชั้น หรือสถานภาพทางสังคมของผู้พูดได้ชัดเจนเหมือนคำแทนตัวผู้พูดในฉบับภาษาจีนซึ่งมีการจัดระดับได้อย่างเหมาะสมตามบริบท

ในภาษาไทยนั้น ปกติมีการจัดระดับคำไว้อย่างชัดเจน โดยแบ่งระดับคำเป็น 3 ระดับ คือ ระดับคนธรรมดา ระดับพระมหากษัตริย์ และระดับพระสงฆ์ นอกจากนี้ก็มีการแยกแยะเพศ อาชีพ และ วัย ไว้อย่างชัดเจน เช่น ดิฉัน หนู ผม ครู อาตมา เป็นต้น แต่เนื่องจากว่านวนิยายจีนกำลังภายใน ส่วนใหญ่จะเป็นนวนิยายแบบอิงประวัติศาสตร์ ดังนั้นผู้แปลจึงตั้งใจแปลโดยใช้คำว่า "ข้าพเจ้า" ซึ่งเป็น คำกลางๆ มิได้ระบุเพศ วัย ชนชั้น สถานภาพทางสังคม และอาชีพของผู้พูด

4.1.2 คำแทนตัวผู้ฟัง

คำแทนตัวผู้ฟัง หมายถึงคำสรรพนามบุรุษที่สองและคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง จากการวิเคราะห์ฉบับภาษาจีน คำแทนตัวผู้ฟังนอกจากใช้คำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ 您 nín (ท่าน) 你 nǐ (เธอ) และคำสรรพนามบุรุษที่สอง พหูพจน์ 你們 nǐmen (พวกเธอ) แล้ว ยังปรากฏคำแทน คำสรรพนามบุรุษที่สองอื่น ๆ อีก ได้แก่ คำเรียกชื่อ คำเรียกญาติ คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง เป็นต้น ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลเป็นภาษาไทย ดังนี้

คำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์

"ท่าน" แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ 您 nín 你 nǐ

คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ 足下 zúxià

"เจ้า" แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ 你 nǐ

คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง เอกพจน์ 小子 xiǎozǐ 東西 dōngxi

นอกจากนี้ ยังมีคำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์ที่ปรากฏในรูปแบบอื่นๆ อีก ดังนี้

คำเรียกชื่อ เช่น ก๊วยเซ็ง คือ 靖兒 jìng'ér (จิ้งเอ๋อร์¹)

คำเรียกญาติ เช่น ซาดี้ ถอดเสียงมาจาก 三弟 sān dì (น้องสาม)

ซีโก ถอดเสียงมาจาก 四哥 sì gē (พี่สี่)

น้องเรา แปลมาจาก 妹子 mèizi (น้องสาว)

¹ ในภาพยนตร์โทรทัศน์ถอดเสียงว่า เจ้งยี่ อนึ่งการเติมคำปัจจัย 兒 ér ได้ทำชื่อคนในภาษาจีนนั้น เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียกขานที่ผู้ซึ่งมีอาวุโสสูงกว่าใช้เรียกผู้ฟังที่มีอาวุโสน้อยกว่า เพื่อแสดงความเอ็นดูและสนิทสนม ในฉบับแปลภาษาไทย จำลอง พิศนาคะ จะถอดเสียงชื่อและใส่นามสกุลของตัวละครตัวนั้นด้วย จะไม่แปลเฉพาะชื่อเท่านั้น

ลูก แปลมาจาก 孩子 hái zi (ลูก เด็ก)

เขี่ยนตี ถอดเสียงมาจาก 賢弟 xián dì (น้องชาย)

คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง เช่น กงจื่อ ถอดเสียงมาจาก 公子 gōng zǐ (คุณชาย)

ผู้อาวุโส แปลมาจาก 道長 dào zhǎng (ผู้อาวุโส)

ท่านก๊วยเอ็งย้ง ถอดเสียงมาจาก 郭英雄 Guō Yíngxióng (ท่าน

ผู้กล้าหาญแห่งกั๋ว)

คำแทนตัวผู้ฟังพหูพจน์

"พวกท่าน" แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สอง พหูพจน์ 你們 nǐ men

อนึ่งคำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์ หากลงท้ายด้วยคำปัจจัย² 們 men (พวก เหล่า บรรดา) จะเปลี่ยนจากคำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์เป็นคำแทนตัวผู้ฟังพหูพจน์ เช่น 師父們 shī fū men อาจารย์ทั้งหลาย 道長們 dào zhǎng men ผู้อาวุโสทั้งหลาย เป็นต้น

จากคำแทนตัวผู้ฟังดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า จำลอง พิศนาคะ แปลคำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์ "ท่าน" มาจากคำภาษาจีน ดังต่อไปนี้

您 nín (ท่าน) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สอง เป็นคำที่ไม่แยกแยะเพศของผู้ฟัง แต่เป็นคำที่ใช้สำหรับผู้ฟังที่มีอาวุโสสูงกว่าผู้พูด เพื่อแสดงความเคารพ เป็นคำที่ไม่แยกแยะชนชั้น สถานภาพทางสังคมอย่างชัดเจนนัก ตัวอย่าง

您老人家點得出，咱們總是做得出。 (4, 108)

Nín lǎorénjiā diǎn de chū , zánmen zǒngshì zuò de chū.

เพียงแต่ท่านบอกชื่ออาหารถูกต้อง เราทำให้ทั้งนั้น (2, 286)

ในตัวอย่างนี้ เสี่ยวเอ๋อร์ซึ่งเป็นคนเสิร์ฟอาหารใช้สรรพนาม nín แทนหงหวง

你 nǐ (เธอ) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สอง เป็นคำที่ไม่แยกแยะเพศของผู้ฟัง แต่เป็นคำที่ใช้สำหรับผู้ฟังที่มีอาวุโสน้อยกว่าหรือเท่าเทียมกันกับผู้พูด ตัวอย่าง

² คำปัจจัย เป็นคำที่ใช้ลงท้ายคำเพื่อปกป้องบอกหน้าที่ทางไวยากรณ์

你也來吃嗎？ (1, 107)

Nǐ yě lái chī ma ?

ท่านจงมาร่วมรับประทานอาหารกับข้าพเจ้าเถิด (2, 285)

ในตัวอย่างนี้ กั๋วจิ้งใช้คำสรรพนาม กั๋ แทนหวงหลง

任我吃多少，你都做東麼？ (1, 107)

Rèn wǒ chī duōshǎo , nǐ dōu zuò dōng me ?

ข้าพเจ้าจะสั่งอาหารอย่างไรใด ท่านรังเกียจในการเลี้ยงดูข้าพเจ้าหรือไม่ (2, 286)

ในตัวอย่างนี้ หวงหลงใช้คำสรรพนาม กั๋ แทนกั๋วจิ้ง

足下 zúxià (ท่าน) คำนี้มีค่านาม zú (เท้า) และคำบอกตำแหน่ง xià (ข้างล่าง ข้างใต้) ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สองเพื่อแสดงความเคารพโดยไม่แยกแยะเพศของผู้ฟัง ตัวอย่าง

足下可是威名遠震的彭寨主。 (5, 44)

Zúxià kě shì wēimíng yuǎn zhèn de Péng Zhàizhǔ.

ท่านยังใช่ท่านแพะไซจูผู้มีชื่อเสียงโด่งดังหรือไม่ (2, 362)

ในตัวอย่างนี้ หวางซู่อี้ใช้ zúxià แทนผิงจ้ายจู ในการสนทนากับผิงจ้ายจู

สำหรับคำแทนตัวผู้ฟังว่า "เจ้า" นั้น จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำภาษาจีน ดังต่อไปนี้

你 nǐ (เธอ) เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สอง เป็นคำที่ไม่แยกแยะเพศของผู้ฟัง แต่เป็นคำที่ใช้สำหรับผู้ฟังที่อาวุโสน้อยกว่าหรือเท่าเทียมกันกับผู้พูด นอกจากนี้ยังเป็นคำที่ไม่แยกแยะชนชั้น หรือสถานภาพทางสังคม ตัวอย่าง

你千萬不可露了痕跡。 (4, 95)

Nǐ qiānwàn bù kě lù le hénjī.

เจ้าจงอย่าได้ทิ้งร่องรอยอันใดอันเป็นพิรุณไว้ให้ทางแผ่นดินได้กิมก็กฐู้ได้เป็นอันขาด (2 , 259)

山主這時候一定在想你啦。 (4 , 101)

Shānzhǔ zhè shíhòu yídīng zài xiǎng nǐ la.

ซัวจู้ก็กำลังคิดถึงเจ้าอยู่ที่เดียว (2 , 272)

จากตัวอย่างที่ยกประกอบข้างต้น จะเห็นได้ว่า คำว่า 丐 นี้ จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "ท่าน" และแปลว่า "เจ้า" ในบริบทที่แตกต่างกัน โดยจะแปลว่า "ท่าน" ในกรณีที่ผู้ที่มีอาวุโสน้อยกว่าใช้เรียกผู้อาวุโสมากกว่า เช่น ในการเรียกขานบรรดาอดีฝีมือทั้งหลาย และอีกกรณีหนึ่งที่ จำลอง พิศนาคะ จะแปลว่า "ท่าน" ก็คือ เมื่อตัวละครพบกันเป็นครั้งแรกและไม่สนิทกัน จะใช้เรียกอีกฝ่ายหนึ่งว่า "ท่าน" เช่น ในตอนที่หยางคังพบกั๋วจิ้งเป็นครั้งแรก เป็นต้น และ จำลอง พิศนาคะ จะแปลคำนี้ว่า "เจ้า" ในกรณีที่ผู้ที่มีอาวุโสมากกว่าเรียกผู้ที่มีอาวุโสน้อยกว่า หรือในกรณีที่ตัวละครอยู่ในวัยเดียวกันใช้เรียกแทนกัน และกัน เช่น ตัวอย่างที่ยกมาในที่นี้ซึ่งเป็นตอนที่เจิ้งจื่อฮ่านพูดกับกั๋วจิ้ง ก็จะใช้คำว่า "เจ้า" และในตอนที่ยิงซุดชาวแปดคนพูดคุยกัน ต่างเรียกขานกันโดยใช้คำว่า "เจ้า"

小子 xiǎozǐ (เจ้า ชายหนุ่ม) คำนี้ในภาษาจีนปัจจุบันหมายถึง เด็กผู้ชาย ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง เพศชาย ใช้เรียกผู้ที่ต่ำกว่าอย่างดูถูก มักมีคำคุณศัพท์มาขยาย เช่น 楞小子 lèng xiǎozǐ (เจ้าโง่) 傻小子 sā xiǎozǐ (ไร้หน้าโง่) เป็นต้น ตัวอย่าง

楞小子，瞧甚麼？ (4 , 97)

Lèng xiǎozǐ , qiáo shénme ?

เจ้ามองดูอะไรหรือ (2 , 263)

ในตัวอย่างนี้ สตรีซุดชาวใช้ leng xiaozi แทนกั๋วจิ้ง

傻小子，看招！ (5 , 32)

Sǎ xiǎozǐ , kàn zhāo !

ไร้หน้าโง่ จงรับหมัดเราบ้างเถิด (2 , 342)

ในตัวอย่างนี้ หยางคังใช้ sā xiǎozǐ แทนกั๋วจิ้ง

東西 dōngxī (สิ่งของ) คำนี้ในภาษาจีนปัจจุบันหมายถึง สิ่งของ ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง ไม่แยกแยะเพศ ใช้เรียกคนหรือสัตว์ที่ต่ำต้อยกว่าอย่างดูถูก มักมีคำคุณศัพท์มาขยาย เช่น 可憐東西 kělián dōngxī (เจ้าผู้น่าสงสาร) 好東西 hǎo dōngxī (เจ้าเด็กกระยำ) เป็นต้น ตัวอย่าง

可憐東西，給你吃吧。(4, 107)

Kělián dōngxī, gěi nǐ chī ba.

เจ้าผู้น่าสงสาร เจ้าจงกินเสียเถิด (2, 284)

ในตัวอย่างนี้ หวงหงใช้ dōngxī แทนสุนัข

นอกจากนี้ยังมีคำแทนตัวผู้พูดในรูปแบบอื่น ดังต่อไปนี้

คำเรียกชื่อ คือ การนำชื่อตัวละครมาเป็นคำเรียกขานแทนสรรพนามบุรุษที่สอง เช่น

靖兒 jìng ér (จิ้งเออร์) จำลอง พิศนาคะ ใช้เป็นคำ ก๊วยเซ็ง โดยถอดเสียงจากชื่อตัวละคร ตัวนี้ที่ชื่อว่า 郭靖 Guō jìng (กั๋วจิ้ง) แต่หากผู้ที่อาวุโสสูงกว่าจะใช้เรียกขานก็สามารถเรียกเฉพาะชื่อตัว คือ jìng และตามด้วยคำปัจจัย ér เพื่อแสดงความรักใคร่เอ็นดูก็ได้ โดยไม่ต้องมีคำ Guō ซึ่งเป็นนามสกุลอยู่ด้วย ตัวอย่าง

靖兒先走。(4, 102)

jìng ér xiān zǒu.

ให้ก๊วยเซ็งล่วงหน้าไปก่อน (2, 276)

ในตัวอย่างนี้ หานเสี่ยวหยิงซึ่งเป็นบุคคลหนึ่งในกลุ่มของเคอเจิ้นเอ้อและคณะ และมีฐานะเป็นอาจารย์คนหนึ่งของกั๋วจิ้ง ใช้ jìng ér แทนกั๋วจิ้ง ในการสนทนากับกั๋วจิ้ง

คำเรียกญาติ คือ การนำคำเรียกญาติมาใช้เรียกขานตัวละครแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง เช่น

三弟 sān dì จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า ซาตี้ ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ โดย sān แปลว่า สาม และ dì เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า น้องชาย รวมกันแปลว่า น้องสาม ตัวอย่าง

三弟，你是養馬名家。(4, 98)

Sān dì , nǐ shì yǎng mǎ míngjiā.

ซาตี้ เจ้านั้นเคยมีอาชีพเป็นคนเลี้ยงม้าที่มีชื่อมาแล้ว (2, 266)

ในตัวอย่างนี้ จูซงใช้ sān dì แทนหานเป่าจวี เพราะพวกเขาอยู่ในกลุ่มของเคอเจิ้นเอ้อและคณะซึ่งต่างก็เป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน จูซงอยู่ในอันดับสอง เมื่อเรียกขานหานเป่าจวีที่อยู่ในอันดับที่สาม ก็จะใช้ว่า sān dì หรือน้องสาม แทนตัวจูซง

四哥 sì gē จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า ซีกอ ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ โดย sì แปลว่า สี่ และ gē เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า พี่ชาย รวมกันแปลว่า พี่สี่ ตัวอย่าง

四哥說要靖兒獨自先到嘉興。(4, 103)

Sì gē shuō yào jìng ér dúzì xiān dào Jiāxīng.

ซีกอบอกว่าให้ก๊วยเซ็งเดินทางไปเมืองเกียเฮงแต่ลำพังผู้เดียว (2, 277)

ในตัวอย่างนี้ หานเสี่ยวหยิง ใช้ sì gē แทนหานซีเหริน เนื่องจากในกลุ่มของเคอเจิ้นเอ้อและคณะ หานเสี่ยวหยิงเป็นน้องคนที่เจ็ด เป็นน้องคนเล็กในกลุ่ม ดังนั้นหานเสี่ยวหยิงจึงใช้คำว่า sì gē หรือพี่สี่ แทนหานซีเหริน ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานในอันดับที่สี่ในกลุ่ม

妹子 mèizi จำลอง พิศนาคะ แปลว่า น้องเรา แต่ mèizi ในภาษาจีนปัจจุบัน เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า น้องสาว ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง ตัวอย่าง

妹子，你跟他說話啊！(4, 95)

Mèizi , nǐ gēn tā shuō huà a !

น้องเรา ทั้งสองจงสนทนากันแต่ลำพังเถิด (2, 260)

ในตัวอย่างนี้ ทัวเหลย์ใช้ mèizǐ แทนฮั่วเจิง เนื่องจากฮั่วเจิงเป็นน้องสาวของทัวเหลย์

孩子 háiizi จำลอง พิศนาคะ แปลว่า ลูก คำ háiizi ในภาษาจีนปัจจุบัน เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า เด็ก ลูก ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง ตัวอย่าง

孩子，快回去吧。(5, 45)

Háizi, kuài huí qù ba.

ลูกเอ๋ย จงรีบกลับบ้านเถิด (2, 366)

ในตัวอย่างนี้ พระชายา (ฮั่วฮุย) ใช้ háiizi เมื่อสนทนากับหยางคัง เพราะหยางคังเป็นบุตรชายของตน

賢弟 xiándì จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า เอียนตี้ ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ โดย xián แปลว่า ฉลาด และ dì เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า น้องชาย รวมกันแปลว่า น้องชายผู้มีความสามารถ ใช้เรียกขานแสดงการยกย่องให้เกียรติ ตัวอย่าง

賢弟可還有甚麼缺少麼？(4, 111)

Xiándì kě hái yǒu shénme quēshǎo me?

เอียนตี้ เจ้ายังขาดเหลืออะไรอีกหรือ (2, 293)

好，我送給賢弟就是。(5, 8)

Hǎo, wǒ sòng gěi xiándì jiùshì.

เราขอมอบให้เอียนตี้แต่บัดนี้เป็นต้นไป (2, 304)

ในตัวอย่างข้างต้น กัวจิ้งใช้ xiándì แทนหวงหรง เมื่อสนทนากับหวงหรง เนื่องจากตอนนั้นหวงหรงปลอมตัวเป็นขอทานเด็กผู้ชาย กัวจิ้งส่งสารจึงชวนมานั่งรับประทานอาหารด้วยกัน และเนื่องจากคุยกันสนุกสนาน จึงได้เรียกขานหวงหรงด้วยคำว่า xiándì เป็นการให้เกียรติขอทานน้อยที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกด้วย

คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง คำบอกยศศักดิ์ และคำยกย่อง ซึ่งนำมาใช้แทนคำสรรพนามบุรุษที่สองด้วยความเคารพยกย่องในมังกรหยก ภาค 1 มีดังต่อไปนี้

公子 gōngzǐ จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า กงจื่อ ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ ในนวนิยายจีนกำลังภายในใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง แปลว่าคุณชาย ตัวอย่าง

請公子見諒。 (5, 17)

Qǐng gōngzǐ jiànliàng.

ขอกงจื่อท่านจงอภัยเถิด (2, 321)

公子請寬衣。 (5, 17)

Gōngzǐ qǐng kuānyī.

กงจื่อถอดเสื้อคลุมออกเสียก่อน (2, 322)

ในตัวอย่างข้างต้น มูอี่ใช้ gōngzǐ แทนหยางคัง เพราะหยางคังมีฐานะเป็นองค์ชายแห่งอาณาจักรจิน

ท่านผู้อาวุโส จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำภาษาจีนว่า 道長 dǎozhǎng (ท่านผู้รู้) คำนี้มีค่านาม dào (ทาง ศีลธรรมจรรยา) ขยายค่านาม zhǎng (อายุมาก อาวุโสมากกว่า) ในนวนิยายจีนกำลังภายใน ใช้คำนี้เป็นคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สอง ไม่แยกแยะเพศ ใช้เรียกผู้พูดที่มีอาวุโสสูงกว่าด้วยความเคารพ ตัวอย่าง

要請教道長法號？ (5, 44)

Yào qǐngjiào dàozhǎng fǎhào ?

แลข้าพเจ้าใคร่จะทราบชื่อท่านผู้อาวุโสบ้าง (2, 363)

道長可是人稱鐵腳仙的玉陽子王真人麼？ (5, 44)

Dàozhǎng kěshì rén chēng Tiě Jiǎo Xiān de Yù Yángzǐ Wáng Zhēnrén me ?

ท่านผู้อ่านโลยังจะไซเง็กเอ็งจ้อเฮงจินหยิน ซึ่งคนทั้งปวงให้อายว่า ทिकाเซียน (เซียนซาเหล็ก) ไชหรือไม (2 , 363)

ในตัวอย่างข้างต้น เฝิงจ้ายจูใช้ dàozhǎng แทนหวางชู่อี้ เพราะหวางชู่อี้เป็นผู้มีชื่อเสียง เป็นยอดฝีมือหนึ่งในยุทธภพ เฝิงจ้ายจูเองแม้ว่าจะเป็นยอดฝีมือเช่นกัน แต่ก็ยังให้เกียรติหวางชู่อี้โดยการใช้ dàozhǎng ในการเรียกขาน

郭英雄 Guō yīngxióng จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า ท่านก๊วยเอ็งย้ง ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ ในภาษาจีนปัจจุบัน Guō เป็นนามสกุลของชาวจีน yīngxióng เป็นคำนาม แปลว่า วีรบุรุษ ผู้กล้า รวมกันแปลว่า ท่านวีรบุรุษแซ่ก๊วย ท่านผู้กล้าหาญแซ่ก๊วย ตัวอย่าง

郭英雄，我們認輸啦。(5 , 11)

Guō yīngxióng , wǒmen rènshū la.

ท่านก๊วยเอ็งย้ง (ท่านผู้กล้าหาญแซ่ก๊วย) พวกเรายอมแพ้ท่านแล้ว (2 , 310)

ในตัวอย่างข้างต้น ปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ ใช้ Guō yīngxióng แทนก๊วยจิ้ง ซึ่งปกติแล้ว ปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอจะไม่ได้เรียกก๊วยจิ้งเช่นนี้ มักจะเรียกโดยใช้คำว่า xiáozǐ แต่ในกรณีนี้เนื่องจากว่าพวกเขาเหล่านั้นถูกจับแขวนไว้บนต้นไม้ หมดหนทางจะสลัดตัวหลุดจากเชือกนั้น จึงได้ตะโกนขอร้องให้ก๊วยจิ้งช่วยเหลือพวกตน ดังนั้นจึงเรียกขานก๊วยจิ้งด้วยความยกย่องว่า Guō yīngxióng หรือท่านผู้กล้าหาญแซ่ก๊วย

สำหรับคำแทนตัวผู้ฟังพหูพจน์ "พวกท่าน" จำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำภาษาจีน ดังนี้

你們 nǐmen เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สอง เป็นคำที่ไม่แยกแยะเพศและวัยของผู้ฟังตลอดจนไม่แยกแยะชนชั้นและสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ตัวอย่าง

你們在這裡盪秋千麼？(5 , 11)

Nǐmen zài zhèlǐ dàngqiūqiān me ?

พวกท่านเล่นไม้สุงนำสนุกสนานกันเหลือเกิน (2 , 309)

是誰把你們吊在樹上的？ (5, 12)

Shì shéi bǎ nǐmen diào zài shù shàng de ?

ใครกันเล่าจับพวกท่านแขวนไว้ดังนี้ (2, 310)

ในตัวอย่างข้างต้น ก็จริงใช้คำสรรพนาม nǐmen ให้หมายถึงแทนปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ

อนึ่ง คำแทนตัวผู้ฟังเอกพจน์ หากลงท้ายด้วยคำปัจจัย 們 men (พวก เหล่า บรรดา) ก็จะกลายเป็นคำแทนตัวผู้ฟังพหูพจน์โดยทันทีดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

จากข้อมูลข้างต้น จะสังเกตได้ว่า การใช้คำแทนตัวผู้ฟังในนวนิยายจีนกำลังภายใน นอกจากจะมีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สองแล้ว ยังมีการใช้คำอื่นๆ อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำเรียกชื่อ การใช้คำเรียกญาติ คำบอกยศศักดิ์ และคำยกย่อง จะเห็นได้ว่าคำแทนตัวผู้ฟัง นอกจากจะระบุเพศ พจน์ และวัยแล้ว ในบางคำยังแยกแยะสถานภาพ และฐานะทางสังคมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย ในฉบับภาษาไทย จำลอง พิศนาคะ นอกจากจะแปลว่า “ท่าน” “เจ้า” “น้องเรา” แล้ว ยังมีการแปลด้วยการถอดเสียงชื่อตัวละครโดยตรงเป็นสำเนียงภาษาจีนถิ่นใต้ และในการแปลคำแทนตัวผู้ฟังคำอื่นๆ ก็มีการแปลโดยการถอดเสียงเป็นภาษาจีนถิ่นใต้ เช่น ชาติ ซี้ก๊อ ก๊วยเฮ้งย้ง เป็นต้น

4.1.3 คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึง

คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึง หมายถึง สรรพนามบุรุษที่สามและคำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สาม จากการวิเคราะห์ต้นฉบับภาษาจีน คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึง นอกจากจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่สาม เอกพจน์ 他 tā (เขา) และคำสรรพนามบุรุษที่สามพหูพจน์ 他們 tāmen (พวกเขา) แล้ว ยังปรากฏว่ามีคำแทนคำนามบุรุษที่สามอื่นๆ อีก ได้แก่ คำเรียกชื่อ คำเรียกญาติ คำบอกยศศักดิ์ เป็นต้น ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลเป็นภาษาไทย ดังนี้

คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงเอกพจน์

“นาง” แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สาม เอกพจน์ 她 tā

“มัน” แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สาม เอกพจน์ 牠 tā

ส่วนคำว่า “เขา” ที่แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สาม เอกพจน์ 他 tā นั้น จำลอง จะแปลเป็นภาษาไทยโดยระบุชื่อตัวละครตัวนั้นโดยตรง จะไม่แปลว่า “เขา” ตัวอย่าง

他不住向來路探望。(4, 96-97)

Tā bú zhù xiàng lái lù tàn wàng.

ก็วยเห็งชะเง้อมองดูต้นทาง (2, 262)

他從小聽慣了母親的話。(4, 108)

Tā cóng xiǎo tīng guàn le mǔqīn de huà.

ตั้งแต่เยาว์วัยมาก็วยเห็งได้ยินมารดาพูดกับตนจนชินหูเสียแล้ว (2, 285)

นอกจากนี้ยังมีคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงเอกพจน์ที่ปรากฏในรูปแบบอื่นๆ อีก ดังนี้

คำเรียกญาติ เช่น คิวซือเฮีย ถอดเสียงมาจาก 丘師兄 Qiū Shīxiōng (ศิษย์ผู้พี่แซ่ชิว)

ตัวซือกอ ถอดเสียงมาจาก 大師哥 dà shīgē (ศิษย์ผู้พี่ที่มีอาวุโสสูงสุด)

คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง เช่น อาจารย์ข้าพเจ้า แปลมาจาก 家師 jiāshī (อาจารย์ข้าพเจ้า)

ศิษย์ แปลมาจาก 門人 ménrén (ศิษย์)

อ้วงฮุย ถอดเสียงมาจาก 王妃 wángfēi (พระชายา)

โกวเนี้ย ถอดเสียงมาจาก 姑娘 gūniáng (คุณหนูสาวน้อย)

คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สามอื่นๆ เช่น เด็กหนุ่ม แปลมาจาก 小子 xiǎozǐ (เด็กหนุ่ม)

คนผู้นี้ แปลมาจาก 他人 tārén (เขา)

คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงพหูพจน์

“พวกนาง” แปลมาจาก คำสรรพนามบุรุษที่สาม พหูพจน์ 她們 tāmen

อนึ่ง คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงเอกพจน์ หากลงท้ายด้วยคำปัจจัย 們 men (พวก เหล่า

บรรดา) จะเปลี่ยนจากคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงเอกพจน์เป็นคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงพหูพจน์ เช่น

師父們 shīfùmen อาจารย์ทั้งหลาย 爺們 yémen ผู้อาวุโสทั้งหลาย เป็นต้น

จากคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าจำลอง พิศนาคะแปลเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สามดังต่อไปนี้

“นาง” จำลอง พิศนาคะ แปลมาจาก 她 tā ซึ่งเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สาม เพศหญิง เป็นคำที่ไม่แยกแยะวัย ชนชั้น สถานภาพทางสังคมของผู้ที่ถูกอ้างถึง ตัวอย่าง

穆易拉了女兒一把，叫她稍安毋躁。(5, 15)

Mù Yì lā le nǚ'ér yì bǎ , jiào tā shāo ān wú zào.

มัวเอ็กจุดมือบุตรสาวไว้ บอกให้นางสงบสติอารมณ์อย่าวุ่นวาย (2, 317)

難道竟然無人勝她？這個我確不信了。(5, 17)

Nándào jìngrán wú rén shèng tā ? Zhèige wǒ què bú xìn le.

ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะนางได้เลยหรือ ข้าพเจ้านี้ยังมีปดใจเชื่อท่านดอก (2, 322)

“มัน” จำลอง พิศนาคะ แปลมาจาก 牠 tā ซึ่งเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สามที่ใช้แทน
คำนามที่เป็นสัตว์เท่านั้น ตัวอย่าง

走到紅馬身旁，在牠肩上輕輕打了幾把。(4, 97)

Zǒu dào hóng mǎ shēn páng , zài tā jiān shàng qīngqīng dǎ le jǐ bǎ.

เดินตรงไปยังม้าของก๊วยเซ็ง ใช้ฝ่ามือลูบไล้ไปมาที่ตะโพกของมัน (2, 264)

นอกจากนี้ยังมีคำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงในรูปแบบอื่น ดังต่อไปนี้

คำเรียกญาติ คือ การนำคำเรียกญาติมาใช้เรียกตัวละครแทนคำสรรพนามบุรุษที่สาม เช่น

丘師兄 Qiū shīxiōng จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า คิวซือเฮีย ตามการออกเสียงภาษา
จีนถิ่นใต้ โดย Qiū เป็นนามสกุล shī เป็นคำนาม แปลว่า อาจารย์ บุคคลผู้เชี่ยวชาญเฉพาะอย่าง และ
xiōng เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า พี่ชาย รวมกันแปลว่า ศิษย์พี่ที่แซ่คิว ตัวอย่าง

你是丘師兄的弟子。(5, 45)

Nǐ shì Qiū shīxiōng de dìzǐ.

คงเป็นศิษย์ของคิวซือเฮีย (2, 365)

大師哥 dà shīgē จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า ตั่วซือกอ ตามการออกเสียงภาษาจีน
ถิ่นใต้ โดย dà เป็นคำคุณศัพท์ แปลว่า ใหญ่ โต shī เป็นคำนาม แปลว่า อาจารย์ บุคคลผู้เชี่ยวชาญ

เฉพาะอย่าง และ gē เป็นคำเรียกญาติ แปลว่า พี่ชาย รวมกันแปลว่า ศิษย์ผู้พี่ที่มีอาวุโสสูงสุด ตัวอย่าง

大師哥教過你功夫。(2, 47)

Dà shī gē jiāo guò nǐ gōngfū.

ตัวที่ออกสอนความรู้ให้แก่เจ้า (2, 369)

คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง คำบอกยศศักดิ์ คำยกย่อง ซึ่งนำมาใช้แทนคำสรรพนามบุรุษที่สาม ด้วยความเคารพยกย่องในมังกรหยก ภาค 1 มีดังต่อไปนี้ เช่น

家師 jiāshī จำลอง พิศนาคะ แปลว่า อาจารย์ข้าพเจ้า คำนี้มีคำนาม jiā แปลว่าบ้าน แต่เมื่อเป็นคำอุปสรรค จะเติมหน้าคำเรียกญาติที่มีอาวุโสสูงกว่าและจะแสดงความเป็นเจ้าของว่าเป็นของตน และคำนาม shī แปลว่า อาจารย์ บุคคลผู้เชี่ยวชาญเฉพาะอย่าง รวมกันแปลว่า อาจารย์ของข้าพเจ้า ตัวอย่าง

道長既識得家師。(5, 45)

Dào zhǎng jì shí de jiāshī.

ท่านอาวุโสรู้จักกับอาจารย์ข้าพเจ้า (2, 366)

門人 ménrén จำลอง พิศนาคะ แปลว่า ศิษย์ คำนี้มีคำนาม mén แปลว่า ประตู ขยายคำนาม rén เป็นคำนาม แปลว่า คน ในนวนิยายจีนกำลังภายใน คำนี้จะมีความหมายว่า ศิษย์ลูกศิษย์ ตัวอย่าง

門人做錯了事，只有加倍重處，決不偏袒。(5, 47)

Ménrén zuò cuò le shì, zhǐ yǒu jiā bèi zhòng chǔ, jué bù piāntǎn.

มาตราว่าศิษย์ผู้ใดกระทำผิดลงไปจะต้องถูกลงโทษหนักไม่มีทางลดหย่อนผ่อนนอภัยให้ (2,

370)

王妃 wángfēi จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า อ้วงฮุย ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ คำนี้มีคำนาม wáng แปลว่า พระราชา กษัตริย์ ขยายคำนาม fēi ที่แปลว่า สนม ชายา รวมกันแปลว่า พระชายา ตัวอย่าง

王妃來啦。(5, 38)

Wángfēi lái la.

อ้วงฮุย (พระชายาของเจ้าชาย) มาแล้ว (2, 352)

誰去稟告王妃來看。(5, 38)

Shéi qù bǐnggào wángfēi lái kàn.

ผู้ใดไปทูลให้อ้วงฮุยมาที่นี่ (2, 352)

姑娘 gūniáng จำลอง พิศนาคะ ถอดเสียงว่า โกวเหนี้ย ตามการออกเสียงภาษาจีนถิ่นใต้ ในนวนิยายจีนกำลังภายใน จะใช้คำนี้ในการเรียกขานหญิงสาวอายุน้อยที่ยังไม่ได้แต่งงาน โดยมักจะใช้เรียกหญิงสาวที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก แสดงความศุภภาพ และหากทราบนามสกุลของหญิงสาวผู้นั้น ก็จะใช้เรียกชื่อสกุลก่อน แล้วตามด้วยคำว่า gūniáng ตัวอย่าง

你應當好好兒娶了這位姑娘。(5, 23)

Nǐ yīngdāng hǎohǎor qǔ le zhè wèi gūniáng.

ท่านต้องแต่งงานกับโกวเหนี้ยผู้นี้เสียจึงจะชอบ (2, 332)

這姑娘不是你親妹子。(5, 32)

Zhè gūniáng búshì nǐ qīn mèizi.

โกวเหนี้ยผู้นี้หาใช่น้องสาวของท่านไม่ (2, 342)

คำแทนคำสรรพนามบุรุษที่สามอื่นๆ คือ คำที่ใช้แทนตัวละครอื่นๆ ที่ถูกกล่าวถึงหรืออ้างถึง เช่น

小子 xiǎozǐ จำลอง พิศนาคะ แปลว่า เด็กหนุ่ม คำนี้ในนวนิยายจีนกำลังภายในใช้แทนได้ทั้งคำสรรพนามบุรุษที่สองและบุรุษที่สาม เพศชาย ใช้เรียกผู้ที่ต่ำต้อยกว่า ตัวอย่าง

您老下去把那小子打發了吧。 (5, 33)

Nín lǎo xiàqù bǎ nà xiǎozǐ dǎ fā le ba.

ท่านจงรีบกำจัดไอ้เด็กหนุ่มคนนี้เสียเถิด (2, 344)

小王爺功夫比那小子高。 (5, 34)

Xiǎo wángyé gōngfū bǐ nà xiǎozǐ gāo.

เสี่ยวอ๋องเฉียนมีฝีมือสูงกว่าเด็กหนุ่มผู้นั้น (2, 345)

他人 tāren จำลอง พิศนาคะ แปลว่า คนผู้นี้ คำนี้เป็นคำสรรพนามบุรุษที่สาม เพศชาย แปลว่า เขา ตัวอย่าง

他人雖然短小，出言確是聲若洪鐘。 (5, 34)

Tāren suīrán duǎnxiǎo, chūyán quèshì shēng ruo hóngzhōng.

แม้ว่าคนผู้นี้ผอม แต่น้ำเสียงพูดดังกังวานปานระฆัง (2, 345)

สำหรับคำแทนตัวผู้ถูกอ้างถึงพหูพจน์ จำลอง พิศนาคะ แปลจากคำภาษาจีน ดังต่อไปนี้
“พวกนาง” จำลอง พิศนาคะ แปลมาจาก 她們 tāmen ซึ่งเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สาม เพศหญิง เป็นคำที่ไม่แยกแยะวัย ชนชั้น หรือสถานภาพทางสังคมของผู้ถูกอ้างถึง ตัวอย่าง

只聽見她們商量了一陣。 (4, 101)

Zhǐ tīngjiàn tāmen shāngliang le yízhèn.

ก็ว่เต็งอักได้ยินเสียงพวกนางปรึกษาหารือกันอยู่อีกพักหนึ่ง (2, 272)

她們身法很古怪。 (4, 103)

Tāmen shēnfǎ hěn gǔguài.

ท่าทางของพวกนางเป็นที่ชอบกลอยู่ (2, 274)

จากการวิจัยการใช้คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงในนวนิยายจีนกำลังภายในจะเห็นว่า นอกจากจะมีการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สามแล้ว ยังมีการใช้คำเรียกญาติ คำบอกยศศักดิ์ คำบอกยกย่อง การแปลคำเหล่านี้นอกจากจะแปลโดยการถอดเสียงตามเสียงภาษาจีนถิ่นได้แล้ว ยังมีการแปลแบบถอดความด้วย ซึ่งการที่ จำลอง พิศนาคะ ใช้วิธีการแปลแบบถอดเสียง เนื่องจากว่าคำแทนตัวผู้ฟังนั้น เป็นชื่อเฉพาะ คำเรียกญาติ คำบอกยศศักดิ์และตำแหน่ง หากแปลแบบถอดความหมายจะต้องแปลเป็นภาษาไทยที่มีข้อความยาวมาก ดังนั้นจึงใช้วิธีการแปลแบบถอดเสียง แต่เนื่องจากเกรงว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจ จึงได้มีการใช้วิธีการแปลแบบถอดความหมายอธิบายประกอบไว้ในวงเล็บท้ายคำนั้น ๆ ด้วย เช่น ก๊วยเอ็งย้ง จำลอง พิศนาคะ ก็ได้ใส่วงเล็บอธิบายเพิ่มว่า ผู้กล้าหาญแซ่ก๊วย อ้วงฮุย จำลอง พิศนาคะ ก็ได้วงเล็บไว้ว่า พระชายาของเจ้าชาย เป็นต้น

สรุปได้ว่า คำแทนตัวผู้พูด คำแทนตัวผู้ฟัง คำแทนตัวผู้ที่ถูกอ้างถึงในนวนิยายจีนกำลังภายในนั้น นอกจากจะมีการใช้คำบุรุษสรรพนามแล้ว ยังมีการใช้คำที่ประกอบขึ้นมาจากคำเรียกญาติ คำบอกจำนวน คำบอกตำแหน่ง คำเรียกชื่อสกุล คำคุณศัพท์ เป็นต้น ในการเรียกแทนค่านามนั้น ๆ ที่น่าสังเกตก็คือ คำแทนคำสรรพนามดังกล่าว บางคำมีการระบุเพศ พจน์ วย ชนชั้น และสถานภาพทางสังคมอย่างชัดเจน และในนวนิยายจีนกำลังภายในนั้นได้เลือกใช้คำเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานภาพของตัวละครในบริบทต่าง ๆ

4.2 ฉายา

ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของนวนิยายจีนกำลังภายในก็คือ การตั้งฉายาให้กับตัวละคร การเรียกตัวละครในนวนิยายจีนกำลังภายในนั้น นอกจากจะเรียกตามชื่อ-สกุลของตัวละครนั้น ๆ โดยตรงแล้ว ยังสามารถเรียกด้วยฉายาประจำตัวของตัวละครนั้นโดยตรงได้

ฉายาที่ใช้เรียกขานกันในหมู่ชาวยุทธภพนั้น เป็นฉายาที่มาจากลักษณะพิเศษเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวของตัวละครนั้น ๆ ซึ่งลักษณะพิเศษดังกล่าวจะเป็นที่รู้จักกันดีและเลื่องลือไปทั่วยุทธภพ จากการเก็บตัวอย่างฉายาในเรื่องมังกรหยก ภาค 1 สามารถแบ่งประเภทได้ดังนี้

4.2.1 ฉายาที่เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะตัว

ฉายาที่เป็นลักษณะพิเศษเฉพาะตัว คือ ฉายาที่บ่งบอกถึงเอกลักษณ์และลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ส่วนบุคคลของตัวละครในเรื่อง ซึ่งลักษณะพิเศษดังกล่าวเป็นลักษณะพิเศษที่สามารถสังเกตได้จากรูปลักษณะภายนอกของตัวละคร ตัวอย่างเช่น

汗血寶馬 hàn (เหงื่อ) xuè (เลือด) bǎo (ของวิเศษ ของมีค่า) mǎ (ม้า)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "ม้าแก้วเหงื่อเลือด"

ม้าแก้วเหงื่อเลือดตัวนี้เป็นพาหนะคู่กายของกัวจิ้ง เป็นม้าวิเศษที่ชาวจีนเรียกกันว่าม้าพันลี้ นั่นคือ ม้าที่สามารถวิ่งได้ระยะทางไกลพันลี้โดยใช้เวลาน้อยกว่าม้าสามัญธรรมดา และที่พิเศษยิ่งไปกว่านั้น ก็คือ ม้าตัวนี้จะมีเหงื่อสีแดงเหมือนสีโลหิตไหลซึมออกมาถ้าวิ่งหือตะบึงในระยะทางไกล ๆ ในตอนแรกกัวจิ้งเข้าใจผิดคิดว่าม้าตัวนี้ได้รับบาดเจ็บเพราะมีโลหิตไหลออกมา จึงรู้สึกกังวลใจยิ่งนัก แต่เมื่อไปถามอาจารย์สาม หานเป่าจวี (หันปอก๊ก) เจ้าของฉายา เทพเจ้าแห่งม้า จึงทราบว่าที่แท้โลหิตที่ไหลออกมานั้นก็คือเหงื่อของเจ้าม้าตัวนี้นั่นเอง

三頭蛟 sān (สาม) tóu (ศีรษะ) jiǎo (มังกร)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "มังกรสามหัว"

มังกรสามหัว เป็นฉายาของ ไหวทงไห่ (ไหวทงไ้) ซึ่งเป็นชายอายุวัยห้าสิบ แก้มทั้งสองข้างตอและเขียวคล้ำ ใบหน้ายาว มีรอยบาดแผลจากคมอาวุธหลายแห่งที่โหนกแก้ม ที่หน้าผากมีก้อนกลมๆ เป็นตะปุ่มตะป่ำอยู่สามก้อนใหญ่ จึงมีฉายาว่ามังกรสามหัว มังกรสามหัวผู้นี้คืออาจารย์อา (ชื่อ แจ็ก) ของปีศาจทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห)

鐵屍 tiě (เหล็ก) shī (ศพ)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "ศพเหล็ก"

ศพเหล็ก เป็นฉายาของเหมยชาวเฟิง (บัวยทิวฮวง) ซึ่งเป็นศิษย์ที่ทรยศของหวงเหย้าซือ (黃藥師 Huáng Yàoshī หรืออั้งเอี้ยะซือ) ผู้เป็นอาจารย์สอนวิทยายุทธของตนเอง โดยร่วมมือกับคนรักของตน นั่นคือ ฉินเสียนเฟิง (陳弦風 Chén Xiánfēng หรือตั้งเหียนฮวง) ขโมยคัมภีร์จิวหยินเงินจิง (เก้าอิมแป๊ะก๊วย) ซึ่งเป็นคัมภีร์รวมเคล็ดวิชาสุดยอดของยุทธภพจากเกาะดอกท้อของหวงเหย้าซือ แล้วแอบมาฝึกวิชาที่ดินแดนมองโกล เนื่องจากเคล็ดวิชาในคัมภีร์จิวหยินเงินจิงนั้นเขียนขึ้นด้วยภาษาที่เข้าใจยากและตีความได้หลายทาง หากตีความผิดพลาด จะกลายเป็นเคล็ดวิชาฆาตกรรมที่ความมอดอย่างผิด ๆ ทำให้มีจิตใจโหดเหี้ยม ผลจากการฝึกเคล็ดวิชาจากคัมภีร์ดังกล่าว ทำให้ร่างกายมีความแข็งแกร่งประดุจเป็นท่อนเหล็ก ไม่ว่าจะถูกโจมตีในส่วนใดก็ไม่ได้รับผลกระทบ นางมีใบหน้าสีดำคล้ำ เรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกทางสีหน้า จากลักษณะดังกล่าวของนาง จึงได้รับฉายานามว่าศพเหล็ก

銅屍 tóng (ทองแดง) shī (ศพ)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “ศพทองแดง”

ศพทองแดง เป็นฉายาของเงินเสียนเฟิง (ตั้งเหยียนฮวง) คู่รักของเหมยชาวเฟิง (บ๊วยทิวฮวง) เป็นบุรุษผู้มีใบหน้าแดงคล้ำประดุจทองแดง ไม่เคยมีรอยยิ้มหรือความเปลี่ยนแปลงของสีหน้าแต่ประการใด ร่วมมือกับศพเหล็กขโมยคัมภีร์จิวหยินเงินจิง (เก้าอิมแป๊ะก๊วย) จากหวงเหย้าซือ (อั้งเจี๊ยะซือ) และไปฝึกที่ดินแดนมองโกล เนื่องจากมีใบหน้าแดงคล้ำประดุจทองแดงและเรียบเฉยจึงได้ฉายาว่า ศพทองแดง

鐵腳山 tiě (เหล็ก) jiǎo (ขา) xiān (เซียน)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “เซียนขาเหล็ก”

เซียนขาเหล็ก เป็นฉายาของหวางซู่อี้ (เฮ้งซู่อิด) เป็นหนึ่งในเจ็ดนักพรตแห่งนิกายเจี๋ยนจิน (ซ้วนจิน) ใบหน้าของหวางซู่อี้มีขนคิ้วดำยาว มีดวงตาคมเป็นประกาย ที่คางมีหนวดเคราเป็นรูปสามเหลี่ยมแหลมยาวลงมา สวมเสื้อและรองเท้าสีขาว เคยปราบผู้มีฝีมือแห่งมณฑลเหอเป่ย์ (ฮอปัก) ให้ปราศด้วยการใช้เท้าข้างเดียวยืนอยู่ตรงริมชะง่อนเหวลึก แต่เป็นนักพรตที่มักจะปลีกวิเวก ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวในยุทธภพ ฉายาเซียนขาเหล็กนั้นก็เนื่องมาจากว่านักพรตผู้นี้มักจะไปยืนตามชะง่อนผาเป็นเวลานาน ๆ นั้นเอง

4.2.2 ฉายาที่มาจากวิทยายุทธเฉพาะตัว

ฉายาที่มาจากวิทยายุทธเฉพาะตัว คือ ฉายาที่บ่งบอกถึงลักษณะวิทยายุทธที่ตัวละครตัวนั้นชำนาญ เป็นวิทยายุทธที่ร้ายกาจและเป็นเลิศในยุทธจักร ตัวอย่างเช่น

千手人屠 qiān (พัน) shǒu (มือ) rén (คน) tú (ฆ่า)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “เพชรฆาตพันมือ”

เพชรฆาตพันมือ เป็นฉายาของฝิงเหลียนหู่ (แพ่เลียงฮั่ว) เป็นผู้มีประกายตาดุจฟ้าแลบ มีชื่อเสียงดังกระฉ่อนทั่วแผ่นดินจีนว่ามีฝีมือร้ายกาจ เป็นที่คร้ามเกรงตลอดดินแดนแม่น้ำฉางเจียง (長江 Chángjiāng หรือแยงซีเกียง) ทั้งตอนบนและตอนล่าง เวลาเด็กร้องไห้ เพียงแค่หูไปว่าฝิงเหลียนหู่ เพชรฆาตพันมือ มาแล้ว เด็กที่ร้องกระจองอแงก็จะหยุดร้องให้ทันทีเพราะความกลัว

妙手 miào (ฉลาด) shǒu (มือ)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “มือวิเศษ”

มือวิเศษ เป็นฉายาของจวงชง บุคคลหนึ่งในกลุ่มของเคอเจินเอ้อและคณะ เป็นอาจารย์คนที่สองของกั๋วจิ้ง เป็นชายวัยกลางคน แต่งกายชะมุกชะมอมสกปรก สวมรองเท้าหนังหนา แต่ท่าทางสง่า นำเกรงขาม ในมือถือพัดกระดาษอบน้ำมันแต่ขาดรุ่งริ่ง มักถือพัดโบกไปมา มีความสามารถทางด้านลักษณะโขนที่ผู้อื่นไม่รู้ตัวอย่างว่องไว ดังนั้นจึงมีฉายาว่า มือวิเศษ

神箭手 shén (เทวดา) jiàn (เกาทัณฑ์) shǒu (มือ)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “มือเกาทัณฑ์เทพยดา”

มือเกาทัณฑ์เทพยดา เป็นฉายาของเจ้อเปี๋ย (哲別 Zhébié หรือเจอเป) อาจารย์สอนยิงเกาทัณฑ์ของกั๋วจิ้ง ในตอนแรกเป็นทหารที่แอบลอบทำร้ายเถี่ยมู่เจิน (เตมูเจิน) และพ่ายแพ้หนีมาซ่อนตัวในบริเวณที่กั๋วจิ้งนั่งเล่นอยู่ กั๋วจิ้งช่วยเหลือพร้อมสัญญาว่าจะไม่ประกาศบอกที่ซ่อนของเจ้อเปี๋ยให้ทหารมองโกลทราบ เมื่อทหารมองโกลมาตามรอยเลือดก็เห็นกั๋วจิ้ง จึงได้ทรมานกั๋วจิ้งเพื่อให้กั๋วจิ้งบอกที่ซ่อน กั๋วจิ้งกล้าหาญเด็ดเดี่ยวแม้ถูกแค้นฟาดจนเลือดไหลซึมกายก็ไม่ยอมบอกที่ซ่อน และเมื่อทหารจะฆ่ากั๋วจิ้งทิ้ง เจ้อเปี๋ยจึงออกมาจากที่ซ่อนยอมมอบตัวพร้อมขอให้เถี่ยมู่เจินไว้ชีวิตกั๋วจิ้ง เถี่ยมู่เจินพอใจในความสามารถด้านยิงเกาทัณฑ์ของเจ้อเปี๋ย จึงรับเข้ามาเป็นทหารของตน และเจ้อเปี๋ยเองก็ยอมสวามิภักดิ์ ด้วยความเอ็นดูและชื่นชมในความกล้าหาญของกั๋วจิ้ง เจ้อเปี๋ยจึงสอนวิชายิงเกาทัณฑ์ให้กับกั๋วจิ้ง

飛天蝙蝠 fēi (บิน) tiān (ท้องฟ้า) biānfú (ค้างคาว)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า “ค้างคาวกลางหาว”

ค้างคาวกลางหาว เป็นฉายาของเคอเจินเอ้อ (กั๋วเต็งอ๊ก) แห่งกลุ่มเคอเจินเอ้อและคณะ ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์คนที่หนึ่งของกั๋วจิ้ง ตาบอดเนื่องจากประลองฝีมือกับเหมยชาวเฟิง (บิวยิวฮวง) เคอเจินเอ้อเป็นชายเท้าพิการตาบอด แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าปูปะ มือซ้ายถือไม้เท้าเหล็กซึ่งเป็นทั้งอาวุธคู่กายและเครื่องมือคลำทางและช่วยค้ำพุงร่างกายด้วย และมีอาวุธลับประจำตัว คือ กระจับเหล็กที่อาบยาพิษเอาไว้ เพียงมีคนบอกทิศทางของศัตรู เคอเจินเอ้อก็สามารถขว้างอาวุธลับนี้ไปปลิดชีพศัตรูได้อย่างแม่นยำ จากความสามารถดังกล่าว จึงได้ฉายาว่า ค้างคาวกลางหาว

4.2.3 ฉายาที่มาจากชื่ออาวุธประจำตัว

ฉายาที่มาจากชื่ออาวุธประจำตัว คือ ฉายาที่บ่งบอกถึงอาวุธคู่กายที่ตัวละครตัวนั้นใช้ได้อย่างชำนาญ และพกติดกายตลอดเวลา ตัวอย่างเช่น

斷魂刀 duàn (ตัด ขาด) hún (วิญญาณ) dāo (มีด)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "แล้ปลิดวิญญาณ"

หม่าชิงสุยง (馬青雄 Mǎ Qīngxióng หรือเบ๊เซียง) เป็นหนึ่งในสี่ของปีศาจร้ายแห่งแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มีฉายาว่าแล้ปลิดวิญญาณ เป็นลูกศิษย์ของมังกรแห่งประตูพิศาจ เคยประลองฝีมือกับกัวจิ้ง แต่ได้รับความพ่ายแพ้ จึงชวนพี่น้องทั้งสี่ของตนมารุมกัวจิ้ง แต่ก็ยังเอาชนะเด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดสิบแปดปีอย่างกัวจิ้งไม่ได้ ได้รับความอับอายไปทั่วยุทธภพ หม่าชิงสุยงผู้นี้มีแล้เป็นอาวุธคู่กาย ดังนั้นจึงได้รับฉายาว่า แล้ปลิดวิญญาณ ฉายานี้ในภาษาจีนไม่ได้ใช้คำว่า 鞭 biān ที่แปลว่าแล้ แต่ใช้คำว่า 刀 dāo ที่แปลว่ามีด เนื่องจากเปรียบ "แล้" ซึ่งเป็นอาวุธประจำตัวของหม่าชิงสุยงว่าเหมือนดัง "มีด" ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ฆ่าคน เพื่อให้ตรงกับเนื้อเรื่องที่บอกว่าอาวุธที่หม่าชิงสุยงพกพาติดกายตลอดเวลา คือ แล้ จำลอง พิศนาคะ จึงแปลฉายานี้ว่า แล้ปลิดวิญญาณ ไม่ได้แปลเป็นมีดปลิดวิญญาณ โดยตรงตามภาษาจีน

喪門斧 sāng (ศพ คนตาย) mén (ประตู) fǔ (ขวาน)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "ขวานอับปรีย์"

เฉียนชิงเจี้ยน (錢青健 Qián Qīngjiàn หรือจี้เซ่เกียง) เป็นหนึ่งในสี่ของปีศาจร้ายแห่งแม่น้ำหวงเหอ (ฮวงโห) มีฉายาว่าขวานอับปรีย์ เป็นลูกศิษย์ของมังกรแห่งประตูพิศาจ และพ่ายแพ้ต่อกัวจิ้ง ได้รับความอับอายมาก คนผู้นี้มีขวานเป็นอาวุธคู่กาย ดังนั้นจึงได้รับฉายาว่า ขวานอับปรีย์ ซึ่งความจริงแล้วต้องแปลว่า ขวานแห่งประตูพิศาจ เพราะ sāngmén แปลว่าประตูพิศาจ จำลอง พิศนาคะ แปลว่า ขวานอับปรีย์ เพราะว่าตัวละครตัวนี้เป็นลูกศิษย์ของมังกรแห่งประตูพิศาจอยู่แล้ว ถ้าจะแปลว่าขวานแห่งประตูพิศาจก็จะเป็นการบอกความเป็นมาของตัวละครซ้ำซ้อนเกินไป จึงแปลว่า ขวานอับปรีย์เพื่อสื่อความหมายว่าเป็นพวกอธรรม

越女劍 Yuè(แคว้นเวียด) nǚ (ผู้หญิง) jiàn (กระบี่)

จำลอง พิศนาคะ แปลว่า "กระบี่หญิงสาวแคว้นเวียด"

กระบี่หญิงสาวแคว้นเวียด เป็นฉายาของหานเสี่ยวหยิง (หันเสี่ยวย้ง) บุคคลหนึ่งในกลุ่มของเคอเจิ้นเอ้อและคณะ เป็นอาจารย์คนที่เจ็ดของกั๋วจิ้ง เป็นสตรีสวมเสื้อคลุมกันหิมะทำด้วยไบไม้ ผิวขาวเหมือนหิมะ ดวงตากลมโต ขนตายาว ศีรษะมีเส้นผมละเอียดอ่อนเป็นมันละเอียดมรักับไบหน้าและเรือนร่าง เป็นสาวงามตามธรรมชาติ เคล็ดวิชากระบี่แคว้นเวียดก็มาจากราชสำนักแคว้นเวียดซึ่งได้แพร่หลายมายังเมืองเจียซิง (เกียเฮง) ในเจียงหนาน (กังหนำ) หานเสี่ยวหยิงได้ฝึกฝนจนคล่องแคล่วทั้งสามสิบห้าเพลง และได้ดัดแปลงแก้ไขให้รวดเร็วขึ้นจากเดิม จนเกิดเป็นกระบวนเพลงย่อยอีกสี่สิบเก้าเพลง บรรดาผู้มีความรู้ทางเพลงยุทธต่างพากันเรียกขานหานเสี่ยวหยิงว่ากระบี่หญิงสาวแคว้นเวียด

จากฉายาดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะพิเศษของนวนิยายจีนกำลังภายในที่มีการใช้ฉายาเรียกขานแทนชื่อจริงของตัวละคร อนึ่ง ตัวละครที่มีฉายานั้น จะต้องมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เมื่อมีผู้กล่าวขวัญถึงโดยใช้ฉายาแล้ว ผู้คนทั่วไปในยุทธภพต่างทราบกันดีว่าเป็นผู้ใด ฉายาที่เรียกขานนั้นมักจะมีมาจากลักษณะพิเศษเฉพาะตัว เพลงยุทธที่ขึ้นชื่อในยุทธภพ และจากอาวุธลับประจำตัว เป็นต้น ซึ่งนอกจากจะใช้เรียกขานตัวละครตัวนั้นแล้ว ยังสามารถใช้เป็นคำเรียกที่แสดงความยกย่องและเลื่อมใสในความสามารถของตัวละครตัวนั้นอีกด้วย ตัวอย่าง

ชายหน้าเขียวร่างผอมผู้นี้คือ ไหวทงไห่ ฉายามังกรสามหัว ผู้เป็นอาจารย์อาของปีศาจทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอนั่นเอง (2 , 348)

ท่านผู้นี้คือเตียนซาเหล็ก ผู้เคยปราบผู้มีฝีมือแห่งมณฑลเหอเป่ย์ให้ปราศด้วยเท้าเพียงข้างเดียว (2 , 363)

4.3 คำสันธาน

คำสันธาน (อุปกิตติศิลป์สาร, 2535 : 105) หมายถึง คำที่ใช้เชื่อมคำ ความ หรือประโยคเพื่อให้เป็นเรื่องเดียวกันหรือมีใจความเดียวกัน คำสันธานสามารถเลือกใช้ได้ตามความหมายของเนื้อความ

คำสันธานในนวนิยายจีนกำลังภายในเรื่องมังกรหยก ภาค 1 นี้มีอยู่หลายคำที่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วมีลักษณะพิเศษเฉพาะอย่างสังเกตได้ คำสันธานลักษณะนี้สามารถแบ่งเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

4.3.1 คำสันธานที่ใช้เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน

คำสันธานที่ใช้เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน คือ คำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความสองข้อความที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน ในเรื่อง มังกรหยก ภาค 1 จะพบคำว่า “(แต่)กลับ” “มาตรฐาน.....(แต่)” ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลมาจากคำสันธานบอกความขัดแย้งในฉบับภาษาจีน ดังนี้

“(แต่) กลับ” แปลมาจาก 確是 quèshì (แต่กลับ) 反而 fǎn'ér (แต่) เช่น

可惜你一身好功夫，確是自甘墮落，投降敵寇。 (1, 109)

Kěxī nǐ yī shēn hǎo gōngfu , quèshì zì gān duòluò , tóuxiáng dí guān.

น่าเสียดายกำลังฝีมือดีของท่านนี้ แต่กลับมีจิตใจที่ไม่ยอมเข้าข้างคนผิดได้อย่างน่าละอาย (1, 275)

過了幾年，大家都知道他們惡貫滿盈已經死了，哪知道確是在這窮荒極北之地。 (1, 82)

Guòle jǐ nián, dàjiā dōu zhīdào tāmen è guàn mǎn yíng yǐjīng sǐ le, nǎ zhīdào quèshì zài zhè qióng huāng jí běi zhī dì.

เมื่อหลายปีมาแล้ว มีข่าวแพร่สะพัดมาว่ามันทั้งคู่ตายไปแล้ว กลายเป็นว่ากลับมาหลบซ่อนทุกศิระในแดนทวารันดารเหนือสุดนี้เอง (2, 31)

哪知侯通海並不奔向郭靖，確是直向對面人叢中衝去。 (5, 35)

Nǎ zhī Hóu Tōnghǎi bìng bù běn xiàng Guō Jìng, quèshì zhí xiàng duìmiàn rén cóng zhōng chōng qù.

แต่โหวทงไฮ้ มังกรสามหัว มิได้เดินตรงเข้าไปหาคู่ต่อสู้ กลับตรงไปยังกลุ่มคนข้างหน้า (2, 348)

多帶不會高來高去的勇士，反而礙事。 (4, 95)

Duō dài bú huì gāo lái gāo qù de yǒngshì, fǎn'ér ài shì.

ที่เราจะพาทหารขวามองไกลไปด้วยเป็นจำนวนมาก แลทหารทั้งนี้หากว่าหาความรู้มิได้ กลับจะทำให้เสียการแลการเดินทางขลุกลั่นอีกด้วย (2, 256)

只是要强好勝，確不肯出聲哀求，反而罵得更加勵害。(5, 11)

Zhǐ shì yào qiáng hǎo shèng , què bù kěn chū shēng āiqiú , fǎn'ér mà de gèngjiǎ lìhài.

แต่ยังเอาชนะ หาขอความช่วยเหลือแต่โดยดีไม่ กลับร้องตะโกนด่าทอหยามคายยิ่งขึ้น (2, 309)

“มาตรฐาน...แต่ / ยัง / แต่ ยัง แปลมาจาก 雖然 ... 仍就 / 但 / 確是 ...

suīrán...rēngjiù/ dàn / quèshì .. (แม้ว่า...ยัง / แต่ ...) เช่น

雖然相隔甚遠，仍就聽得清清楚楚。(4, 100)

Suīrán xiānggé shèn yuǎn , rēngjiù tīng de qīngqīng chǔchǔ.

มาตรฐานจะอยู่ในระยะห่าง แต่ยังสามารถได้ยินด้วยคำที่ร่วมปรึกษาหารือของคนเหล่านั้นอย่างชัดเจน (2, 270)

雖然有點奇怪，但也不在意。(4, 110)

Suīrán yǒu diǎn qíguài , dàn yě bú zài yì.

มาตรฐานจะผิดสังเกตบ้าง แต่ก็วยเชิงมิได้สนใจ (2, 271)

雖然臉有風塵之色，但模樣中有一般凜然不可犯的氣概。(5, 13)

Suīrán liǎn yǒu fēngchén zhī sè , dàn móyàng zhōng yǒu yìbān lǐnrán bù kě fàn de qìgài.

มาตรฐานบนดวงหน้ามีรอยเปื้อนเปรอะ แต่มีท่าที่เป็นที่น่าคร้ามเกรงอยู่ (2, 314)

雖然久知他的名頭，確是從未見過。(5, 44)

Suīrán jiǔ zhī tāde míngtóu , quèshì cóng wèi jiàn guò.

มาตรฐานเคยได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือมาช้านาน ยังไม่เคยพบเห็นตัวเลยสักครั้งเดียว (2, 364)

4.3.2 คำสันธานที่ใช้แสดงเงื่อนไข

คำสันธานที่ใช้แสดงเงื่อนไข คือ คำสันธานที่ใช้เชื่อมข้อความหรือเนื้อความแสดงเงื่อนไข ในเรื่อง มังกรหยก ภาค 1 จะพบคำว่า “มาตรฐาน” “หาก” ซึ่งแปลมาจาก 要是 yàoshì (หากว่า ถ้าหาก) 如 rú (หากว่า) เช่น

要是年輕十年，山主見了不害想思病才怪呢。 (4, 101)

Yàoshì niánqīng shí nián, shānzǔ jiàn le bú hài xiǎng sī bìng cái guài ne.

มาตรฐานมีอายุอ่อนลงมาสักสิบปีแล้ว ชาวจุ้เห็นเข้าคงเป็นโรครักจับหัวใจแน่ (2, 273)

她們要是膽敢作惡，江南七怪也決不放過她們。 (4, 104)

Tāmen yàoshì dǎn gǎn zuò è, Jiāngnán qī guài yě jué bú fàng guò tāmen.

มาตรฐานนางเหล่านั้นมันทำร้ายเจ้า พวกเราจะไม่ละเว้นชีวิตให้รอดกลับไปแม้สักคนเดียว (2, 104)

要是回南方，咱們結伴同行如何？ (4, 112)

Yàoshì huí nán fāng, zánmen jié bàn tóng xíng rú hé ?

มาตรฐานจะกลับทางได้ เราจะได้เป็นเพื่อนเดินทางร่วมกัน (1, 293)

要是三師父見了我這逼慌慌失失的模樣，一定要罵我沒用呢。 (4, 104)

Yàoshì sān shīfù jiàn le wǒ zhè bī huānghuāng shīshī de móyàng, yídīng yào mà wǒ méi yòng ne.

หากอาจารย์คนที่สามเห็นท่าที่ระวังภัยของเราเช่นนี้ คงตำหนิเราบ้าง (2, 279)

要是我不娶呢？ (5, 12)

Yàoshì wǒ bù qǔ ne ?

หากข้าพเจ้าไม่แต่งงานด้วยจะเป็นอย่างไร (2, 332)

如能結成夫妻，那確是一樁美事。 (5, 18)

Rú néng jiéchéng fūqī, nà quèshì yì zhuāng měi shì.

หากอยู่ด้วยกันเป็นสามี่ภรรยาจะดีหาน้อยไม่ (2 , 324)

จากตัวอย่างคำสันธานที่ใช้เชื่อมเนื้อความที่ขัดแย้งกัน และคำสันธานที่ใช้แสดงเงื่อนไขที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าในการแปลคำสันธานภาษาจีนเหล่านี้เป็นคำสันธานภาษาไทยนั้น จำลองพิศนาคะ ได้ใช้คำที่มีลักษณะเฉพาะที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษากำลังภายใน เช่น “กลับ” “มาตรวจว่า” “หาก” เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการใช้ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของมังกรหยก ภาค 1 อีก คือการใช้คำว่า “แล” “ไหนเลย” “หา...ไม่” “ดี” “ประเสริฐ” “บังอาจ” “ถ้าเช่นนั้น” “ถ้ากระนั้น” “(เหตุ) ไฉน.....เล่า” ตัวอย่าง

“แล” คำนี้ จำลอง พิศนาคะไม่ได้แปลมาจากคำสันธานภาษาจีน แต่เป็นการใช้คำ “แล” ในที่ที่ต้นฉบับภาษาจีนมีเครื่องหมายลูกน้ำระหว่างข้อความที่มีเนื้อความแทนการใช้คำสันธาน เช่น

有人來找我了，不管遇上甚麼事，你們不論如何不可出來，知道嗎？

(1 , 16)

Yǒu rén lái zhǎo wǒ le, bùguǎn yù shàng shénme shì, nǐmen wúlùn rúhé bùkě chū lái, zhīdào ma ?

หากมีเหตุการณ์อันใดเกิดขึ้น ท่านทั้งสองขอจงอย่าออกไปข้างนอกบ้านเป็นอันขาด แลจงจำคำของข้าพเจ้าไว้มัน (1 , 42)

柯大哥，朱二弟，讓著道人去吧。(2, 6)

Kē dà gē, Zhū èr dì, ràng zhe dào rén qù ba.

ท่านแก้วเต็งอักแลท่านจุงชง ปล่อยนักรบผู้นี้ไปเสียเถิด (1 , 287)

貧道願慮周詳，咱兄弟佩服得緊，就請示下妙策。(3, 58)

Píndào guànlǚ zhōuxiáng, zán xiōngdì pèifú de jǐn, jiù qǐngshì xià miào cè.

ท่านผู้อาวุโสได้อธิบายมาเป็นอย่างดี แลการนี้พวกเราทุกคนต่างพากันซาบซึ้งอย่างยิ่งขอจงได้โปรดแนะนำช่องทางอันแนบเนียนให้ด้วยเถิด (2 , 188)

คำว่า “ไหนเลย” ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลมาจาก 哪裡 nǎli (ที่ไหน) เช่น

郭靖長於大漠，哪裡見過這種氣象。 (5, 12)

Guō Jǐng zhǎng yú dà mò , nǎlǐ jiàn guò zhè zhǒng qìxiàng

ก๊วยเจ๋งเติบโตในถิ่นทะเลทราย ไหนเลยจะได้เคยพบเห็นบ้านเมืองอันสวยงามสง่าเจริญตา

(2, 312)

我初於中原，哪裡能見過她。 (5, 13)

Wǒ chū yú Zhōngyuán , nǎlǐ néng jiàn guò tā.

ตัวเราเองเพิ่งจะมาเหยียบแผ่นดินตงจ้วน (จีน) ไหนเลยจะมีโอกาสเห็นนางผู้นี้มาก่อนเล่า

(2, 330)

นอกจากนี้ คำปฏิเสธ 不 bù (ไม่) และ 無 wú (ไม่) ในภาษาจีน จำลอง พิศนาคะ จะแปลเป็นภาษาไทยว่า "หา....ไม่" เช่น

這是道侶們相贈的賤號，貧道愧不敢當。 (1, 15)

Zhè shì dàolǚmen xiāng zèng de jiàn hào , pín dào kuì bù gǎndāng.

นี่เป็นฉายาที่บรรดาเพื่อนสหธรรมิกพรหมจรรย์ได้ตั้งให้ข้าพเจ้าดอก ข้าพเจ้าหาได้บังอาจ
แต่งตั้งเองไม่ (1, 37)

媽媽不在這裡。 (2, 72)

Māma bú zài zhèlǐ.

มารดาของข้าพเจ้าหาได้อยู่ที่นี้ไม่ (2, 8)

他用力一掀，石板絲絲不動。 (2, 80)

Tā yòng lì yì xiān , shí bǎn sī sī bú dòng.

เข่นกิมฮวดก้มลงออกกำลังยกแผ่นศิลานั้น แต่หาได้ขยับเขยื้อนไม่ (2, 28)

小道士無禮，大哥教訓得好。 (3, 14)

Xiǎo dàoshī wú lǐ , dà gē jiāoxùn de hǎo.

มันหาได้ใครพอเราจริงไม่ ตั้วกอสั่งสอนเสียเช่นนี้ดีแล้ว (2, 116)

ส่วนคำชม 好 hǎo (ดี) จำลอง พิศนาคะ จะแปลว่า "วิเศษ" "ประเสริฐ" เช่น

好功夫。 (4, 105)

Hǎo gōngfu.

ฝีมือวิเศษแท้ (2, 282)

好俊！ (5, 6)

Hǎo jùn !

วิเศษนัก (2, 301)

好極啦！ (5, 47)

Hǎo jí la !

ประเสริฐยิ่งแล้ว (2, 369)

那再好沒有，進招吧！ (7, 40)

Nà zài hǎo meiyǒu , jìn zhāo ba !

ดังนั้นประเสริฐทีเดียว ขอเชิญท่านบุกเข้ามาเถิด (4, 214)

คำชมข้างต้น มักจะมีคำว่า "แท้" และ "ยิ่งแล้ว" ซึ่งจำลอง พิศนาคะ แปลมาจากภาษาจีน ...
 得很 de hěn 真 zhēn ... 極(了 / 啦) ... jí (le / la) มาเพิ่มน้ำหนักของคำชมนั้น เช่น

你那匹馬好得很啊！ (5, 5)

Nǐ nà pī mǎ hǎo de hěn a !

ม้าของท่านวิเศษแท้ (2, 299)

蓉兒，真好掌法。 (5, 97)

Róng ér, zhēn hǎo zhǎng fǎ.

นับว่าเจ้านี่ประเสริฐแท้ (3, 326)

妙極，妙極！ (8, 41)

Miào jí , miào jí !

ประเสริฐแท้ (3, 255)

好極啦！ (5, 47)

Hǎo jí la !

ประเสริฐยิ่งแล้ว (2, 369)

大師哥教過你功夫，好極啦！ (5, 47)

Dà shī gē jiāo guò nǐ gōngfu , hǎo jí la !

ตัวชื่อกอได้สอนความรู้ให้แก่เจ้านับว่าประเสริฐยิ่งแล้ว (2, 369)

คำที่แปลว่า "บังอาจ" แปลมาจาก 膽 dǎn (กล้า) 敢 (當) gǎn(dāng) (กล้า บังอาจ)

เช่น

我們兄弟適才烤火飲酒，見道長冒寒獨行，所以斗膽相激，衝撞莫怪。

(1, 9-10)

Wǒmen xiōngdì shìcái kǎohuǒ yǐnjiǔ , jiàn dào zhǎng mào hán dú xíng , suǒyǐ dòu dǎn xiāng jī , chōng zhuàng mò guài.

ข้าพเจ้าสองพี่น้องนั่งผิงไฟดื่มสุรากันอยู่ เห็นท่านเดินกรำฝ่าหิมะมาแต่ลำพังผู้เดียวก็มีจิตใจใคร่อยากจะเชื้อเชิญท่านไปพักผอนด้วยข้าพเจ้าทั้งสองเสียก่อนเพื่อได้บรรเทาความหนาวเย็นลงบ้าง ขอให้ท่านกรุณาอย่าถือโทษหรือระแวงข้าพเจ้าซึ่งเป็นเด็กกว่า แลบังอาจมาเชื้อเชิญท่านเป็นอย่างอื่นเลย (1, 27)

這是道侶們相贈的賤號，貧道不敢當。 (1, 15)

Zhè shì dào lǚ men xiāng zèng de jiàn hào , pín dào bù gǎn dāng.

นี่เป็นฉายาที่บรรดาเพื่อนสหธรรมิกพรหมจรรย์ได้ตั้งให้ข้าพเจ้าดอก ข้าพเจ้าหาได้บังอาจแต่ง
ตัวเองไม่ (1 , 37)

你這小小的十長夫，敢用我的金杯。 (2 , 39)

Nǐ zhè xiǎoxiǎo de shí zhǎng fū , gǎn yòng wǒ de jīn bēi.

คนอย่างเจ้ามีตำแหน่งเป็นเพียงแค่นายกองทหาร ยังบังอาจใช้จอกทองคำของเราเที่ยวหรือ
(1 , 402)

คำที่แปลว่า “ถ้าเช่นนั้น” “ถ้ากระนั้น” แปลมาจาก 那麼 name (ถ้าเช่นนั้น) เช่น

那麼咱們瞧他晚上敢不敢一個人上山來。 (2 , 72)

Nàme zánmen qiáo tā wǎnshàng gǎn bùgǎn yíge rén shàng shān lái.

ถ้าเช่นนั้นพวกเราจึงคอยดูกัน เจ้าเด็กน้อยก็วยเชิงจะกล้าขึ้นมาบนภูเขาคนเดียวหรือไม่ (2 ,
19)

那麼那個女的鐵屍是臉色黑黝黝的了？ (2 , 82)

Nàme nèige nǚ de tiěshī shì liǎnsè hēiyōuyōu de le ?

ถ้าเช่นนั้นนางผู้หญิงที่มีฉายาว่าศพเหล็ก (ทชี) คงมีดวงหน้าดำเช่นเดียวกับดินหม้อไซหรือไม
(2 , 31)

那麼你以後要聽咱們的話。 (2 , 106)

Nàme nǐ yǐhòu yào tīng zánmen de huà.

ถ้าเช่นนั้นสืบต่อไปนี้ เจ้าต้องเชื่อฟังถ้อยคำเราทุกประการ (2 , 74)

那麼你一身內功是哪裡學來的？你仗著有高人長長仗掌腰把咱們六人不放
在眼裡了，哼！ (3 , 38)

Nàme nǐ yì shēn nèigōng shì nǎlǐ xué lái de ? Nǐ zhàng zhe yǒu gāorén zhǎngyāo bǎ
zánmen liù rén bú fàng zài yǎn lǐ le, Hēng !

ถ้ากระนั้นกำลังภายในของเจ้าไปเล่าเรียนมาจากผู้ใดเล่า ? เจ้านี้ถือตนว่ามีคนดีช่วยเหลือเจ้า
จึงมองไม่เห็นพวกเราเสียแล้ว (2 , 153)

那麼就讓你多活半天 ! (5 , 10)

Nàme jiù ràng nǐ duō huó bàn tiān !

ถ้ากระนั้นเราจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตยืดยาวไปอีกครึ่งวัน (2 , 307)

那麼此人武功之高，實在是教人難以捉摸了。(5, 13)

Nàme cǐ rén wǔ gōng zhī gāo , shí zài shì jiāo rén nán yǐ zhuō mō le.

ถ้ากระนั้นแล้ว กำลังฝีมือของคนผู้นั้นนับว่าสูงมากยากที่ผู้ใดจะประมาณได้ (2 , 311)

คำที่แปลว่า “(เหตุ)ไหน...(เล่า)” แปลมาจาก 怎麼 zěnmě (อย่างไร) 何必 hébì
(อย่างไร) เช่น

焦木大師是有道高僧，怎麼會做這種無恥之事。(1, 80)

Jiāo mù dàshī shì yǒu dào gāo sēng , zěnmě huì zuò zhè zhǒng wú chǐ zhī shì.

ท่านอาจารย์เกี่ยวบักได้ชื่อเป็นภิกษุมีศีลมีธรรม ไอนจะประจบกรรมทำชั่วน่าบัดสีได้เล่า (1 ,
221)

她們怎麼這半天功夫又趕了上來？(5, 8)

Tāmen zěnmě zhè bàn tiān gōngfū yòu gǎn le shàng lái ?

แต่เหตุไอนพวกนางจึงติดตามเราได้รวดเร็วนัก (2 , 303)

你就算要到江湖來闖萬立威，又何必來敗壞我的名頭，...你...你...你到嘉興
府去打聽打聽，我焦木和尚豈能做這等事？ (1,80)

Nǐ jiù suàn yào dào Jiāngnán lái chuàng wàn lì wēi , yòu hébì lái bài huài wǒ de
míngtóu.....nǐ.....nǐ.....nǐ dào Jiāxīng fǔ qù dǎ tīng dǎ tīng , wǒ Jiāo mù héshàng qǐ néng zuò
zhè děng shì ?

หากท่านจะไม่ขู่ข้าพเจ้าอยู่ในแคว้นกังหนำแล้วไซ้ ท่านก็ควรทำตามที่ท่านเห็นชอบ เหตุไฉนจึงมากล่าวทำลายชื่อเสียงของข้าพเจ้าเช่นนี้เล่า ท่านควรสืบถามให้ทั่วเมืองเกียเฮงก่อนคาดคั้นเอากับข้าพเจ้า อันตัวข้าพเจ้านี้ จะกระทำการอันน่าบัดสีอย่างว่าได้ที่หรือ (1 , 221-222)

將軍不說也就敗了，何必動粗？ (4 , 60)

Jiāngjūn bù shuō yě jiù bài le , hébì dòngcū ?

ท่านเจียงจุน (นายพล) ไม่พูดก็แล้วไป ไฉนกระทำการอันหยาบช้าจะนี้เล่า (2 , 389)

4.4 ความเปรียบเทียบ

การใช้ความเปรียบเทียบในนวนิยายจีนกำลังภายในนั้น เป็นการใช้ภาษาที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างชัดเจน จัดเป็นการใช้ภาษาเปรียบเทียบระหว่างสิ่งต่างๆ ที่ผู้อ่านคุ้นเคยอยู่แล้วมาทำให้เกิดภาพอย่างชัดเจนในขณะที่อ่าน ในการแปลความเปรียบเทียบเหล่านี้ซึ่งในภาษาจีนใช้คำว่า 如 rú , 若 ruò , 猶如 yóurú เป็นต้น จำลอง พิศนาคะ แปลเป็นภาษาไทยโดยใช้คำว่า คล้ายบ้าง ดุจบ้าง ปานบ้าง ตัวอย่างเช่น

目光如電。 (5 , 33)

Mùguāng rú diàn.

เป็นประกายคล้ายสายฟ้าแลบ (2 , 344)

神目如電。 (5 , 37)

Shénmù rú diàn.

ประกายตาดุจฟ้าแลบ (2 , 351)

聲若洪鐘。 (5 , 34)

Shēng ruò hóngzhōng.

น้ำเสียงพูดดังกังวานปานระฆังใหญ่ (2 , 345)

อย่างไรก็ตาม คำเปรียบเทียบซึ่งใช้ค่อนข้างถี่กว่าคำอื่น ๆ ในฉบับแปลภาษาไทย คือ "เหมือน(กับ)" และ "ดัง" หรือ "ดังกัง" เช่น

奔躍如飛。 (4, 98)

Bēnyuè rú fēi.

ผีเท้าวิ่งเหมือนกับเหาะ (2, 280)

郭靖在半空猶如騰雲駕霧一般。 (4, 105)

Guō Jǐng zài bàn kōng yóurú téng yún jiǎ wù yìbān.

ก๊วยเจ๋งเหมือนกับนั่งไปบนก้อนเมฆบนอากาศ³ (2, 280)

五指如鷹爪般。 (5, 7)

Wǔ zhǐ rú yīng zhǎo bān.

นิ้วมือทั้งห้ากางออกเหมือนงเล็บนกอินทรี (2, 302)

他憤怒若狂。 (2, 90)

Tā fèn nù ruò kuáng.

ความบ้าเลือดของนางเป็นไปดังคนเสียสติ (1, 325)

白膩如脂。 (4, 110)

Bái nì rú zhī.

ขาวดั่งหยก (2, 291)

只見他捷若猿猴，輕如飛鳥，在懸岸上抓了上去。 (3, 26)

Zhǐ jiàn tā jié ruò yuánhóu, qīng rú fēi niǎo, zài xuán àn shàng zhuā le shàng qù.

มองเห็นร่างนักพรตที่เคลื่อนไหวไม่ติดกับลึงค่างและเบาด้งนก ปีนปายขึ้นไปบนยอดผาซึ่งทั้งชันและวิบากสลบซบซ้อน (2, 134)

³ ลูกม้าแดงที่ก๊วยเจ๋งซื่ออยู่นั้นทะยานกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง ผู้เขียนเปรียบช่วงเวลาที่ยก๊วยเจ๋งอยู่บนหลังลูกม้าลอยข้ามสิ่งกีดขวางทะยานกลางอากาศนั้นว่าดูจึ่งอยู่บนก้อนเมฆกลางอากาศ

捷如遊魚般斗然滑開。 (5, 13)

Jié rú yóu yú bān dòurǎn huákāi.

อุปมาตั้งปลาไหลลื่น (2, 313)

右拳高舉，有如巨鎚般壓將下來。 (5, 15)

Yòu quán gāo jǔ, yǒu rú jùchuí bān yà jiāng xià lái.

ฟาดหมัดตั้งพะเนินเหล็ก (2, 318)

臉如冠玉，唇若塗丹。 (5, 19)

Liǎn rú guānyù, chún ruò tú dān.

ใบหน้าที่ขาวตั้งหยกกับปากแดงตั้งชาดแต้ม (2, 325)

白髮如銀。 (5, 20)

Bái fà rú yín.

เส้นผมสีขาวเป็นปุยตั้งสีเงิน (2, 344)

สถาบันวิทย์บริการ

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการเปรียบเทียบสำนวนภาษาของเจ้อเฉียวอิงสูยงจ้วนซึ่งเป็นต้นฉบับภาษาจีนกับ มังกรหยก ภาค 1 ซึ่งเป็นฉบับแปลภาษาไทยทำให้เห็นว่าความแตกต่างตามที่กล่าวมาแล้วในบท ข้างต้น เป็นเพียงความแตกต่างในด้านรายละเอียดที่เกิดจากข้อจำกัดของภูมิหลังทางวัฒนธรรม ธรรมเนียมประเพณี และกลวิธีการใช้ภาษาของผู้แต่งและผู้แปล ซึ่งสามารถกล่าวสรุปเป็นประเด็น ได้ดังต่อไปนี้

วัฒนธรรม ธรรมเนียมประเพณี

การนับเวลา

การนับเวลาของชาวจีนในสมัยก่อนนั้น ได้แบ่งเวลาในวันหนึ่ง ๆ ออกเป็นสิบสองช่วงดังที่ กล่าวไว้แล้วในบทที่สาม ซึ่งมีความแตกต่างจากการนับเวลาในสมัยปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้น เมื่อแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลจึงมีความจำเป็นต้องใช้คำแปลกว้าง ๆ ในการแปลคำบอกเวลาใน ต้นฉบับภาษาจีน เนื่องจากความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ประเพณีดังกล่าว จึงทำให้เกิดความ แตกต่างในการแปลเป็นภาษาไทย ตัวอย่าง

กั๋วจิ้งมิได้สนใจ เพียงแต่เกรงว่ายังมีศัตรูมาขัดขวางอยู่ทางข้างหน้าอีก จึงรีบควม ม้าออกไปโดยเร็ว ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ก็วิ่งไปได้ไกลกว่าร้อยลี้แล้ว (4 , 106)

ก๊วยเซ็งมิได้สนใจด้วย เกรงศัตรูจะมาสกัดกั้นทางขวางหน้าไว้อีก รีบควมม้าออกจากที่นั่น ไปโดยเร็ว สักครู่ใหญ่จึงไปได้ไกลถึงร้อยกว่าลี้แล้ว (2 , 282)

จำลอง พิศนาคะ แปลคำว่า "ชั่วยาม" เป็น สักครู่ใหญ่ ซึ่งเป็นคำกว้างๆ ในการบอกเวลา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ จริง ๆ แล้ว 1 ชั่วยามของจีน เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ผ่านไปอีกครั้งชั่วยาม เหล้าและอาหารก็วางเรียงจนเต็มโต๊ะที่วางชนกัน (4 , 110)

ครู่หนึ่ง สุราอาหารกับแก้มได้ถูกยกออกมาวางไว้ (2 , 290)

จำลอง พิศนาคะ แปล ครึ่งชั่วยาม เป็น ครู่หนึ่ง ซึ่งในบริบทนี้ ครึ่งชั่วยาม คือ 1 ชั่วโมง

หลังจากนี้สิบสองชั้วยาม จุดที่ถูกสกัดไว้จะคลายออกเอง อาการชาก็จะหาย เป็นปลิดทิ้ง (5 , 12)

รออีกสักครึ่งวันเกิด ความอ่อนเปลี้ยที่แขนขาของพวกท่านจึงจะหายเป็นปลิดทิ้ง (2 , 310)

จำลอง พิศนาคะ แปล สิบสองชั้วยาม เป็น ครึ่งวัน ซึ่งจริง ๆ แล้ว สิบสองชั้วยาม เท่ากับ ยี่สิบสี่ชั่วโมง ซึ่งก็คือ หนึ่งวัน

การบอกจำนวนตัวเลข

ในภาษาจีน เวลानับจำนวนตัวเลขตั้งแต่หลักหมื่นขึ้นไปนั้น จะใช้จำนวนนับในหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน มาซ้อนกับหลักหมื่นอีกครั้ง เช่น สิบหมื่น ร้อยหมื่น พันหมื่น เป็นต้น ซึ่งจะตรงกับในภาษาไทยว่า หนึ่งแสน หนึ่งล้าน สิบล้าน ตามลำดับ ดังนั้นในการแปลเป็นภาษาไทย จึงต้องแปลออกมาเป็นจำนวนนับแบบที่คนไทยใช้กัน แต่ทว่าจากตัวอย่างพบว่า จำลอง พิศนาคะ บางเวลาจะแปลออกมาตามการนับตัวเลขแบบไทย แต่บางเวลา ก็จะแปลแบบการนับตัวเลขแบบจีน ตัวอย่าง

ดังนั้นจึงเกณฑ์ทหารอีกทั้งหมดยี่สิบหมื่นนาย (4 , 99)

จึงมีรับสั่งให้เกณฑ์ทัพอีกจำนวนมาก มีจำนวนไพร่พลถึงยี่สิบหมื่นนาย (2 , 268)

ในตัวอย่างนี้ จำลอง พิศนาคะ แปลเป็นภาษาไทยว่า ยี่สิบหมื่นตามแบบภาษาจีน ซึ่งจริงๆ แล้ว ภาษาไทยจะใช้คำว่า สองแสน

มาตราเงินและมาตราวัดต่างๆ

สมัยโบราณ จีนมีมาตราเงินและมาตราวัดที่แตกต่างจากปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ยากลำบากต่อการแปลเป็นภาษาไทย ผู้แปลพยายามหาหน่วยวัดแบบโบราณของไทยมาใช้ด้วย เช่น ตำลึง สลึง เฟื้อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ นอกจากนี้สำหรับมาตราวัด ซึ่งจีนมีระบบที่แตกต่างจากไทยโดยสิ้นเชิงนั้น จำลอง พิศนาคะ ก็แปลโดยใช้วิธีการถอดเสียง เช่น "เซี่ยะ" ที่แปลมาจากคำว่า 尺 chǐ (ฟุต) ฟุตที่ใช้ในจีนในปัจจุบันนั้น มีขนาดเท่ากับฟุตที่ใช้กันในประเทศตะวันตก นั่นคือ 1 ฟุต เท่ากับ 12 นิ้ว แต่ฟุตของจีนในสมัยโบราณนั้น มีขนาดเท่ากับ 13.32 นิ้ว ซึ่งจะยาวกว่าฟุตในปัจจุบัน ตัวอย่าง

สักครู่พอเรียกคิดเงิน ทั้งหมดราคาสามร้อยเก้าเหลี่ยม เจ็ดเจียน สี่เฟิน (4 , 110)

เมื่อคิดราคาอาหารรวมเบ็ดเสร็จ เป็นเงินสามร้อยเก้าตำลึง เจ็ดสลึง สี่หนุ (2 , 292)
 หน่วยมาตราเงินต่างกันระหว่างแบบจีนและแบบไทย ดังนั้นผู้แปลจึงดัดแปลงหน่วยนับ
 เงินแบบจีนให้เป็นหน่วยนับเงินแบบไทย เพื่อให้ผู้อ่านวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจ

หญิงสาวผู้นั้นก็ไม่สามารถบุกเข้าไปที่ตัวเขาผู้นั้นได้เกินกว่าสามฟุตจิ้น (5 , 19)
 นางบุกเข้าถึงตัวชายหนุ่มได้ไม่เกินสามเซี่ยะ (2 , 226)

ผู้แปลถอดเสียงหน่วยนับความยาวแบบจีนว่า "เซี่ยะ" เนื่องจากหากแปลเป็นฟุตนั้นจะ
 ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดว่าเป็นฟุตแบบอังกฤษ ซึ่ง "เซี่ยะ" ในที่นี้เป็นฟุตแบบจีนโบราณ นั่นคือ 1 ฟุต
 เท่ากับ 13.32 นิ้ว

อาหาร

ในการแปลชื่ออาหารที่ไม่มีในไทย ผู้แปลจำเป็นต้องใช้คำกลางๆ แปลแบบถอดความหรือ
 ไม่ก็ใช้วิธีการถอดเสียงเป็นภาษาจีนสำเนียงถิ่นได้ เช่น หมันโถว ผู้แปลแปลว่า ขนมน จิ้นเฮง ซึ่งก็
 คือผลไม้ชนิดหนึ่งไม่มีในไทย ดังนั้นผู้แปลจึงแปลแบบถอดเสียง เนื่องกระต่ายผัดกับดอกเก๊กฮวย
 คำว่าเนื้อกระต่าย ผู้แปลใช้วิธีแปลแบบถอดความ แต่คำว่าดอกเก๊กฮวย เป็นดอกไม้ที่สมัยนั้นยังไม่
 มีในไทย จึงแปลแบบถอดเสียงออกมาว่าเก๊กฮวย ตัวอย่าง

ผลไม้ทั้งสี่ ได้แก่ ลิ้นจี่ ลำไย ลูกพลับ และผลหยินซิง (4 , 109)

ผลไม้ทั้งสี่อย่างนั้น ลิ้นจี่หนึ่ง ลำไยหนึ่ง ลูกพลับหนึ่งแฉ่งจิ้นเฮงอีกหนึ่ง (2 , 287)

ผลหยินซิง¹ (银杏 yínxìng) เป็นผลไม้ที่ไม่มีในประเทศไทย จำลอง พิศนาคะ จึง
 ถอดเสียงเป็นสำเนียงภาษาจีนถิ่นได้ว่า จิ้นเฮง

ในมือของเด็กคนนี้ถือหมันโถว 1 ลูก (4 , 107)

ในมือถือขนมนชิ้นหนึ่ง (2 , 283)

¹ หยินซิง เป็นชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง เพศผู้และเพศเมียอยู่คนละต้น ใบเป็นรูปพัด เมล็ดรูป
 กลมรี ภายนอกเป็นเปลือกสีส้ม มีกลิ่นเหม็นเล็กน้อย เมล็ดใช้รับประทานได้ และใช้เข้ายา
 สมุนไพรได้ เนื้อไม้ละเอียด ใช้สำหรับงานสลักได้ นอกจากนี้หยินซิง ยังเป็นชื่อของผลไม้จากพืช
 ชนิดนี้ด้วย

หมั่นโถว เป็นอาหารประเภทแป้ง ไม่มีในประเทศไทย จำลอง พิศนาคะ เห็นว่าเป็นอาหาร ทำจากแป้ง จึงแปลเป็นขนม

สัตว์ในตำนานจีน

สัตว์ในความเชื่อของชาวจีน เช่น มังกร เปิดแมนดาริน (นกเปิดน้ำ) เป็นต้น ซึ่งสัตว์ต่างๆ เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายในเรื่องราวมงคล เช่น มังกร เป็นสัตว์สัญลักษณ์แทนองค์ จักรพรรดิของจีน เปิดแมนดาริน (นกเปิดน้ำ) เป็นสัตว์ที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักนิรันดร์ ใน เรื่องมีการกล่าวเปรียบเทียบลูกม้าแดงของกัวจิ้งว่าเป็นม้าวิเศษ สัตว์ที่คู่ควรที่จะเป็นเพื่อนกับลูก ม้าแดงนี้มีเพียงมังกรเท่านั้น จำลอง พิศนาคะ ก็แปลมังกรเป็นม้าเทพยดาบนสวรรค์ เพื่อให้ สอดคล้องกับความคิดความเชื่อของคนไทย ตัวอย่าง

ในโคลงกล่าวว่าจะมีก็แต่มังกรบนสวรรค์เท่านั้นที่สามารถเป็นเพื่อนที่คู่ควรกับม้า แก้วเหลืองสีโลหิตตัวนี้ได้ (4 , 100)

จะมีแต่ม้าเทพยดาบนสวรรค์เท่านั้นที่พอจะเป็นเพื่อนกับม้าวิเศษกัวจิ้งได้ (2 , 270)

กลวิธีการใช้ภาษา

การเปรียบเทียบ

ในการเปรียบเทียบแบบจีนและแบบไทยนั้น จากการศึกษา พบประเด็นที่น่าสนใจสอง ประการ คือ

1. แบบ "จีน เปรียบ - ไทย ไม่เปรียบเทียบ" หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนเป็นการเขียนแบบ เปรียบเทียบ แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยนั้นได้ใช้วิธีการเขียนแบบอธิบายให้เข้าใจ ไม่ได้ใช้วิธีการ แปลตามตัวจากต้นฉบับภาษาจีน ตัวอย่าง

แต่ทว่าลูกม้าแดงยังคงวิ่งต่อไปอย่างฮึกเหิมรวดเร็วประดุจกำลังโอบยบิน (4 , 104)

แต่ลูกม้าแดงยังคงโลดแล่นวิ่งไปด้วยความเร็วของมันอย่างไม่รู้สึกลำบาก (2 , 279)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า ในฉบับภาษาจีนมีการเปรียบเทียบการวิ่งของม้ากับการบิน ของนก ในภาษาไทยไม่มีวิธีการใช้ตัวเปรียบดังกล่าว จำลอง พิศนาคะ จึงแปลเป็นไทยโดยอธิบาย ว่าลูกม้ายังคงวิ่งไปอย่างไร้สึกลำบาก

ม้าแดงพุ่งถลันดุจเกาทัณฑ์พุ่งตรงไปข้างหน้า (4 , 105)

ม้าแดงพุ่งถลันออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว (2 , 281)

จากตัวอย่างนี้ ในฉบับภาษาจีนเปรียบเทียบการวิ่งของม้ากับการพุ่งของเกาทัณฑ์ ซึ่งเป็นอาวุธโบราณของชาวจีน ประเทศไทยไม่มีการใช้อาวุธดังกล่าว จำลอง พิศนาคะ จึงแปลแบบอธิบายความไปว่าลูกม้าพุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

มู้อี้ได้ยินเสียงนั้นแต่ไกลก็ดูจดังสายฟ้าฟาดมิปาน มู้อี้วิ่งไปหมด ก็นั่งตะลึงงันไปทันที (5 , 38)

มัวเอี้ยยืนอยู่ห่างยังได้ยินเสียงนั้นต้องสะดุ้งตกใจ มีความตื่นเต้นยิ่งนัก ยืนนั่งตะลึงเป็นครู่ใหญ่ (2 , 353)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า ในฉบับภาษาจีนมีการเปรียบเทียบอาการตกตะลึงของมู้อี้ว่าดูจดังถูกสายฟ้าฟาด มู้อี้วิ่ง แต่ในฉบับภาษาไทย ผู้แปลได้แปลแบบอธิบายอาการของมู้อี้โดยตรงว่า ตกใจตื่นเต้น

2. แบบ “จีนเปรียบ – ไทยเปรียบ (แต่เปรียบเทียบต่างกัน)” หมายถึง ในฉบับภาษาจีนมีการใช้วิธีการเปรียบเทียบ เมื่อแปลมาในฉบับภาษาไทย ผู้แปลก็ยังคงแปลในรูปแบบเปรียบเทียบเช่นในฉบับภาษาจีน แต่ว่าตัวเปรียบในฉบับภาษาจีน และฉบับภาษาไทยไม่เหมือนกัน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านวัฒนธรรมปลายทางเข้าใจ ตัวอย่าง

“คุณชายของพวกเราเป็นใครกัน จะมาเกี่ยวข้องกับคนชั้นต่ำอย่างพวกเจ้าที่เร่าร้อนในยุทธจักรได้อย่างไร เจ้าฝืนกลางวันถึงวันฟ้าใสในฤดูใบไม้ร่วงอยู่หรือ” (5 , 21)

“กงจื้อของพวกเราเป็นบุคคลชั้นไหนจึงจะต้องมาแต่งงานกับพวกเจ้าซึ่งเป็นคนเร่าร้อนหากินชั้นต่ำเช่นนี้ น่ากลัวจะนอนฝันในเปลากลางวันเสียแล้ว” (2 , 238)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า ในภาษาจีนเปรียบเทียบการฝืนที่เป็นไปไม่ได้ หรือสิ่งที่เป็นไปได้ยาก กับการฝืนกลางวันถึงวันฟ้าใสในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเป็นฤดูหนึ่งในประเทศจีน ในภาษาไทยก็มีการเปรียบเทียบในทำนองนี้ แต่วิธีการพูดไม่เหมือนกัน นั่นคือ จะพูดว่านอนฝันเวลากลางวัน และจำลอง พิศนาคะ ได้ใช้ว่า นอนฝันในเปลากลางวัน เนื่องจากเจตนาจะใช้คำว่า เผลา เพื่อทำให้ภาษามีความเป็นโบราณมากยิ่งขึ้น

ผู้น้อยสองพ่อลูกเป็นเพียงผู้ต่ำด้อย (ต้นหญ้า ดอกหญ้า) โฉนเลยจะกล้า (ยกตัว) เป็นคู่ประลองฝีมือกับองค์ชายได้เล่า (5 , 17)

บุตรสาวของข้าพเจ้าแลตัวข้าพเจ้านั้น อุปมาต้นหญ้าและดอกหญ้าขึ้นตามพื้นปฐพีที่ต่ำต้อย ไม่อาจเชื่อมขึ้นมาเทียบท่านได้ (2 , 321)

จากตัวอย่างดังกล่าว ในภาษาจีนจะเปรียบเทียบผู้ที่อยู่ในชนชั้นที่ต่ำกว่าไปตีเสมอหรือไปเทียบเคียงกับผู้ที่อยู่ในชนชั้นสูงกว่าว่าเป็น "ต้นหญ้า และ ดอกหญ้า" ที่ "กล้า" ยกตัวเองขึ้นไปเทียบกับผู้นั้น ในภาษาไทยจะเปรียบกับการเอื้อมมือไปไขว่คว้าสิ่งที่สูงกว่าว่า "ต้นหญ้า และ ดอกหญ้า" ที่ "อาจเอื้อม"

สำนวน

การใช้สำนวนในฉบับภาษาจีนและฉบับภาษาไทยนั้น จากการวิจัยพบว่า ทั้งสองฉบับมีการใช้สำนวนดังต่อไปนี้

1. ฉบับจีนใช้อย่างหนึ่ง ฉบับไทยใช้อีกอย่างหนึ่ง หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนมีการใช้สำนวนในแบบวัฒนธรรมวิธีการพูดของตน และในฉบับภาษาไทย ก็เป็นการแปลให้สอดคล้องกับวิธีการพูดในวัฒนธรรมและวิธีการพูดในแบบของตน เช่น

กัวจิ้งมือหนึ่งจูงม้าเบิ่งตามองไปมาทางทิศตะวันออกและทางทิศตะวันตก (4 , 106)

ก๊วยเซ็งมือหนึ่งจูงม้าเหลียวซ้ายแลขวาตลอดทาง (2 , 282)

ในฉบับภาษาจีน จะใช้นิยมใช้คำบอกทิศทาง ในขณะที่ในภาษาไทยจะนิยมใช้คำบอกตำแหน่งซ้าย-ขวา ดังนั้นเมื่อแปลเป็นภาษาไทย จึงแปลตามวิธีการพูดในรูปแบบของไทย

“ถ้าไม่จับเจ้าเด็กสารเลวนี้มาแล้วเนื้อหักกระดูกเสียละก็ ข้าฉายามังกรสามหัวสาบานว่าจะไม่ขอเป็นคน” (5 , 36)

“ถ้าเราไม่ได้เนื้อเถื่อนนี้ไฉ่เต็กกระยาคนนี่แล้ว เราจะไม่ขออยู่เป็นคนอีกต่อไป” (2 , 350)

ภาษาจีนมีสำนวน “แล้วเนื้อหักกระดูก” ในภาษาไทยใช้ว่า “แล้วเนื้อเถื่อนนี้”

2. ฉบับจีนใช้สำนวน ฉบับภาษาไทยใช้ภาษาธรรมดา หมายถึง ในฉบับภาษาจีนมีการใช้สำนวนตามแบบวิธีการพูดแบบจีน ซึ่งเมื่อแปลมาเป็นภาษาไทย ผู้แปลได้ใช้ภาษาธรรมดาในการอธิบาย เนื่องจากความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมและวิธีการพูดของสองประเทศ ตัวอย่าง

องค์ชายน้อยฝึกฝนวิชามาเต็มตัว หากไม่ได้แสดงฝีมือต่อหน้าผู้คน จะไม่เป็นการเสียเวลาฝึกฝนไปเปล่าๆ ตั้งสิบลูกธนูบนหัวหรือ (5 , 34)

เสียวอ้วงเอี้ยฝีกหัดกำลังฝีมือมาเพียงนี้ ถ้าไม่แสดงออกมาต่อหน้าบรรดาผู้คนบ้าง จะมีเป็นการเสียเวลาดั่งสิบกว่าปีฝ่าลำบากมาหรือ (2 , 345)

วิธีการพูดแบบภาษาจีน จะใช้คำบอกฤดูกาลในการบอกเวลา แต่ผู้แปลได้แปลเป็นภาษาไทยตามวิธีการพูดแบบไทย

หวานเหยียนคังหัวเราะคิกคัก กำลังคิดจะพูดอะไรในเชิงเหน็บแนม ทันใดก็เห็นประกายตาของหวางซู่อี้ทั้งคู่ที่มองจ้องมาราวกับสายฟ้าแลบที่พุ่งตรงมา ก็รู้สึกตกใจ ทันใดก็ได้กลิ่นเอวคำพูดเชิงเหน็บแนมนั้นเข้าไปในท้องทันที พร้อมกับผงกศีรษะ (5 , 45)

อ้วนง้วนคังหัวเราะ แลที่คิดว่าจะได้กลับไปบ้าง แต่เมื่อสายตาของเฮ่งซุอิดจ้องเขม็ง ให้ครั้นคร้ามอยู่ในใจ ไม่กล้าที่จะตอบโต้ได้แต่พยักรับคำ (2 , 365)

ภาษาจีนมีวิธีการพูดอย่างหนึ่ง แต่ผู้แปล ได้แปลโดยใช้ภาษาธรรมดา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

การแปล

ฉบับภาษาไทยมีการแปลโดยการแบ่งเป็นตอน ๆ เช่นเดียวกับในต้นฉบับภาษาจีนจนจบเล่ม แต่วิธีการแปลออกมาเป็นภาษาไทยนั้น จำลอง พิศนาคะ แปลโดยวิธีการแปลแบบท้าวความและอธิบายเพิ่มเติม การแปลแบบสรุปความ การแปลแบบเรียบเรียงไว้ในเครื่องหมายอัฒภาค และการแปลแบบเรียบเรียงเป็นคำบรรยาย ดังจะกล่าวรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การแปลแบบท้าวความและอธิบายเพิ่มเติม

จำลอง พิศนาคะ ได้ใช้วิธีการแปลแบบขยายความจากต้นฉบับ ดังตัวอย่างที่ 1-8 ในข้อ 3.1.1 จะเห็นได้ว่าการแปลแบบขยายความนั้น ผู้แปลมีจุดประสงค์ที่จะท้าวความเดิม อธิบายเรื่องราวให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดีขึ้น

2. การแปลแบบสรุปความ

จำลอง พิศนาคะ ใช้วิธีการแปลแบบสรุปความ เพื่อเป็นการย่อเนื้อความบางส่วนออกไปโดยที่มิได้ทำให้เรื่องราวโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลงแต่ประการใด ดังตัวอย่างที่ 1 , 3 และ 5 ในข้อ 3.1.2 แต่ก็มีในบางตอนที่เมื่อตัดเนื้อความบางส่วนออกไปแล้ว ทำให้ผู้อ่านตีความนิสัยของตัวละครผิดไป เช่น ตอนที่หญิงชู้ขาวจะมาขโมยลูกม้าแดงของกัวจิ้ง ได้กล่าววาทะเชิงผู้ใหญ่พูดกับเด็ก ซึ่งทำให้กัวจิ้งรู้สึกไม่พอใจมาก ในฉบับภาษาจีนที่ไม่ได้แปลมาเป็นภาษาไทยได้บอกว่า

กัวจังไม่พอใจ เนื่องจากตนเองอายุราวๆ สิบเจ็ดสิบแปดแล้ว เมื่อถูกหญิงสาวมองว่าเป็นเด็กและพูดจาราวกับว่ากำลังพูดกับกัวจังที่ยังเป็นเด็กอยู่จึงทำให้กัวจังไม่พอใจ ซึ่งผู้ที่อ่านฉบับภาษาไทยจะเข้าใจว่ากัวจังไม่พอใจกับคำพูดของหญิงสาว แต่จริง ๆ แล้วกัวจังไม่พอใจที่ถูกมองว่าเป็นเด็กอยู่นั่นเอง

3. การแปลแบบเรียบเรียงไว้ในเครื่องหมายอัญประกาศและเรียบเรียงเป็นความบรรยาย จากตัวอย่างที่ 1 - 3 ในข้อ 3.4.1 และ ตัวอย่างที่ 1 - 7 ในข้อ 3.4.2 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างในฉบับภาษาจีนเป็นข้อความในเครื่องหมายอัญประกาศ แต่ในภาษาไทยแปลเป็นคำบรรยาย บางตัวอย่างในฉบับภาษาจีนเป็นข้อความบรรยาย แต่ในภาษาไทยแปลเป็นคำพูดในเครื่องหมายอัญประกาศ ทั้งนี้เป็นเพราะผู้แปลตั้งใจแปลแบบเอาความ มิได้แปลเป็นแบบคำต่อคำ เพราะการแปลแบบเอาความจะกระชับ และเรื่องราวโดยรวมก็มิได้ผิดไปจากต้นฉบับภาษาจีน

คำแทนตัวผู้พูด ผู้ฟัง ผู้ถูกอ้างถึง

ในการใช้คำแทนตัวผู้พูด ผู้ฟัง ผู้ถูกอ้างถึง ในฉบับจีนและฉบับแปลมีข้อน่าสังเกตดังนี้

1. จีนใช้คำสรรพนาม - ไทยไม่ใช้คำสรรพนาม หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีนจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่สาม แต่ในฉบับแปลภาษาไทย จะไม่ใช้คำสรรพนาม จะเปลี่ยนชื่อของตัวละครตัวนั้นโดยตรง เพื่อให้ชัดเจนว่าหมายถึงผู้ใด ตัวอย่าง

มู่อี้จ้องมองดวงตาข้างนั้น แล้วเขาก็นิ่งดูจดังไม้แกะสลักที่ถูกตะปุดออกตรงไว้ ณ ที่นั้น ไม่อาจขยับเขยื้อนได้เลยแม้แต่น้อย (5 , 39)

ม้าวเอ็กเห็นใบหน้านั้น แม้จะไม่สู้ถนัด แต่ม้าวเอ็กก็ต้องตกตะลึง มิได้ขยับเขยื้อนอากัปภิกิริยาแต่อย่างใด (2 , 355)

กัวจังคิดในใจว่า “เรากับพวกเขา ก็มิได้มีความอาฆาตแค้นที่หนักหนาสาหัสสัก เหตุใดจะปล่อยให้พวกมันถูกแขวนห้อยโตนงออยู่ที่นี้อย่างทรมาณจนตายได้ลงคอ” (5 , 11)

ก๊วยเซ็งได้ยื่นคำอ้อนวอนดังนั้น ใจอ่อนลงด้วยจิตเมตตา คิดว่าเรากับคนเหล่านี้มีเคยผูกพยาบาทจองเวรกันมา เหตุใดจะปล่อยให้ถูกแขวนตายอย่างยากลำบากทรมาณเช่นนี้เล่า (2 , 310)

เขาก็ทวนคิดอยู่ในใจว่า “เรากับเขามิได้ผูกพยาบาทจองเวรกันมาก่อน ไม่สมควรจะลงมือรุนแรงเช่นนี้” (5 , 21)

พลันทวนคิดขึ้นได้ว่าเรากับชายหนุ่มผู้นี้มิเคยมีความแค้นเคืองพยาบาทกันมาแต่ก่อน ไม่สมควรจะทำร้ายคู่ต่อสู้รุนแรงถึงเพียงนี้ (2 , 341)

2. จีนไม่ใช้คำสรรพนาม – ไทยใช้คำสรรพนาม หมายถึง ในต้นฉบับภาษาจีน ไม่ใช้คำบุรุษสรรพนาม แต่ในภาษาไทยจะใช้คำบุรุษสรรพนาม เนื่องจากว่าผู้แปลเห็นว่ามี ความชัดเจนดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องไประบุถึงตัวละครดังกล่าวอีก ตัวอย่าง

หญิงสาวผู้นั้นก็ไม่สามารถบุกเข้าไปที่ตัวเขาผู้นั้นได้เกินกว่าสามฟุตจีน (5 , 19)

นางบุกเข้าถึงตัวชายหนุ่มได้ไม่เกินสามเชีเย (2 , 226)

โหวทงให้โกรธจนร้องตะโกนปาวๆ ไปว่า “ถ้าไม่จับเจ้าเด็กสารเลวนี้มาแล้วเนื้อหักกระดูกเสียล่ะก็ ข้าฉวยามังกรสามหัวสาบานว่าจะไม่ขอเป็นคน” (5 , 36)

โหวทงใช้โกรธนัก ร้องตะโกนบอกไปว่า “ถ้าเราไม่ได้เนื้อเถื่อนหนังไ้เด็กกระยาคนนี้แล้ว เราจะไม่ขออยู่เป็นคนอีกต่อไป” (2 , 350)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าความแตกต่างในรายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ภาพรวมมีความคลาดเคลื่อนจากต้นฉบับแต่อย่างใด สามารถถ่ายทอดเรื่องราวในภาพรวมได้ชัดเจน ดังนั้นจากการศึกษาดังกล่าวทำให้เห็นว่า วรรณกรรมไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมต้นฉบับหรือวรรณกรรมแปลล้วนมีคุณค่า สามารถสะท้อนความคิด วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และกลวิธีในการใช้ภาษาของแต่ละชาติ นอกเหนือจากการให้ความบันเทิง

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษเปรียบเทียบต้นฉบับวรรณกรรมจีนกับวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทย โดยจำกัดขอบเขตการศึกษาเปรียบเทียบให้อยู่ในเนื้อหาบางส่วนจากเรื่องราวทั้งหมด และแบ่งหัวข้อในการเปรียบเทียบหลายหัวข้อย่อย จากการศึกษาพบว่ายังมีแง่มุมและประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจควรจะทำวิจัยต่อไปอีก ดังนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบเรื่องแจ๊ตเตียวอิงสูงงจ้วนภาษาจีน ฉบับปรับปรุงใหม่กับฉบับแปลภาษาไทย จำนวน น.นพรัตน์ จำนวน ว. ณ เมืองลุง และ จำนวนคนบ้านเพ ซึ่งจะแตกต่างจาก

การวิจัยในครั้งนี้ที่ทำการวิจัยเชิงเดี่ยวอิงสองจวบจับเดิมกับสำนวนการแปลมังกรหยก ภาค 1 ของ จำลอง พิศนาคะ

2. กลวิธีการใช้ภาษาและกลวิธีการแปลนวนิยายจีนกำลังภายในของผู้แปลแต่ละคน เช่น จำลอง พิศนาคะ น. นพรัตน์ ว. ณ เมืองลุง และ คนบ้านแพ

3. นวนิยายจีนกำลังภายในยุคปัจจุบันแบบใหม่ที่มีอิทธิพลต่องานวรรณกรรมในช่วงต่อๆ มาในด้านการวางโครงเรื่อง การเดินเรื่อง ลักษณะตัวละคร และการใช้ภาษา

ประเด็นต่าง ๆ ข้างต้นนี้คาดว่าจะมีประโยชน์ต่อผู้อ่านและผู้สนใจเพราะจะทำให้เข้าใจ และได้รับประโยชน์จากการศึกษาเปรียบเทียบและการวิจัยในแง่มุมที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

สถาบันวิทย์บริการ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ขุนวิจิตรมาตรา (สง่า กาญจนาคพันธุ์) . 2541. สำนวนไทย. กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์ เอเซียเพรส (1989) จำกัด.
- จำลอง พิศานาคะ. 2522. มังกรหยก ภาค 1 (เล่ม 1-10). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บันดาสาส์น. เจ้าพระยาพระคลัง (หน). 2515. สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน). ธนบุรี : ศิลปาบรรณาการ.
- ชัชวดี ศรีสัมพันธ์. 2538. "การแปลสำนวนในนวนิยายภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย".ในศาสตร์แห่ง ภาษา (เอกสารวิชาการ). ฉบับที่ 7. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ช่วง นาดอน. 2538. ว่าด้วยญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.
- ถาวร สิกขโกศล. 2543. สกัดจุดยุทธจักรมังกรหยก. กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์.
- ทวีป วรดิลก. 2538. ประวัติศาสตร์จีน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุภาพใจ.
- ทัศนีย์ บุญเจือ. 2540. "ลักษณะการใช้ภาษาในนวนิยายจีนกำลังภายในที่แปลเป็นภาษาไทย"ใน ศาสตร์แห่งภาษา (เอกสารวิชาการ). ฉบับที่ 9. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นลินี บำเรอราศ. 2518. ภาษาไทย 2 (หลักภาษา). กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาจกรณ.
- ประพิน มโนมัยวิบูลย์. 2541. ไวยากรณ์จีนกลาง. กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประพิน มโนมัยวิบูลย์. 2510. สามก๊ก : การศึกษาเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พาสนา แพรพพรรณ. 2540. ยุทธจักรมังกรโบราณ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุภาพใจ.
- มานิต มานิตเจริญ. 2524. พจนานุกรมไทย (ฉบับสมบูรณ์). กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล นิยมวิทยา (แผนกการพิมพ์) .
- วินิตา ดิถียนต์. 2532. "ข้อสังเกตจากการศึกษาวรรณกรรมไทย-จีน". ในศิลปวัฒนธรรมไทย-จีน ศึกษา. ดร.วินัย พงศ์ศรีเพียร, บรรณาธิการ. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- วิวัฒน์ รุ่งวรรณวงศ์. 2532. "ทอศนะเกี่ยวกับการแปลวรรณกรรมไทย-จีนในประเทศไทย". ใน ศิลปวัฒนธรรมไทย-จีนศึกษา. ดร.วินัย พงศ์ศรีเพียร, บรรณาธิการ. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เวรุฉัน ทองลา. 2533. "งานของจีน : เหมือนน้ำจืดที่มีรส". ใน สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. ฉบับวันที่ 21-27 มกราคม 2533.
- อรุณ โรจนสันติ. 2532. เปิดโลกยุทธจักร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุภาพใจ.
- อุกิตศิลปสาร , พระยา. 2535. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- อารยา พนมไพรัตน์. 2543. การเปรียบเทียบผู้จวนกับซ่งกั๋ง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาตะวันออก .บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

The Cambridge Encyclopedia of China. 1982. London : Cambridge University Press.

ภาษาจีน

- Chén, Shān 陳山 . 1995. Zhōngguó Wǔxiá Shǐ 中國武俠史 (ประวัติจอมยุทธจีน). 上海 Shànghǎi : 生活·讀書·新知 上海三聯書店 Shēnghuó. Dúshū. Xīnzhī Shànghǎi Sānlián Shūdiàn .
- Cíhǎi Biānjí Wěiyuánhuì 辭海編輯委員會 . 1972. Cíhǎi 辭海 (ฉือไห่) Vol 1-2. 香港 Xiānggǎng : 中華書籍香港分局 Zhōnghuá Shūjī Xiānggǎng fēnjú .
- Hú, Qiáomù Yú , Guāngyuǎn Bèi, Shízhāng , etc 胡喬木 , 於光遠 , 貝時璋 , 等 . 1997. Zhōngguó Dàbǎikē Quánshū. Zhōngguó Lìshǐ (Suōyìngběn) 中國大百科全書. 中國歷史 (縮印本) . (สารานุกรมประเทศจีน . ประวัติศาสตร์จีน) . 北京 Běijīng : 中國大百科全書出版社 Zhōngguó Dàbǎikē Quánshū Chūbǎnshè.
- Jīn, Yōng 金庸 . 1957. Shèdiào Yīngxióng Zhuàn 1-16 射鵰英雄傳 1-16 (มังกรหยก 1-16). 香港 Xiānggǎng : 三育圖書文具公司 Sānyù Túshū Wénjù Gōngsī.

- Jīn,Yōng 金庸 . 1976 . Shèdiào Yīngxióng Zhuàn 1-4 射鵰英雄傳 1-4 . (มังกรหยก1-4).
香港 Xiānggǎng : 明河社 Míng hé Shè.
- Liú,Zéhuá Yáng,Zhìjiǔ and Wáng,Yùzhé 劉澤華，楊志玖，王玉哲 .1979. Zhōngguó
Gǔdàishǐ (Xià) 中國古代史 (下) (ประวัติศาสตร์จีน (เล่มจบ)). 北京 . Běijīng :
人民出版社 Rénmín Chūbǎnshè.
- Qián,Gēchuān 錢歌川 . 1974. Lùn Fānyì 論翻譯 (ถกประเด็นการแปล). 台灣 Tái wǎn :
台灣開明書店 Tái wǎn Kāimíng Shūdiàn.
- Wáng,Chéngyì Dǒng,Chūnlín and Cài,Jǐngkūn 王成驥，董春霖，蔡景昆,1983 . Zhōngguó
Wénxuéshǐ Míngcí Jiěshì 中國文學史名詞解釋 (อธิบายศัพท์คำนามในประวัติ
วรรณคดีจีน). 北京 . Běijīng : 中國展學出版社 Zhōngguó Zhǎnxué Chūbǎnshè.
- Wáng, Qiáncōng 王僉叢 . 1987. Xiānggǎng Zuòjiā Zhuànliè 香港作家傳列 (รวมประวัติ
นักเขียนฮ่องกง). 廣西 Guǎngxī : 廣西人民出版社 Guǎngxī Rénmín Chūbǎnshè.
- Wú,Hǎilín and Lǐ,Yánpèi 吳海林，李延沛 . 1981. Zhōngguó Lìshǐ Rénwù Shēngzú
Niánbiǎo 中國歷史人物生卒年表 (ตารางแสดงเวลาเกิด-ตายของบุคคลสำคัญ
ในประวัติศาสตร์จีน). 哈爾濱 Harbin : 黑龍江人民出版社 Hēilóngjiāng Rénmín
Chūbǎnshè.
- Xiào, Hóngsōng and Zhào, Xīn 肖紅松，超昕 . 1997 . Zhōngguó Mínhjiān Jíxiángshén
中國民間吉祥神 (เทพเจ้านำโชคตามคติชาวจีน). 北京 . Běijīng : 中國旅遊
出版社 Zhōngguó Lǚyóu Chūbǎnshè.
- Xú,Sīnián 徐斯年 . 1995. Xiáde Zōngjī 俠的蹤跡 (ร่องรอยชาวยุทธ). 北京 Běijīng :
人民大學出版社 Rénmín Dàxué Chūbǎnshè.
- Yán, Jiāyán 嚴家炎 . 1999. Jīnyōng Xiǎoshuō Lùngǎo 金庸小說論稿 (วิเคราะห์ผลงาน
จินยง). 北京 . Běijīng : 北京大學出版社 Běijīng Dàxué Chūbǎnshè.
- Zēng,Fánlǐ and Dù,Líng 曾凡禮，杜鈴 . 1984. Zhōngguó Běifāng Shǎoshù Mínzú Lìshǐ
Rénwù 中國北方少數民族歷史人物 (บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์จีนที่เป็น
ชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือ). 內蒙古 Nèi Měnggǔ : 內蒙古人民出版社 : Nèi
Měnggǔ Rénmín Chūbǎnshè.
- Zhāng,Bóquán 張博泉 . 1984. Jīnshǐ Jiǎnbiān 金史簡編 (ประวัติศาสตร์จีน). 遼寧 ..
Liáoníng : 遼寧人民出版社 Liáoníng Rénmín Chūbǎnshè.

- Zhāng,Péihéng and Luò,Yùmíng 張培恆，駱玉明 .1996. Zhōngguó Wénxuéshǐ (Shàng,Zhōng,Xià)中國文學史(上，中，下)(ประวัติศาสตร์วรรณคดีจีน เล่ม 1-3).
上海 Shànghǎi : 復旦大學出版社 Fùdān Dàxué Chūbǎnshè.
- Zhào,Shàomíng 趙紹銘 . 1993. Zhōngguó Sòng Liáo Jīn Xià Zhèngzhì Shǐ 中國宋遼
金夏政治史 (ประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองสมัยซ่ง เหลียวจิน และเตี่ย) . 北京
Běijīng : 人民出版社 Rénmín Chūbǎnshè.
- Zhōngguó Shèhuì Kēxuéyuán Yǔyán Yánjiūsuǒ Cídiǎn Biānjíshì 中國社會科學員語言研
究詞典編輯室 . 1998 . Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn (Xiūding Běn) 現代漢語詞典 (修
訂本) (พจนานุกรมจีน). 北京,Běijīng : 商務印書館 Shāngwù Yīngshūguǎn.

สถาบันวิทยบริการ

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ

ภาคผนวก ก

เรื่องย่อมังกรหยก ภาค 1

ตอน ประลองฝีมือเลือกคู่

เจิ้งจี้ซื้อฮ่านมีรับสั่งให้กัวจิ้งเดินทางลงภาคใต้ (อาณาจักรซ่ง) กัวจิ้งจึงตัดสินใจเดินทางลงใต้ไปพร้อมกับอาจารย์ทั้งหกของตน นั่นก็คือ ผู้กล้าหาญทั้งหกแห่งแคว้นเจียงหนาน ในวันเดินทางกัวจิ้งไปคำนับลาอาจารย์จางอาเซิง ณ หลุมฝังศพก่อนแล้วจึงเดินทางต่อไป

ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกของกัวจิ้งที่เดินทางจากดินแดนถิ่นทะเลทรายของตน พอมามาพบสภาพภูมิประเทศของดินแดนประเทศจีนที่แตกต่างกันก็รู้สึกประหลาดใจ จึงควมม้าชมวิวย่างเพลิดเพลินเป็นระยะทางไกลมากจนม้ามีเหงื่อไหลโซมกาย กัวจิ้งจึงเอาผ้ามาซับเหงื่อ แต่พบว่าบนผ้ากลับเต็มไปด้วยโลหิตสด ๆ กัวจิ้งตกใจมากจึงหยุดคอยอาจารย์หานเป่าจวี ซึ่งเป็นอาจารย์คนที่สาม เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องม้า กัวจิ้งได้หยุดรออาจารย์ ณ โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งบริเวณ แม่น้ำเฮย์จู่ยเหอ ระหว่างนี้ก็มีชายหนุ่มชุดขาวสี่คนเข้ามาสั่งอาหารในโรงเตี๊ยม

เมื่ออาจารย์หานเป่าจวีมาถึง กัวจิ้งจึงเล่าเรื่องม้าของตนให้อาจารย์ฟัง อาจารย์หานเป่าจวีจึงบอกว่านั้นไม่ใช่โลหิต แต่เป็นเหงื่อ ม้าของกัวจิ้งตัวนี้เป็นม้าพันธุ์ เรียกว่าม้าวิเศษเหงื่อโลหิต เป็นม้าที่วิ่งได้เร็วมากดุจดั่งติดปีกบิน อาจารย์จู่ซง อาจารย์คนที่สอง ซึ่งเป็นผู้อ่านหนังสือมากมายเจ้าของฉายาว่าหนอนหนังสือ ได้กล่าวเสริมขึ้นว่า ใน**พระราชพงศาวดารฉือจี้** และ**พระราชพงศาวดารฮั่นซู่** ก็มีเรื่องราวของม้าวิเศษตัวนี้บันทึกไว้เช่นกัน แต่ไม่คิดว่ากัวจิ้งจะโชคดีได้เป็นเจ้าของม้าวิเศษตัวนี้

ระหว่างที่พวกกัวจิ้งพูดคุยกัน ชายชุดขาวสี่คนก็ปรึกษารือกัน อาจารย์ใหญ่ของกัวจิ้งนามว่า เคอเจิ้นเอ้อ ฉายาคำกลางหาหว ซึ่งดวงตาทั้งสองข้างมีดบอด ได้ยินทั้งสี่คนนี้ปรึกษารือกันและก็ทราบว่ชายชุดขาวทั้งสี่คนนี้ที่แท้ก็เป็นหญิงปลอมตัวมา พวกนางซุบซิบกันว่าจะขโมยม้าวิเศษตัวนี้ของกัวจิ้งไปให้เจ้านายตนที่พวกนางเรียกกันว่า "เจ้าภูเขา" และนอกจากนี้ยังกล่าวถึงเรื่องการชุมนุมกันของชาวยุทธพรคมาร ณ เมืองหลวง (เมืองเอี้ยนจิง) เคอเจิ้นเอ้อได้แต่นั่งฟังพวกนางปรึกษารือกันโดยมิได้แสดงท่าทีพิรุธน่าสงสัยออกมาแต่อย่างใด ต่อมาก็มียุทธพรคมารอีกสี่คน ซึ่งทั้ง

สี่คนนี่ก็คือสตรีที่ปลอมตัวเป็นชายเข้ามานั่งสมทบกับกลุ่มสตรีชุดขาวที่นั่งปรึกษากันอยู่ก่อนหน้านี้ และพวกนางทั้งแปดก็รับประทานอาหารด้วยกันพร้อมวางแผนดักขโมยม้าของกัวจิ้ง จากนั้นพวกนางก็แยกย้ายออกจากโรงเตี๊ยมไป

เคอเจิ้นเอ๋อรอจนพวกนางจากไปแล้ว จึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ทุกคนฟัง และเนื่องจากผู้กล่าวหาญทั้งหกแห่งแคว้นเจียงหนานเป็นสำนักฝ่ายธรรมะ เมื่อทราบถึงการรวมกลุ่มกันของพวกสำนักพรรคมาร ณ เมืองเอี้ยนจิง ก็อดที่จะอยู่เฉยมิได้ จึงสั่งให้กัวจิ้งเดินทางล่วงหน้าเพียงลำพังไปก่อน พร้อมทั้งกำชับให้ระวังพวกนางทั้งแปดที่กำลังเตรียมดักปล้นม้าของกัวจิ้งที่กลางทางเอาไว้ด้วย ดังนั้น กัวจิ้งจึงออกเดินทางต่อไปเพียงลำพัง

ระหว่างทาง กัวจิ้งพบสตรีชุดขาวสามนางดักรอขโมยม้าของตน กัวจิ้งก็ได้ไปประลองฝีมือกับพวกนาง เขาได้ควมม้ากระโดดทะยานข้ามศิระชะของทั้งสามนางไป และรีบเดินทางไปยังเมืองจางเจียไชวอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงที่นั่นจึงได้หยุดพักม้าและรับประทานอาหาร ขณะรับประทานอาหารก็ได้ยินเสี่ยวเอ๋อริในร้านตะโกนโหวกเหวกคำขอร้องที่เข้ามาขโมยหมันโถวในร้าน กัวจิ้งรู้สึกสงสารจึงจ่ายเงินค่าหมันโถวให้ แต่เด็กขอร้องผู้นั้นก็กลับไปโยนให้สุนัขกิน กัวจิ้งก็มิได้ทำอะไร ก็กลับมานั่งรับประทานอาหารต่อ เด็กขอร้องคนนั้นก็เดินเข้ามาด้อมๆ มองๆ กัวจิ้งจึงเชิญร่วมโต๊ะอาหารด้วย เสี่ยวเอ๋อริในร้านดูถูกขอร้องผู้นี้มาก และแกล้งไม่สนใจกับแขกพิเศษโต๊ะนี้ ขอร้องโกรธมากจึงสั่งอาหารราคาแพงและหาได้ยากในท้องถิ่น ทำให้ทราบว่าขอร้องผู้นี้มีที่มาไม่ธรรมดา กัวจิ้งเองก็ได้พูดคุยกับขอร้องหลายเรื่อง ขอร้องก็คุยทั้งเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งจากหนังสือ เรื่องราวพื้นเมือง และเรื่องราวอื่น ๆ ที่ทำให้กัวจิ้งรู้สึกว่าขอร้องผู้นี้มีความรู้ไม่ด้อยไปกว่าอาจารย์จู่ซง เจ้าของฉายาหนอนหนังสือของตนเลย บางทีอาจจะมากกว่าด้วย ก็อดจะรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

ระหว่างสนทนากัน กัวจิ้งได้ยินเสียงม้าของตนร้อง เมื่อชะโงกหน้าออกไปดูก็เห็นสตรีชุดขาวแปดคนพยายามจะขโมยม้า ก็เลยรีบไปดู พอไปถึงก็พบว่าพวกนางทั้งแปดถูกสกัดจุดนอนนิ่งอยู่กับพื้น ก็รู้สึกแปลกใจยิ่งนัก พอกลับมายังโรงเตี๊ยม ก็มีคุณชายชุดขาวผู้หนึ่งเข้ามาคารวะถามว่ากัวจิ้งเป็นศิษย์สำนักเกาะดอกท้อที่มีชื่อเรื่องสกัดจุดหรือไม่ เนื่องจากคุณชายชุดขาวเข้าใจว่าที่พวกนางทั้งแปดล้มนอนกับพื้นเพราะฝีมือสกัดจุดของกัวจิ้ง กัวจิ้งจึงตอบปฏิเสธ คุณชายผู้นี้จึงทดสอบฝีมือกัวจิ้ง กัวจิ้งก็พ่ายแพ้ คุณชายผู้นี้คิดว่ากัวจิ้งอ้อมมือ จึงไม่พอใจยิ่งนัก แล้วก็ค้ำบลาจากไป

กัวจิ๊งก็มาสนทนากับขอทานผู้นั้นต่อ และขอทานก็ถามถึงสาเหตุว่าทำไมจึงมีคนมาขโมยม้าของกัวจิ๊ง กัวจิ๊งจึงเล่าเรื่องราวของม้าตัวนั้นให้ขอทานฟัง ขอทานจึงแกล้งเอ่ยปากขอม้าจากกัวจิ๊งเล่นๆ แต่กัวจิ๊งก็ตกปากยกม้าให้ทันทีโดยมิได้มีอาการลังเลแต่อย่างใด ขอทานจึงร้องไห้เพราะไม่มีใครดีกับตนเช่นกัวจิ๊งมาก่อน พร้อมเล่าเรื่องให้กัวจิ๊งฟังว่า ตนหนีออกมาจากบ้านเพราะไปทำให้ท่านพ่อโกรธ และคิดว่าท่านพ่อคงไม่รักตนแล้วเพราะไม่เห็นตามหาตนเลย กัวจิ๊งจึงปลอบใจว่า ไม่จริง ท่านพ่อคงตามหาอยู่แต่ยังหาไม่พบ และก็ถามถึงท่านแม่ของขอทาน ขอทานก็บอกว่าท่านแม่นั้นจากไปตั้งแต่ขอทานเพิ่งเกิด กัวจิ๊งก็รู้สึกว่ทั้งตนและขอทานต่างก็เป็นกำพร้าพ่อแม่เหมือนกัน โดยกัวจิ๊งนั้นกำพร้าพ่อตั้งแต่กัวจิ๊งยังไม่ได้เกิดเสียด้วยซ้ำ ทำให้กัวจิ๊งรักขอทานดุจดั่งน้องของตัวเอง ก่อนจากกัน กัวจิ๊งถอดเสื้อคลุมให้ขอทานใส่เพราะอากาศหนาวมาก พร้อมทั้งให้ทองแท่งแก่ขอทานไว้ใช้จำนวนหนึ่ง แล้วส่งขอทานขึ้นม้าวิเศษเหาะไกลทิศของตนไป ขอทานก็บอกกัวจิ๊งว่า ตนชื่อหวงหวง เพราะว่าตั้งแต่รู้จักกันต่างก็ไม่ได้แนะนำชื่อให้ทราบกันเลย จากนั้นต่างก็แยกย้ายกันไป

กัวจิ๊งกลับมาพักที่โรงเรียนก็พบกับปิศาจร้ายทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอมาดักรอในห้องพัก นอกจากนี้ก็ยังมีอาจารย์อาของพวกปิศาจร้ายทั้งสี่นี้ด้วย นามว่าโหวทงไห่ พวกปิศาจร้ายทั้งสี่นั้นเคยพ่ายแพ้แก่เด็กหนุ่มอย่างกัวจิ๊งก็เกิดความโกรธแค้นยิ่งนัก จึงขอร้องให้อาจารย์อาช่วยออกหน้าแก้แค้นให้กับตน โหวทงไห่นัดให้กัวจิ๊งเดินทางไปพบตนทางป่าสนนอกเมืองไปทางตะวันตกร้อยลี้ในวันรุ่งขึ้น

วันรุ่งขึ้น กัวจิ๊งก็เดินทางไปตามนัด แต่กลับพบว่าปิศาจทั้งสี่แห่งแม่น้ำหวงเหอถูกแขวนห้อยอยู่บนต้นไม้ และโหวทงไห่ก็มีได้อยู่ที่นั่น ก็รู้สึกแปลกใจ แต่ด้วยความสงสารก็เลยช่วยพวกปิศาจทั้งสี่ลงมา แต่ก็สกัดจุดเอาไว้ไม่ให้ขยับ แล้วตนก็เดินทางต่อไป

ระหว่างทาง กัวจิ๊งก็ได้ชมบ้านเมืองไปด้วย ณ ลานกว้างแห่งหนึ่ง มีการประลองฝีมือเลือกคู่ กัวจิ๊งก็ไปยืนดูด้วยความสนใจ ผู้ประลองเป็นสตรีชุดแดง หน้าตาหมดจดงดงาม นางประลองฝีมืออยู่กลางลานและได้รับชัยชนะ บิดาของนางก็ยืนประกาศอยู่ข้างๆ ว่า ตนชื่อมู่อี้ ตนและลูกสาวเดินทางประลองฝีมือมาหลายมณฑลแล้ว แต่ยังไม่มีผู้ใดที่สามารถประลองฝีมือชนะลูกสาวตนได้เลย เนื่องจากผู้ที่มีฝีมือส่วนใหญ่ต่างก็แต่งงานไปหมดแล้ว การประลองฝีมือเลือกคู่ คู่ประลองเป็นใครก็ได้ที่อายุไม่เกินสามสิบปี และยังเป็นโสด หากประลองฝีมือชนะลูกสาว ก็จะยกลูกสาวให้ และได้เชิญชวนให้ผู้กล้าเข้าร่วมประลองฝีมือกับลูกสาวตน

และคุณชายชูดขาวที่เคยทดสอบฝีมือกับแก้วจิ้งที่โรงเตี๊ยมได้เดินเข้าไปในกลางลานประลองนั้น เพื่อประลองฝีมือกับนาง ทั้งคู่ได้ประลองฝีมือกันหลายเพลง และนางก็พ่ายแพ้ แต่พอมือนี้จะเจรจาเรื่องการแต่งงานกับคุณชายชูดขาวผู้นี้ คุณชายชูดขาวผู้นี้กลับปายเปียง บอกว่าตนเพียงต้องการจะมาทดสอบฝีมือเท่านั้น ไม่ขอพูดเรื่องแต่งงาน มूर्ธมู้อี้โกรธมากและได้ประลองกับคุณชายผู้นี้ คุณชายชูดขาวผู้นี้สู้มूर्ธมู้อี้ไม่ได้จึงใช้วิชามารองเล็บกระดูกขาวทำร้ายมूर्ธมู้อี้จนบาดเจ็บสาหัส แก้วจิ้งทนดูไม่ได้จึงได้กระโดดเข้าไปช่วย ทั้งสองต่อสู้กันเป็นเวลานาน ผู้ติดตามของคุณชายผู้นี้เกรงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ จึงรีบไปตามพระชายาเข้ามาห้ามปราม เนื่องจากแท้จริงแล้วคุณชายชูดขาวผู้นี้ก็คือ หวานเหยียนคัง (หยางคัง) องค์ชายหกแห่งอาณาจักรจินนั่นเอง และก็มีราชครูจะเข้ามากำจัดแก้วจิ้งที่บังอาจมาต่อสู้กับองค์ชายโชคดีที่หวางซู่ชี่ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดนักรบตนิกายเฉวียนจินเข้ามาบิณฑบาตชีวิตของแก้วจิ้งเอาไว้ เนื่องจากตนนั้นพอใจกับความเป็นคนมีคุณธรรมของแก้วจิ้ง พร้อมกับขู่องค์ชายหกว่า จะเอาเรื่องราวในวันนี้ไปรายงานกับชีวซู่จี้ ซึ่งเป็นอาจารย์ขององค์ชายหก เนื่องจากชีวซู่จี้เป็นศิษย์ผู้พี่ของตน ปกติศิษย์สำนักเฉวียนจินจะไม่รักแกชาวบ้านอ่อนแอ แต่การกระทำขององค์ชายหกสมควรจะได้รับโทษจากชีวซู่จี้ยิ่งนัก ว่าแล้วก็พาแก้วจิ้งไปยังนอกเมือง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ข้อความภาษาจีนจากเรื่องเจ็ดอสูรชิงจว๋านที่ยกมาเปรียบเทียบในบทที่ 3

3.1 ความแตกต่างทางด้านข้อความ

3.1.1 ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความฉบับภาษาไทยมีการทำข้อความและอธิบายเพิ่มเติมจากฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 1

郭靖自小受母親的教誨，向來對大金國十分憎恨，這次又險些喪生在完顏烈手下的黃河四鬼之手（4，95）

ตัวอย่างที่ 2

這時聽了成吉思汗的話，心想：“只要六位師父肯助我，大事必成，多帶不會高來高去的勇士，反而礙事。”（4，95）

ตัวอย่างที่ 3

第三日一早，郭靖與母親釃淚而別，雖同六位師父到張阿生墓上去磕拜了，向南進發。（4，95）

ตัวอย่างที่ 4

只聽得一女嬌叱聲，郭靖一回頭，兩件晃晃的音器撲面飛來，他初闖江湖，一卻小心謹慎，只怕暗器有毒，不敢伸手迎接，除下頭上皮帽，扭身一兜，將兩件暗器都兜在帽裡，遙遙聽得兩個女子齊聲贊道：“好功夫。”（4，105）

ตัวอย่างที่ 5

只聽他道：“別理她們！咱們上去。”（5，5）

ตัวอย่างที่ 6

郭靖雙足落地，又驚又怒道：“你...你...”（5，6）

ตัวอย่างที่ 7

穆易怒極，反手一掌，那親隨半邊牙齒全脫，頓時痛暈了過去。（5，21）

ตัวอย่างที่ 8

原來這青臉瘦子就是黃河四鬼的師叔三頭蛟侯通海，眾人見他的手執兵刃躍入場子，以為是要對那一方相助，都大聲叫喊起來。（5，35）

3.1.2 ความแตกต่างที่เกิดจากข้อความในฉบับภาษาไทยยื่นยอกว่าฉบับภาษาจีน

ตัวอย่างที่ 1

這時咱們馬未養肥，兵未練成，還不是大金國的敵手，你千萬不要露了痕跡。（4，95）

ตัวอย่างที่ 2

郭靖見小紅馬這次一口氣跑了這麼多路，肩胛旁滲出了許多汗水，心中憐惜。拿了汗巾給牠一抹，一伸手，不覺大吃一驚，只見汗巾上全是殷紅的血漬，再在紅馬右肩上一抹，也是滿肩的鮮血。郭靖嚇得險些流淚，自怨不惜馬力的大跑，這匹馬只怕是生生的紅自己毀了，抱住馬頸不任慰藉，但那馬仍是神態驍悍，毫無受傷之象。（4，96）

ตัวอย่างที่ 3

南希仁最後說，卻只說了四個字：“打不過，逃！”原來他見郭靖與黃河四鬼相鬥時一味狠戰，這種打法要是遇上高手非送命不可，所以教了他這看來簡單，卻是意味深長的四個字訣。全金發道：“武學無底，山外有山，人上有人，憑你多大的本事，也不能天下無敵。四師父這句話你要記住了！”郭靖點頭答應，依次向六師父磕頭，上馬向南馳去。（4，104）

ตัวอย่างที่ 4

只聽另一個女子笑道：“你的馬不壞啊！來。給我瞧瞧。”聽他語氣，完全是對小孩子說話的聲口。凡是十七八歲的少年，必定不喜歡被人當小孩子看待，郭靖心中有氣。（4，105）

ตัวอย่างที่ 5

郭靖也不在意。只怕還有敵人攔在前面，縱馬疾馳，不到一個時辰，已奔出一百餘里。休息片刻，上馬又行，天色未夜，已到了張家口，估計離那些白衣女子已有三日行程，她們再也追趕不上了。（4，106）

ตัวอย่างที่ 6

不一會兒，果子蜜賤等物逐一開上桌子來，郭靖每樣一嚐，件件都是從未吃過的美味。那少年高談闊論，說的都是南方風物人情，郭靖聽他談吐雋足，見識淵博，不禁大為傾倒。他二師父本是個飽學書生，但郭靖傾力學武，只在閒時才聽朱聰談些文辭，這時聽來，這少年的學識似更在二師父之上，不禁暗暗稱奇，心想：“我只道他是一個落魄貧兒，那知竟是一位博學君子。”（4，109）

ตัวอย่างที่ 7

穆易遠遠聽見這個聲音，有如雷轟電震一般，耳朵嗡的一聲，登時出了神，心中突突亂跳：“怎麼說話的聲音和我那人這樣相像？”但隨既啞然失笑：“這是大金國的王妃。我思念妻子發了癡，真是胡四亂想。（5，38）

3.2 ความแตกต่างทางด้านสำนวน โภหาร และวิธีการพูด เป็นสำนวนอย่างจีนและสำนวนอย่างไทย

ตัวอย่างที่ 1

詩中說只有天上的龍才能夠和牠做朋友呢！（4，100）

ตัวอย่างที่ 2

但那小紅馬毫不在乎，一樣的行走如飛。（4，104）

ตัวอย่างที่ 3

那紅馬如一支箭向前衝去。（4，105）

ตัวอย่างที่ 4

郭靖一手牽了紅馬，東張西望。（4，106）

ตัวอย่างที่ 5

他手裡拿著一個饅頭，嘻嘻的笑著，露出兩排晶晶發光的雪白細牙，整整齊齊，與他全身極不相稱。（4，107）

ตัวอย่างที่ 6

“你這傻蛋，這小東西把你冤上啦！”（4，111）

ตัวอย่างที่ 7

“老公公，你就算勝了，這樣花一般的閨女，叫她一過門就做寡婦嗎？”
（5，15）

ตัวอย่างที่ 8

那少女紅了臉轉過頭去，並不答話。（5，17）

ตัวอย่างที่ 9

“小人父女是江湖草芥，怎敢與公子爺放對？”（5，17）

ตัวอย่างที่ 10

他一面佩服，一面欣羨，心想他們年貌相當，真似一對璧人，如能結成夫妻，那確是一樁美事。（5，18）

ตัวอย่างที่ 11

穆易氣得臉色雪白，一時說不出話來。（5，20）

ตัวอย่างที่ 12

那公子的一名親隨冷笑道：“我們公子是甚麼人？和你這種走江湖賣解的低三下四之人攀親？你做你的清秋白日夢去吧！”（5，21）

ตัวอย่างที่ 13

圍觀之人越聚越眾，廣場擠得水洩不通。（5，32）

ตัวอย่างที่ 14

侯通海氣得哇哇大叫：“不把你這臭小子剝皮拆骨，我三頭蛟誓不為人！”
（5，36）

ตัวอย่างที่ 15

穆易望著這隻眼睛，身子猶如泥塑木鷓釘般在地下，再也動彈不得。
（5，39）

ตัวอย่างที่ 16

完顏康嘻嘻一笑，正想說句俏皮話，突見王處一兩道目光猶如閃電光射來，心中微微一驚，登時把一句開玩笑的話吞進了肚裡，點了點頭。
（5，45）

3.3 ความแตกต่างทางด้านจำนวนตัวเลข มาตรฐานเงิน มาตรฐานวัด และเวลา

3.3.1 จำนวนตัวเลข

ตัวอย่างที่ 1

於是大發邊騎，一共是二十餘萬人。(4, 99)

ตัวอย่างที่ 2

你先去等我們，不到一個月，我們也跟著來了。(4, 103)

3.3.2 มาตรฐานเงินและมาตรฐานวัด

ตัวอย่างที่ 1

一會結帳，一共是三百零九兩七錢四分。(4, 100)

ตัวอย่างที่ 2

那少女再也欺不到他身旁三尺以內。(5, 19)

3.3.3 เวลา

ตัวอย่างที่ 1

郭靖也不在意，只怕還有敵人攔在前面，縱馬疾馳，不到一個時辰，已奔出一百餘里。(4, 100)

ตัวอย่างที่ 2

再過半個時辰，酒菜擺滿了張拚起來的桌子。(4, 110)

ตัวอย่างที่ 3

十二個時辰以後，穴道自會解開，酸麻自止。(5, 12)

ตัวอย่างที่ 4

郭靖與那公子在午刻動手，這時已是未末申初。(5, 32)

ตัวอย่างที่ 5

小王爺學了這一身功夫，不在人前露臉，豈不是空費了十多個寒暑之功？(5, 34)

3.4 ความแตกต่างในด้านการเรียบเรียง

3.4.1 ข้อความต่อไปนี้ ฉบับจีนเป็นบทบรรยาย ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงไว้ในเครื่องหมายอัฒประกาศ

ตัวอย่างที่ 1

按著這八個女子嘖嘖喳喳的談了一陳兒女風流之事，甚麼“山王”最喜歡你啦，甚麼“山王”這時候一定在想你啦等等。(4, 101)

ตัวอย่างที่ 2

韓寶駒道：“她們要是膽敢作惡，江南七怪也不能放過她們。”笑爾陀張阿生逝世雖已十多年，但六怪談論起來是自稱江南七怪，決不忘了這位兄弟。(4, 104)

ตัวอย่างที่ 3

那公子知他怒極，只要中了他一招一式，不死也得重傷。(5, 21)

3.4.2 ข้อความต่อไปนี้ ฉบับภาษาจีนเป็นข้อความในเครื่องหมายอัฒประกาศ ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงเป็นคำบรรยาย

ตัวอย่างที่ 1

柯鎮惡聽得又好氣又好笑，心想：“江湖上傳聞竟這麼快！但說靖兒會九陰白骨爪，確誇大得不近情理，這種爪法不是十年以上的苦練，那能成功？一個十幾歲的孩子怎麼會有這種本事？”他想到郭靖一出馬就打敗了來源不小的黃河四鬼，不枉了六兄弟十多年的辛勞，心中也自十分欣慰。(4, 102)

ตัวอย่างที่ 2

郭靖心想：“我和他們又無深仇大冤，何苦讓他們在這裡活吊死。”(5, 11)

ตัวอย่างที่ 3

郭靖見他回過臉來，心頭忽然微微一震：“這女子怎麼相貌好熟，好似在甚麼地方見過，”（5，13）

ตัวอย่างที่ 4

也有的說道：“穆氏父女是走江湖之人，怎敢難為王孫公子，一定將他好好打發，不教他失樂面子。（5，17）

ตัวอย่างที่ 5

他轉念一想：“我和他並無仇愆，不能下此重手！”（5，21）

ตัวอย่างที่ 6

郭靖看了黃蓉的身法，心中大悟：“原來他身懷絕技，日前在張家口黑松林中引走侯通海，把黃河四鬼吊在樹上，都是他幹的好事了。（5，36）

ตัวอย่างที่ 7

孩子哭起來，只要說一聲：“彭老虎來啦！”小兒們立刻害怕噤聲，不敢再哭。（5，37）

ภาคผนวก ค

รายชื่อตัวละครและสถานที่ในมังกรหยก ตอนประลองฝีมือเลือกคู่

(ตัวอักษรจีน สัทอักษรระบบ Pīnyīn เสียงอ่านตามสำเนียงจีนกลางเทียบกับฉบับแปลภาษาไทย)

ตัวอักษรจีน	สัทอักษรระบบ Pīnyīn	เสียงอ่านจีนกลาง / ชื่อที่แปลโดยตรงจาก ภาษาจีน	ฉบับภาษาไทย
郭靖	Guō Jìng	กั๋วจิ้ง	ก๊วยเซ็ง
完顏烈	Wán Yánliè	หวานเหยียนเหลี่ย	ฮ้วนง้วนเหลี่ยก
黃河四鬼	Huánghé Sìguǐ	ปิตาจรัยทั้งสี่แห่ง แม่น้ำหวงเหอ	ปิตาจรัยทั้งสี่แห่ง แม่น้ำฮวงโห
成吉思汗	Chéng Jí Sī Hàn	เฉิงจีซือฮ่าน	เจงกิสข่าน
江南六怪	Jiāngnán Liùguài	ผู้ประหลาดทั้งหกแห่ง แคว้นเจียงหนาน	ผู้กล้าหาญทั้งหกแห่ง แคว้นกังหนำ
張阿生	Zhāng Ā'shēng	จางอาเซ็ง	เตียวอาแซ
拖雷	Tuō Lěi	ทัวเหลย์	เซลุย
華箏	Huá Zhēng	ฮูวาเจ็ง	วาเจน
韓寶駒	Hán Bǎojū	หานเป่าจู	หันปอก๊ก
柯鎮惡	Kē Zhèn'è	เคอเจิ้นเอ้อ	กั๋วเต็งอ๊ก
朱聰	Zhū Cōng	จูชง	จูชง
博望侯	Bó Wànghóu	ป้อว่างโหว	ปอเม่าเหา
漢武帝	Hàn Wǔ Dì	ฮั่นหวู่ตี้	พระเจ้าฮั่นบู้อองเต้
韓小瑩	Hán Xiǎoyíng	หานเสี่ยวหยิง	หานเสี่ยวย้ง
李廣利	Lǐ Guǎnglì	หลี่กวางลี่	หลี่กั๋วฉี่
彭連虎	Péng Liánhǔ	เพ็งเหลียนหู	แพเหลียงฮั้ว
全金發	Quán Jīnfā	เฉวียนจินฟา	ฮ้วนกิมฮวด
南西仁	Nán Xīrén	หนานซีเหริน	น้ำฮี้ยั้น
黃蓉	Huáng Róng	หวงหลง	ฮั้งย้ง
梅超風	Méi Chāofēng	เหมยชาวเฟิง	บ๊วยทิวฮวง
侯通海	Hóu Tōnghǎi	โหวทงไห่	โหวทงไฮ้

ตัวอักษรจีน	สัทอักษรระบบ Pīnyīn	เสียงอ่านจีนกลาง / ชื่อที่แปลโดยตรงจาก ภาษาจีน	ฉบับภาษาไทย
吳青烈	Wú Qīngliè	หวูชิงเฉีย	ไอ้วแซเฉียก
錢青健	Qián Qīngjiàn	เฉียนชิงเฉียน	จี้แซเกียง
馬馭	Mǎ Yù	หม่ายุวี่	เบ๊เง็ก
馬青雄	Mǎ Qīngxióng	หม่าชิงซุยง	เบ๊แซย้ง
穆易	Mù Yì	มู่อี้	ม้วเอ็ก
尹志平	Yǐn Zhìpíng	หยินจื่อผิง	อิมจี้ฟ้ง
黃藥師	Huáng Yàoshī	หวงเย่าซือ	อั้งเอียะซือ
扎木哈	Lǐ Mùhé	หลี่มู่เหอ	เลมูฮา
彭寨主	Péng Zhàizhǔ	เพิงจ้ายจู่	แพไชจู
梁子翁	Liáng Zǐwēng	เหลียงจื่อเวิง	เหลียงจื่ออวง
哲別	Zhé Bié	เจ้อเปี่ย	เจอเป
王處一	Wáng Chù yī	หวางชู่อี้	เฮงชู่อิด
完顏康	Wán Yánkāng	หวานเหยียนคัง	ฮ้วนจ้งคัง
大金國	Dà Jīnguó	รัฐจิน แคว้นจิน	แผ่นดินไต้กิมก๊ก
黑水河	Hēishuǐ Hé	แม่น้ำเฮย์จวูย	แม่น้ำเฮ็กจ้วยฮ้อ
張家口	Zhāngjiākǒu	จางเจียโข่ว	เมืองเตียเกเค้า
大宛	Dàwǎn	ต้าหวาน	แคว้นตะวัน
貳師	Èrshī	เอ้อรื่อซือ	ยี่ซือ
敦煌	Dūnhuáng	ตุนหวง	ตุนฮวง
玉門關	Yùmén Guān	ต่านยุวี่เหมิน	เง็กมั้งกวน
河北	Héběi	เหอเปย์	ฮ้อปัก
山西	Shānxī	ชานซี	ซันซี
嘉興	Jiāxīng	เจียซิง	เกียเฮง
臨安	Lín'ān	หลินอาน	หลินอาน
浙江	Zhèjiāng	เจ้อเจียง	จิดก้ง
卡梁	Kǎliáng	ซ่าเหลียง	เปียนเหลียง
東海	Dōnghǎi	ตงไห่	ต้งไห่

ตัวอักษรจีน	สัทอักษรระบบ Pīnyīn	เสียงอ่านจีนกลาง / ชื่อที่แปลโดยตรงจาก ภาษาจีน	ฉบับภาษาไทย
桃花島	Táohuā Dǎo	เกาะดอกท้อ	เกาะท้อฮวยเต้า
北京	Běijīng	เป่ย์จิง	ฮี้เกีย
燕京	Yānjīng	เยี่ยนจิง	ฮี้เกีย

ภาคผนวก ง

ประวัติและผลงานของจินยง

จินยง มีชื่อจริงว่า จาเหลียงยง (查良鏞 Zhā Liángyōng) เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2467 เป็นชาวเมืองไห่หนิง (海寧 Hǎiníng) มณฑลเจ้อเจียง (浙江 Zhèjiāng) เกิดในตระกูลบัณฑิตคงแก่เรียน ซึ่งรับราชการในราชสำนักแมนจูมาหลายชั่วคน จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่เมืองฉงชิ่ง (重慶 Chóngqìng) มณฑลซื่อซุอัน (四川 Sīchuan หรือเสฉวน) ได้พื้นฐานการประพันธ์มาจากงานของอเล็กซานเดอร์ ดumas และวิลเลียม เชคสเปียร์ ทำงานด้านหนังสือพิมพ์ของจีนมาก่อนปี พ.ศ. 2491 และย้ายมาประจำที่ฮ่องกงเมื่อจีนเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ในปี พ.ศ. 2492 และก็อยู่ฮ่องกงตลอดมา ได้ทำงานเกี่ยวกับภาพยนตร์เมื่อราวปี พ.ศ. 2493 จนกระทั่งปี พ.ศ. 2498 จึงแต่งนิยายกำลังภายในเรื่อง ชูเจี้ยนเอินโจวหลู่ (書劍恩仇錄 Shū Jiàn Ēn Chóu Lù หรือจอมใจจอมยุทธ์) ขึ้นเป็นเรื่องแรก และก็แต่งต่อมาเรื่อย ๆ จนถึงเรื่องลู่ตังจี (鹿鼎記 Lù Dǐng Jì หรืออู่ยเสียวป้อ) เป็นเรื่องสุดท้าย โดยผลงานของจินยงมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ชูเจี้ยนเอินโจวหลู่ จำลอง พิศนาคะ แปลเป็นชื่อภาษาไทยว่า กระบี่อั้งฮวย บทภาพยนตร์โทรทัศน์ใช้ชื่อเรื่องว่าจอมใจจอมยุทธ์ แต่ในวิดีโอทัศน์ใช้ชื่อว่าตำนานอักษรกระบี่ เป็นนิยายกำลังภายในเรื่องแรกของจินยง แต่งเมื่อ พ.ศ. 2498

2. ปี่เสวี่ยเจี้ยน (璧血劍 Bì Xuè Jiàn) ภาษาไทยมีสำนวนแปลของ จำลอง พิศนาคะ และ น.นพรัตน์ โดยสำนวนแปลทั้งสองเล่มนี้รวมทั้งบทภาพยนตร์โทรทัศน์ต่างใช้ชื่อทับศัพท์ภาษาจีนเหมือนกันหมดว่า เพ็กฮ้วยเกี่ยม ในวิดีโอทัศน์ใช้ชื่อว่า ดาบเลือดสะท้านแผ่นดิน

3. เสวี่ยซุอันเฟย์หู (雪山飛狐 Xuě Shān Fēi Hú) ภาษาไทยมีสำนวนแปลของ น.นพรัตน์ โดยแปลชื่อว่า จิ้งจอกภูเขาหิมะ ทางโทรทัศน์ก็ใช้ชื่อเช่นเดียวกับที่ น.นพรัตน์ แปลส่วนในภาพยนตร์ใช้ชื่อว่า ตีkJิ้งจอกฟ้า

4. เฉียวเตียวอึงฮุยจว๊าน จำลอง พิศนาคะ แปลจากฉบับเดิมและใช้ชื่อว่า มังกรหยก ว. ณ เมืองลุง แปลจากฉบับปรับปรุงและใช้ชื่อว่า มังกรเจ้ายุทธจักร ภาพยนตร์โทรทัศน์ และวิดีโอทัศน์จะใช้ชื่อเหมือนกันว่า มังกรหยก เพราะเป็นชื่อที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย

5. เฉินเตียวเสี่ยวหลู่ เรื่องนี้จำลอง พิศนาคะ แปลจากฉบับเดิม ครั้งแรกใช้ชื่อภาษาไทยว่า มังกรอาละวาด ต่อมาเปลี่ยนเป็น มังกรหยก ภาค 2 ว. ณ เมืองลุง แปลจากฉบับปรับปรุง ใช้ชื่อภาษาไทยว่า อินทรีเจ้ายุทธจักร ภาพยนตร์โทรทัศน์และวิดีโอทัศน์นิยมใช้ชื่อ มังกรหยก

6. เฟี้ยหูไว่จู่วาน (飛狐外傳 Fēi Hú Wài Zhuàn) เรื่องนี้ในภาษาไทยมีสำนวนแปลของ น.นพรัตน์ โดยใช้ชื่อว่า จิ้งจอกอหังการ์ เป็นอีกภาคหนึ่งของ จิ้งจอกภูเขาหิมะ

7. ไป่หม่าเซียวซีเฟิง (白馬嘯西風 Bái Mǎ Xiāo Xī Fēng) ชื่อเรื่องแปลว่า ม้าคำรณลมตะวันตก เป็นเรื่องที่จินยงแต่งขึ้นเพื่อสร้างเป็นภาพยนตร์โดยเฉพาะ

8. เยวี่ยนยางตาว (鴛鴦刀 Yuān Yāng Dāo) ยังไม่มีชื่อแปลเป็นภาษาไทย เยวี่ยนยาง เป็นนกเบ็ดน้ำเงิน ตัวผู้จะเรียกว่า เยวี่ยน และตัวเมียจะเรียกว่ายาง เป็นนกที่สวยงาม และเป็นสัญลักษณ์ของความรัก จะพบบ่อยในการ์ดแต่งงาน นกตัวนี้จะเป็นนกที่ไม่เปลี่ยนคู่ไปจนตลอดชีวิต เป็นสัญลักษณ์ของความซื่อสัตย์มั่นคงต่อกัน ส่วนตาว แปลว่าดาบ ถาวร สิกขโกศล แปลชื่อเรื่องนี้ว่า ดาบสันนิวาส

9. เหลียนเจิงเจวีย (連城訣 Lián Chéng Jué) เรื่องนี้เมื่อพิมพ์ครั้งแรกใช้ชื่อว่า ชูซินเจี้ยน (懣心劍 Sù Xīn Jiàn หรือ กระบี่ใจพิสุทธิ์) ฉบับปรับปรุงใช้ชื่อใหม่ว่า เหลียนเจิงเจวีย และใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า A Deadly Secret สำนวนแปลของ น.นพรัตน์ ใช้ชื่อว่า หลั่งเลือดมังกร และภาพยนตร์โทรทัศน์ใช้ชื่อว่า มังกรสะท้านบู๊ลิ้ม

10. อี้เทียนถูลงจี ฉบับภาษาไทยสำนวนแปลของจำลอง พิศนาคะ ใช้ชื่อว่า มังกรหยก ภาค 3 และภาค 4 หรือลูกมังกรหยก และในภาพยนตร์โทรทัศน์ใช้ชื่อ ดาบมังกรหยก หรือ กระบี่อิงฟ้าดาบฆ่ามังกร

11. เทียนหลงปาปู้ จำลอง พิศนาคะแปลว่า มังกรหยก ภาค 5 (มังกรหยก ภาค สมบูรณ์) ในภาพยนตร์โทรทัศน์ใช้ชื่อว่า แด่เทพอสูรมังกรฟ้า ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับที่ น.นพรัตน์ แปล

12. เสี่ยเค่อสิง (俠客行 Xiá Kè Xíng) เรื่องนี้มีฉบับแปลภาษาไทยของ น.นพรัตน์ ว่า เทพบุตรหลายฟ้า

13. เสี่ยวอ้าวเจียงหู (笑傲江湖 Xiào Ào Jiāng Hú) เรื่องนี้ น.นพรัตน์ แปลครั้งแรกใช้ชื่อว่า ผู้กล้าหาญคนรอง ต่อมาเปลี่ยนชื่อตามภาพยนตร์โทรทัศน์ว่า กระบี่แย้ยุทธจักร

14. ลู่ตึงจี เรื่องนี้ น.นพรัตน์ แปลครั้งแรกใช้ชื่อว่า เขี้ยวขบยอดยุทธจักร ต่อมาเปลี่ยนเป็นเรื่อง อ้วยเสี่ยวป้อ ตามชื่อพระเอกในเรื่อง (韋小寶 . Wéi Xiǎobǎo เหวยเสี่ยวเป่า หรืออ้วยเสี่ยวป้อ)

จินยงมีผลงานของตนเองทั้งหมด 14 เรื่องดังกล่าว และเนื่องจากจินยงเป็นผู้มีชื่อโด่งดัง และเพราะความโด่งดังนี้เอง ทำให้นามปากกา จินยงนี้ถูกนำไปใช้แอบอ้างหรือแต่งเรื่องปลอมขึ้นหลายเรื่อง ดังนั้น จินยงจึงนำเอาอักษรจีนที่เป็นตัวแรกของชื่อผลงานทั้ง 14 เรื่องของตนผูกขึ้นมาเป็นโคลงคู่ (หรือที่เรียกว่า ตูยเหลียน 對聯 duìlián) เพื่อเป็นการแจ้งให้ผู้อ่านทราบว่าผลงานของตนคือเรื่องที่มีชื่อขึ้นต้นด้วยตัวอักษรจีน 14 ตัวดังกล่าว นั่นคือ

飛雪連天射白鹿，笑書神俠倚壁鴛。

Fēi Xuě Lián Tiān Shè Bái Lù , Xiào Shū Shén Xiá Yǐ Bì Yuān.

“เพ็ญเสวี่เหลิยงเทียนเจ้อไป่ลู่ เสี่ยวชู่เจินเสี่ยอิปี้เยวี่ยน”

ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า

“กลางหิมะเต็มนภาล่างวางขาว เขียนเรื่องราวเทพยุทธสุดเกินฝัน”

จากวรรณกรรมทั้งหมด จะเห็นได้ว่า จินยง เป็นนักเขียนที่มีพัฒนาการอยู่ตลอดเวลา และแต่ละเรื่องก็ไม่เคยย่อทรยตัวเอง นอกจากนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่จินยงสร้างขึ้นเป็นภาพยนตร์ นั่นคือเรื่องกระบี่นางพญา (越女劍 Yuè Nǚ Jiàn)

วรรณกรรมทั้งหมดดังกล่าวของจินยง ได้รับยกย่องว่าเป็นแบบฉบับเป็นที่ยอมรับในวงการวรรณคดี จนถึงมีผู้ศึกษาวิเคราะห์ในฐานะวรรณกรรม ได้รับคัดเลือกให้เป็นหนังสืออ่านนอกเวลาของนักเรียนจีน นับเป็นความสำเร็จที่นักเขียนนิยายกำลังภายในคนอื่นมีอาจเป็นคู่แข่งได้เลย

สถาบันวิทย์บริการ

ภาคผนวก จ
ภาคผนวกนี้ คือการแปลสรุปความวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นภาษาจีน
《射雕英雄傳》與泰譯本之比較

第一章

引言

1.1 問題的提出

中泰兩國的長期，除了政治，經濟方面之外，也表現在文學方面。在泰國，中國文學作品的泰譯本始於第一世皇時代，那時的泰譯本有《三國演義》，《西漢》。

公元1958年，中國的武俠小說在泰國非常發達，但是翻譯出來的語言跟以前的翻譯本不一樣。以前的翻譯是由那些任在泰國的中國人把中國原本翻譯為泰文，因為他們不是泰國人，所以翻譯出來的泰文不準確，這就需要讓善於泰文的泰國人再翻譯一次，但是武俠小說確是由一位善於中泰文的翻譯員翻譯出來的。為了讓他的作品和另外的作品不同，他特意用他自己新造出來的語言，看起來就不像現在泰文常用的語言。這就使武俠小說的翻譯本非常獨特的地位。在泰國，最有名的武俠小說翻譯本是金庸的《射雕英雄傳》，所以把《射雕英雄傳》的中文原本跟泰譯本進行對比研究，對學習中文很有益處。

1.2 假設條件

1. 譯本的表達方法跟《射雕英雄傳》的表達方法不一樣。
2. 不同的表達方法是由作者跟翻譯員的文化，習俗，思想，信仰背景的區別造成的。

1.3 研究範圍

本論文的研究範圍是從中泰兩本《射雕英雄傳》中選擇一段最有名的《比

武招親》拿來研究。因為這段是郭靖，黃蓉，楊康和穆念慈四大人物初次見面。

1.4 研究方法

1. 收集材料。
2. 內容翻譯與比較。
3. 內容次序與研究。
4. 研究結束。

1.5 研究作用

1. 把中國武俠小說《射雕英雄傳》介紹給泰國讀者。
2. 拿中文本與泰譯本進行比較。
3. 從中文本了解中國的文化，思想跟信仰。
4. 指導那些對中國的武俠小說很感興趣的讀者繼續研究下去。

สถาบันวิทยบริการ

第二章

《射雕英雄傳》的來歷

2.1 《射雕英雄傳》的來源

2.1.1 《射雕》介紹

《射雕》的作者是金庸，翻譯員是 จำลอง พิศนาคะ。關於《射雕》的作品一共有四本。

1. 《射雕英雄傳》，重要人物有郭靖，黃蓉。泰名是 มังกรหยก ภาค 1
2. 《神雕俠侶》，重要人物有楊過，小龍女。泰名是 มังกรหยก ภาค 2
3. 《倚天屠龍記》，重要人物有張無忌，趙敏。翻譯為兩本書，是 มังกรหยก ภาค 3 และ ภาค 4 或者 ลูกมังกรหยก
4. 《天龍八部》，內容早比前三本 100 年。泰名是 แปดเทพอสูรมังกรฟ้า
前三本，金庸叫作《射雕三部曲》，因為內容有連續性。

作品除了有 จำลอง พิศนาคะ 翻譯員之外，還有 ว.ณ เมืองลุง น. นพรัตน์ และ คนบ้านเพ，一共四位翻譯員。

金庸在後記（1976：1619）中說：“《射雕英雄傳》作於1957年到1959年，在《香港商報》連載。回想十多年前《香港商報》副刊編輯李沙威兄對這篇小說的愛護和鼓勵的殷殷情意”，其他的《射雕》是金庸非常有名的作品。

2.1.2 寫《射雕》的材料

金庸在後記（1976：1620-1621）中說：“成吉思汗的事跡，主要取材於一部非常奇怪的書。這部書本來面目的怪異，遠勝《九陰真經》，書名《忙割命紐察脫必赤顏》，一共九個漢字，全書共十二卷，正集十卷，續集二卷。十二卷中，從頭至尾完全是這些嘍哩咕嚕的漢字，你與我每個字都認得，但一句也讀不懂，當真是“有字天書”。這部書全世界有許許多多學者窮畢生之力鑽研攻讀，發表了無數論文，專書，音譯，出版了專為這部書而編的字典，每個漢字怪文的詞語，都可在字典中查到原義。任何一個研究過去八百

年中世界史的學者，非讀此書不可。

原來此書是以漢字寫蒙古話，寫成於一二四零年七月。“忙割倫”就是“蒙古”，“紐察”在蒙古話中是“秘密”，“脫必赤顏”是“總籍”，九個漢字在一起，就是“蒙古秘史”。此書最初極可能就是用漢文注音直接寫的，因為那時蒙古人還沒有文字。這部書是蒙古皇室的秘密典籍，絕不外傳，保存在元朝皇室之中。元朝亡後，給明朝的皇帝得了去，於明洪武十五年譯成漢文，將噤哩咕嚕的漢字註音怪文譯為有意義的漢文，書名《元朝秘史》。

《秘史》是原始材料，有若干修正本流傳到西方，再由此而發展成許多著作，其中最重要的是波斯人拉施特所著的《黃金史》。西方學者在見到中國的《元朝秘史》之前，關於蒙古史的著作都根據《黃金史》。修正本中刪去事蹟甚多，如也速該搶人之妻而生成吉思汗，也速該被人毒死，成吉思汗曾被敵人囚虜，成吉思汗的妻子蒲兒帖被敵人搶去而生了朮赤，成吉思汗曾射死其異母弟別克帖兒等，都是說起來對成吉思汗不大光彩的事。”

2.1.3 《射雕》原本與修訂本的區別

金庸在後記（1976：1620）中說：“修訂時曾作了不少改動。刪去了一些與故事或人物並無必要聯繫的情節，如小紅鳥、蛙蛤大戰、鐵掌幫行兇等等，除去了秦南琴這個人物，將她與穆念慈合而為一。也加上一些新的情節，如開場時張十五說書、曲靈風盜畫、黃蓉迫人抬轎與長嶺遇雨、黃裳撰作《九陰真經》的經過等等。”

2.1.4 寫《射雕》的理論

金庸在後記（1976：1619-1620）中說：“《射雕》中的人物個性單純，郭靖誠樸厚重，黃蓉機智狡獪，讀者容易印象深刻。這是中國傳統小說和戲劇的特徵，但不免缺乏人物內心世界的複雜性。大概由於人物性格單純而情節熱鬧，所以《射雕》比較得到歡迎。

寫《射雕》時，我正在長城電影公司做編劇和導演，這段時期中所讀的書主要是西洋的戲劇和戲劇理論，所以小說中有些情節的處理，不知不覺

間是戲劇體的，尤其是牛家村密室療傷那一大段，完全是舞台劇的場面和人物調度。這個事實經劉紹銘兄指出，我自己才覺察到，寫作之時卻完全不是有意的。當時只想，這種方法小說裡似乎沒有人用過，卻沒有想到戲劇中不知已有多少人用過了。”

2.1.5 《射雕》的語言

2.1.5.1 蒙古語

金庸在後記（1976：1622）中說：“蒙古人統治全中國八十九年，統治中國北部則超過一百年，但因文化低落，對中國人的生活沒有遺留重大影響。蒙古人極少與漢人通婚，所以也沒有被漢人同化。據李思純在《元史學》中說，蒙古語對於漢語的影響，可考者只有一個“歹”字，歹是不好的意思，歹人，歹事，好歹的“歹”，是從蒙古語學來的。撰寫以歷史作背景的小說，不可能這樣一字一語都考證清楚，郭嘯天，楊鐵心等從未與蒙古人接觸，對話中本來不該出現“歹”字，但我也不去故意避免。”

2.1.5.2 古文

金庸在後記（1976：1622）中說：“我所設法避免的，只是一般太現代化的詞語，如“思考”、“動機”、“問題”、“影響”、“目的”、“廣泛”等等。“所以”用“因此”或“是以”代替，“普通”用“尋常”代替，“速度”用“快慢”代替，“現在”用“現今”、“現下”、“目下”、“眼前”、“此刻”、“方今”代替等等。”

2.1.6 在外國的《射雕》

金庸在後記（1976：1619）中說：“《射雕》比較得到歡迎，曾拍過粵語電影，在泰國上演過潮州劇的連合本戲，目前香港在拍電視片集；曾譯成了暹羅文、越南文、馬來文（印尼）；他人冒名演衍的小說如“江南七俠”，“九指神丐”等等種類也頗不少。但我自己，卻覺得我後期的某幾部小說似乎寫得比《射雕》有了些進步。”

2.2 中國《武俠小說》的來歷

先有俠，然後才有寫俠的小說即武俠小說。倪旺（香港一位有名的作家）的《中國武俠史》把中國的武俠小說分為三個時代。

2.2.1 古代武俠小說（秦朝到清朝）

先秦文學如左丘明的，《左傳》，還有《戰國策》《國語》（這兩本沒有把作家的名字記錄下來）雖然內容裡面含有了戰爭的事跡，但這是歷史，不能算是一種武俠小說。到了漢代，司馬遷的《史記》裡面寫出來了《遊俠列傳》和《刺客列傳》，這兩個部份是中國武俠小說的起點。漢朝末期，有一位作家把荆軻殺秦始皇帝的事跡寫出來一段小說。

到了魏晉時期，干寶《搜神記》裡有《三王墓》：

“楚干將莫邪為楚王作劍，三年刀成，王怒，欲殺之。劍有雌雄。其妻重身當產。夫語妻曰：“吾為王作劍，三年乃成，王怒，往必殺我。汝若生子是男，告之曰：“出門望南山，松生石上，劍在其背。”於是即將雌劍往見楚王。王大怒，使相之。劍有二，一雄一雌，雌來雄不來。王怒，既殺之。

莫邪子名赤，比後壯，乃問其母曰：“吾父所在？”母曰：“汝父為楚王作劍，三年乃成，王怒，殺之。去時囑我語汝：“出戶望南山，松生石上，劍在其背。”子出戶南望，不見有山，但睹堂前松柱下石砥之上。即以斧破其背，得劍，日夜思欲報楚王。

王夢見一兒眉間廣尺，言欲報仇。王即購之千金。兒聞之亡去，入山行歌。客有逢者，謂：“子年少，何哭之其懸耶？”曰：“吾干將莫邪子也，楚王殺吾父，吾欲報之。”客曰：“聞王 子頭千金，將子頭與劍來，為子報之。”兒曰：“幸甚！”即自刎，兩手捧頭及劍奉之，立僵。客曰：“不負子也。”於是屍乃僕。

客持頭往見楚王，王大喜。客曰：“此乃勇士頭也，當於湯鑊煮之。”王如其言煮頭，三日三夕不爛。頭蹕出湯中，瞋目大怒。客曰：“此兒頭不爛，願王自往監視之，是必爛也。”王即監之。客以劍擬王，王頭隨墮湯中，客亦自擬己頭，頭復墮湯中。三首俱爛。不可識別，乃分其湯肉葬之，故通

名三王墓。今在汝南北宜春縣界。

這可以算是一篇非常好的中國古代武俠小說。

到了唐朝，那時唐傳奇，裡面的故事如《紅線傳》，《虬髯客傳》也可以算是武俠小說的兩個好例子。

到了宋朝，有宋話本，這時故事的內容比以前長得多，進入了武俠小說的新時代。

到了明朝，有人拿宋話本來寫長篇小說，明朝的有名作品如羅貫中的《三國演義》，施耐庵的《水滸傳》，吳承恩的《西遊記》都是如此。《水滸傳》為後期武俠小說，雖然《水滸傳》裡的人物不會內功，但也可以算是一種古代武俠小說。

這時期還有兩種作品，就是馮夢龍的《三言》和凌濛初的《二拍》，裡面可以算是武俠小說，但是人物沒有“內功”，所以還不可以算是完全的武俠小說。

到了清朝，武俠小說有《施公奇案》，文平校點的《彭公案》，最有名是石玉昆的《三俠五義》，這本書後來修訂為石玉昆和俞樾和著的《七俠五義》。在《七俠五義》裡有包文政的事跡。這時期的作品還有寫為義之戰，如《七劍十三俠》，龔千炎的《兒女英雄傳》等等。有人把《三俠五義》和《兒女英雄傳》稱為兩大武俠小說。清朝末期，徐君慧的《乾隆遊江南》可以算是一本完全的武俠小說。

2.2.2 現代武俠小說

這段時期可以分為兩個階段，那就是舊派武俠小說（公元1912-1949）和新派武俠小說（公元1949-現在）。

2.2.2.1 舊派武俠小說

第一本舊派武俠小說是平江不肖生的《江湖奇俠傳》，然後就展生很多舊派武俠小說的作品。這時期有名五大作家是：

- 1) 平江不肖生，他的代表作品是《江湖奇俠傳》。
- 2) 還珠樓主，他的代表作品是《蜀山險俠傳》。

- 3) 白羽，他的代表作品是《十二金錢鏢》，《偷拳》。
- 4) 鄭証因，他的代表作品是《鷹爪王》。
- 5) 超挽亭，沒有代表作品不明顯。

2.2.2.2 新派武俠小說

新派武俠小說發源地是香港，然後發展到台灣。中國“文革”之後，新派武俠小說流傳到中國大陸。最有名的作家有金庸，古龍，梁羽生等。

金庸和梁羽生是香港的作家，他們兩位的作品在台灣有非常高的地位，這件事使台灣政府很關心，因為這兩位香港作家的作品內容大部份是支持中國大陸的，所以台灣政府盡力支持台灣自己的作家，到了公元1959，台灣作家翁龍生寫出《玉猜盟》，台灣的作品就可以跟香港的作品競爭了。

金庸，梁羽生，翁龍生使新派武俠小說廣大地發展，然後台灣的古龍開始創造出新的內容情節，使新派武俠小說進一步地發展起來。

2.3 《射雕英雄傳》的起點

2.3.1 中國歷史

《射雕》內容是按中國的歷史背景寫的，公元1206年南宋寧宗時期，那時南宋被金國統治了。

當時，蒙古各部族在鄂嫩河畔召開忽里勒台（大聚會），共同推舉鐵木真為全蒙古的大汗，尊稱為成吉思汗。成吉思汗為了恐固統一，加強統治，打破了原來的氏族組織，實行領戶分封制，辦法是把全國的牧民按地區編為十，百，千，萬戶，各設長以統領之。所以這種戶分封制實際上是一種軍政合一的體制。

蒙古汗國對外擴張的另一進攻方向是南面的西夏，金和南宋等國。

滅西夏：南宋開禧元年（1205年），三年（1207年）及嘉定二年（1209年），蒙古軍三次攻入西夏，迫使西夏稱臣，納女納貢。成吉思汗第一次西征前，要西夏發兵協助，被西夏拒絕。成吉思汗西征歸來後，又聽說西夏與金締結了和約，就以西夏違約為由，於寶慶二年（1226年）秋發動對西夏的

戰爭。靈州一戰，西夏主力喪失殆盡，蒙古軍進圍西夏都城興中府（今寧夏銀川）。次年七月，成吉思汗病死在六盤山南麓的兵營中。蒙古秘不發喪，繼續進攻西夏。不久，西夏主投降被殺，西夏滅亡。

滅金：蒙古建國後，金拒絕承認，雙方關係惡化。嘉定二年（1209年）二月，成吉思汗發兵攻打金朝。八月，在金西京附近野狐嶺戰役中，擊潰號程西十萬的金兵。此後，蒙古軍連連入侵，金難以抗衡，被迫於嘉定七年（1214年）三月，獻公主和金帛請和。不久，金宣宗遷都南京（開封）。蒙古軍於嘉定八年（1225年）攻占中都，前鋒進入河南。後因忙於西征，一度放鬆對金的進攻。成吉思汗死後，其幼子拖雷監國。兩年後（1209年），窩闊台繼任大汗。他遵照成吉思汗遺言，採取聯宋滅金的政略。紹定西年（1231年），窩闊台分兵三路大舉攻金。次年，三路軍會師汴京，金京宗倉皇出逃，先至歸德（今河南商丘），再到蔡州（今汝南）。紹定六年（1233年）八月，蒙古遣使至襄陽（今湖北襄陽），約南宋夾攻金，商定滅金後，由宋攻復洛陽，汴京，歸德。十月，宋將孟珙等率軍二萬，自襄陽北上，攻占了金的唐，鄧二州。十一月，宋軍抵蔡州，與蒙古軍分南北城。端平元年（1234年）正月，蔡州城破，金哀宗自殺，金朝滅亡。

《射雕》中的歷史背景結束在公元1227年成吉思汗去世的時候。成吉思汗的死就是《射雕》的結束。

2.3.2 歷史人物

金庸在他所寫的《成吉思汗家族》和《關於·全真教》（1976：1573-1618）中講到了很多歷史人物。

2.3.2.1 成吉思汗（公元1162-1227）

祖先

在中國北方很寒冷的地方，山野、草原、沙漠、樹林裡的人以打獵、捕魚和遊牧為生。他們分為許多不同的部族，後來都稱為蒙古人。

有兄弟兩個，哥哥的眼力很好，所以傳說中他有三個眼睛，額頭中間還有一隻。有一天，兩兄弟站在高山上瞭望，看見一群人沿著河過來。哥哥

對弟弟說：“那邊車上坐著一個美麗的姑娘，可以做你的妻子。”弟弟走過去一看，見那姑娘果然美貌動人。兩兄弟把那姑娘雅蘭花搶了來，做了弟弟的妻子。

雅蘭花生了一個兒子。後來她丈夫死了，她又生了三個兒子。兩個大兒子暗地裡議論：“爸爸死了，媽媽卻又生了三個兒子。我們家裡只有一個男僕，這三個孩子是他的兒子罷？”雅蘭花知道了兩個大兒子的議論。在春天裡的一天，她煮了臘羊肉給五個兒子吃，然後叫他們並排在一邊，每個人給一支箭，叫他們折斷，他們很容易的就折斷了；又把五支箭合起來叫他們折斷，五兄弟輪流著使勁拗箭，都折不斷。

雅蘭花說道：“大孩兒，二孩兒，你們懷疑三個弟弟是怎麼生的，是誰的孩子。我也不怪你們。你們不知道，每天晚上，有一道光從天窗中照射到我帳幕裡，變成了一個淡黃色的男子，來撫摸我的肚皮，後來那人又變成一道光，從天窗中出去。這三個孩子是天神的兒子。你們五人都是從我肚皮裡生出來的，如果一個個分散開，就會像一支箭那樣給任何人折斷。要是大家相親相愛，同心協力，就像合起來的五支箭那樣堅牢，誰也折不斷你們了。”

母親雅蘭花死後，五兄弟並不和睦。西個哥哥說小弟勃端察兒不喜歡說話，是傻子，不分牲畜給他。小弟只得騎了一匹禿尾巴生瘡的瘦馬，沿著幹難河出去打獵過活，揀拾野狼吃過後剩下來的殘肉。

但勃端察兒可不是傻子，是狼。他搶劫別人的牲口，搶了一個孕婦做妻子，又娶了別的女人做妻子，俘虜別族的人做奴隸。他是成吉思汗的祖先。

父親 母親

勃端察兒和西個哥哥都是子孫眾多，一代代的繁衍下來，分成蒙古人的許多部族。

勃端察兒的子孫所組成的許多部族之中，有一個部族的酋長叫也速該。有一天，他在野外放鷹捕雀，看見一個男子帶了美麗的新婚妻子經過。也速該就回到家裡，叫了哥哥和弟弟，來追趕這對夫妻。

那男子名叫赤列都，是篋兒乞惕部人，見到三個人惡狠狠的追來，很是害怕，騎了馬急奔，三兄弟在後追趕，赤列都繞著山岡逃了一圈，又回到妻子坐著的車前。他妻子訶額倫（“雲”的意思）說：“那三個人追來，想殺死你。只要保住性命，不難再娶得妻子。每個車座上都有女子，每輛車中

都可以找到夫人。你如果想念我，另外娶一個妻子，叫她用我的名字好了。現在你快逃，聞著我的香氣逃走罷。”她把身上的衫子脫下來給他。赤列都剛接過衫子，看見那三個人繞過山坳追來，忙拍馬逃走了。

三兄弟追了一會，追不上他，回來把訶額倫帶走。她大聲哭叫，也沒有法子。也速該把她帶回家去，和她成親。

成吉思汗

也速該和訶額倫生了四個兒子，一個女兒。大兒子生下來的時候，左手掌裡握著一塊凝結的血塊。那時也速該和敵人打仗，捉來的俘虜中有一個人名叫鐵木真，就把兒子取名為鐵木真，紀念這個勝仗。

鐵木真就是後來的成吉思汗。

鐵木真九歲（有的書上說是十三歲）的時候，父親也速該帶他到外婆家去求婚，半路上遇見了一個親戚德薛禪。

德薛禪見鐵木真眼睛明亮，臉有光采，很是歡喜，說他有個女兒，請他父子去看看。也速該見到小姑娘眉清目秀，就向德薛禪求婚。德薛禪答應了。那小姑娘名叫蒲兒帖，比鐵木真大一歲，十歲了。

也速該將帶來的馬匹當作財禮，把兒子留在德薛禪家裡，就回去了。路上遇到一群塔塔兒人在宴會。塔塔兒人請他喝酒，但想起也速該以前搶掠過他們，便在食物裡放上了毒藥。

也速該在回家途中，覺得很不舒服，勉強支撐著走了三天，回到家中，毒發而死；鎮臨死時把妻子兒女託給親信蒙力克照顧。

蒙力克依著也速該的囑咐，去把鐵木真領回家來。

後來鐵木真娶了幼年時父親給他定下的妻子蒲兒帖。蒲兒帖帶來一件名貴的黑貂皮襖做嫁妝。鐵木真將這件貂皮襖拿去送給父親的老朋友王罕。

王罕念著也速該的舊情，對鐵木真很是照顧，認他為義子。

有一天半夜裡，篋兒乞惕人忽然前來襲擊，幸虧訶額倫夫人的女僕耳朵好，遠遠的就聽見了，忙叫醒眾人逃跑。鐵木真躲在不兒罕山裡，敵人尋不到他。可是鐵木真的妻子蒲兒帖沒有馬騎，躲在一輛牛車裡，給篋兒乞惕人發現了。

篋兒乞惕人就是訶額倫夫人的前夫赤列都的族人，他們為了報復訶額倫夫人被奪的仇恨，所以半夜裡來襲擊。他們捉到了年輕美貌的蒲兒帖，怨

仇已報，又找不到鐵木真，就收兵回去，把蒲兒帖給了赤列都的兄弟做妻子。

鐵木真去向義父王罕求救。王罕點起了兵，又約了另一個義子札木合，和鐵木真三路會師去攻打篾兒乞惕人。打了很久時候的仗，才把篾兒乞惕部打垮。鐵木真把妻子奪了回來，很是高興。

蒲兒帖在歸途中生了個兒子，沒有嬰兒襁褓，就把他裹在麵粉裡。這個兒子是篾兒乞惕掠奪者和她生的。鐵木真也不介意，把孩子當作自己的親兒子，給他取名為朮赤，那是“客人”的意思。

鐵木真聰明勇敢，很有見識，勢力越來越大，打敗了無數敵人，做了蒙古許多部族的共同領袖。大家尊他為成吉思汗。“成吉思汗”是“大海”的意思，頌揚他和海洋一樣偉大。

他妻子蒲兒帖和他生了三個兒子和幾個女兒。

成吉思汗的皇后妃子很多，他讓她們分住在五個地方，蒙古人在帳幕裡居住，所以稱為五個斡兒朵，斡兒朵是“宮帳”的意思。

成吉思汗征服西夏，把西夏百姓殺了一大批，於豬兒年（丁亥，一二二七年）七月十二日在西夏去世，年七十三歲。去世的地方在今甘肅東部清水縣。也遂皇后一直陪伴著他。

2.3.2.2 成吉思汗的兒子與女兒

成吉思汗所征服的大帝國，從中心騎馬向四方奔跑，據說東南西北都要奔馳一年才到邊界。他把這個大帝國分給四個兒子。

朮赤（公元？-？）

長子朮赤的封地，在今日蘇聯的鹹海、頓河、伏爾加河一帶，稱為“欽察汗國”。因為那時候這些地方叫做欽察。

朮赤是長子，但不得繼承大位，封地又遠，所以快快不樂。

朮赤死時四十九歲，有十四個兒子。長子鄂爾達，次子拔都。鄂爾達自知才能不及弟弟，兄弟倆又友愛，所以將繼承父位的權利讓給了拔都。

察合台（公元？-1241）

察合台脾氣暴躁，但很會辨別是非，軍中如果有甚麼爭執，疑難不決，

由他來判斷，總是十分公平。

窩闊台能夠繼承大位，察合台擁立的功勳最大。窩闊台繼位後，遇到甚麼大事，總是派人去徵求二哥的意見，對他十分尊敬。

察合台的封地在今新疆、阿富汗、蘇聯烏孔別克共和國一帶，稱爲“察合台汗國”，地域也十分廣大。

察合台的長子叫做莫圖根。成吉思汗在他的眾多孫子之中，最鍾愛莫圖根。在攻打花刺子模時，有一次圍城，莫圖根被敵人射死。成吉思汗很是悲痛，城破之後，把全城的百姓都殺光了，爲孫兒報仇。

窩闊台（公元1186-1241）

窩闊台的領地“窩闊台汗國”在今蘇聯中亞細亞巴爾喀什湖附近。他是蒙古的共主，統治蒙古本部和中國北部，所以作爲特別領地的“窩闊台汗國”，地域就很小了。

窩闊台做了十三年大汗，死時五十六歲，因酗酒得病。他個性光明磊落，寬大溫和，曾公開檢討自己，說：“我繼承父皇的大位以來，做了四件好的事情。第一，征服金國；第二，成立了驛站，因而數萬里之間的交通便利；第三，在許多沒有水的地方開掘了水井，使得百姓有豐富的水草，繁殖牲口；第四，在所征服的各城各地設立治民官，讓眾百姓能夠安居樂業。但我也做了四件錯事，第一，我繼承大位，受命統治萬國，但我時時飲酒大醉；第二，我強娶叔父斡赤斤所屬部眾中的女子，這是不合道理的；第三，我誤信讒言，殺死了父親手下的功臣朵豁勒忽，他是忠義人，我十分後悔；第四，我下令構築圍牆，圈定兄弟們的牧地，以致兄弟們發出怨言。”

拖雷（公元？-1233）

拖雷是成吉思汗的小兒子，也最得他鍾愛。成吉思汗出征，經常叫拖雷陪在身邊，稱他是“伴當”。成吉思汗死後將大部份精兵猛將都交了給他，因此四個兒子中，拖雷這一系兵力最強，勢力最大。拖雷爲人英明，很得人心。成吉思汗逝世時，察合台和窩闊台都領兵在外，只有拖雷在蒙古本部，所以軍國大事都由他決定，稱爲“監國”。

蒙古習俗，國主由親王大將共同推舉，這個大會叫做“庫里爾台”。成吉思汗雖有遺命要窩闊台繼承，但根據傳統習慣，還是要召開“庫里爾台”

來正式推舉。

女兒

成吉思汗有好幾個女兒。一位是很善於統治，當成吉思汗和他四個兒子出城做戰，就讓他的女兒統治國家。另外的一個女兒，長得不好看，成吉思汗讓這位女兒嫁給蒙古首領，那位首領不肯，被成吉思汗殺死。金庸把這兩位公主合為華箏公主。

2.3.2.3 郭靖

郭侃的祖父郭寶玉是郭子儀的後裔，成吉思汗手下大將，隨大汗西征，功勞很大，在攻打撒馬爾罕城時身受重傷，流血不止。成吉思汗命人剖開一條大牛的肚子，將郭寶玉放在大牛肚子裡，後來就血止傷癒。郭寶玉，郭侃在《元史》，《新元史》中均有傳。

2.3.2.4 南帝

是大理國的段朝皇帝，名字叫段智興，他有兩位兒子，第一位叫段智謙，第二位叫段智祥，他們的重要任務是保護佛教，段智祥在位33年，然後落髮出家。

金庸把段智興和段智祥加起來創寫南帝或者一燈大師。

2.3.2.5 王重陽（公元1112-1170）

全真教的教祖是王喆。（這“喆”字也有寫作三個“吉”字重疊的，兩個字的聲音意義都和“哲”字相同。）關於他的生平，終南山重陽宮有一大碑，上刻劉祖謙所撰的“重陽仙跡記”，其說：“師咸陽人，姓王氏，名喆，字知明，重陽其號。美鬚髯，目長於口，形質魁偉，任氣好俠，少讀書，係學籍，又隸名武選。天眷初，以財雄鄉里……後於南時村掘地為隧，封高數尺，榜曰：‘活死人墓’。……大定丁亥夏，焚其居，人爭赴救，師婆娑舞於火邊，且作歌以見意。喆旦東邁，遙達寧海，首會馬鈺於怡老亭。馬亦

儒流中豪傑者，與其家人孫氏俱執弟子禮。又得譚處端、劉處玄、丘處機、王處一、郝大通等七人，號馬曰丹陽、譚曰長真、劉曰長生、丘曰長春、王曰玉陽、郝曰廣寧、孫曰清淨散人……芳其出神入夢、擲傘投冠、騰凌滅沒立事，皆其權智，非師立本教，學者期聞大道，無溺於方技可矣。”

2.3.2.6 全真七子

全真七子名顯當世，他們的事蹟在碑文或書籍記載中流傳下來。碑文和書籍都很多，重要的書籍有“歷世真仙體道通鑑”、“七真年譜”、“終南山祖庭仙真內傳”、“甘水仙源錄”、“金蓮正宗記”、“金蓮正宗仙源像傳”等。

馬鈺（公元1123-1183）

據元王利用“無爲真人馬宗師道行碑”：“馬師鈺，字玄寶，號丹陽子……山東寧海州人……中元後，重陽祖師造其席，與立瓜，即從蒂而食，詢其故，曰：“甘從苦中來。”問：“奚自？”曰：“終南。不遠三千里，特來扶醉。”……遂心服而師事立。祖師感化非一，師悟……頭分三髻，三髻者，三“吉”字，祖師諱也。十四年秋，與三道友言志於秦渡鎮，師曰：“鬥貧。”譚曰：“鬥是。”劉曰：“鬥志。”丘曰：“鬥閒。”師曰：“夫道以無心爲體，忘言爲用，柔弱爲本，清淨爲基。節飲食，絕思慮，靜坐以調息，安寢以養氣。心不馳則性定，形不勞則精至，神不擾則丹結，然後滅情於虛，寧神於極，不出戶庭而妙道得矣。”

孫不二（公元1119-1182）

據“續文獻通考”及“登州府志”：“孫仙姑不二，號清淨散人，寧海縣忠顯幼女……父以配馬丹陽，生三子。丹陽既棄家從道，重陽祖師畫骷髏勸化立，又畫天堂一軸示立。姑棄三子詣金蓮堂祈度。重陽贈以詩，改今名，遂授以道要。”

譚處端（公元1124-1185）

據金密國公“譚真人仙跡碑銘”：“譚公處端，字通正，號長真子，初名玉，寧海州人，其父即鈔鑿立工，每以己生資濟貧窘……往執弟子

禮，重陽使宿庵中。時嚴冬飛雪，藉海藻而寐，重陽展足令抱立，少頃，汗流被體，如罩身炊甑中，拂曉以盥餘水使滌面，月餘，疾頓愈，由是推心敬事。”王奉陽伸腳令譚處端抱住，譚感全身發熱，當是王奉陽以內功爲他治病，盥餘水中可能含有藥物，滌面月餘而風疾痊愈，這說法自比“全真教祖碑”中簡單的敘述更能入信。

丘處機（公元1148-1227）

據“元史·丘處機傳”：“丘處機，登州棲霞人，自號長春子……金宋立季，俱遣使來召。不赴。歲己卯，太祖自乃蠻命近臣徹伯爾劉仲祿持詔求立……處機乃與弟子十有八人同往見焉……經數十國，爲地萬有餘里……既見，太祖大悅，賜食，設廬帳甚筓。太祖時方西征，曰事攻戰。處機每言：“欲一天下者，必在乎不嗜殺人。”及問爲治立方，則以敬天愛民爲本。問長生立視立道，則告以清心寡慾爲要。太祖深契其言，曰：“天賜仙翁，以悟朕志。”命左右書之，且以川諸子焉。於是錫立虎符，副以璽書，不斥其名，惟曰“神仙”……時國兵踐蹂中原，河南北尤甚，民罹俘戮，無所逃命。處機還燕，使其徒持牒招求於戰伐立餘，於是爲人奴者得復爲良，與濱死而得更生者，毋慮二三萬人，中州該至今稱道立。”

劉處玄（公元1147-1203）

據金秦志安“長生真人劉宗師道行碑”：“劉先生處玄，字通妙，號長生子，東萊立武官莊人……承安丁巳，章宗召問至道立要。先生對曰：“寡嗜慾則身安，薄賦歛則國泰。””

王處一（公元1142-1217）

據元姚燧“王宗師道行碑銘”：“玉陽體玄廣度真人王處一，寧海東牟人……嘗俯大，一足歧立，觀者目瞬毛豎，舌孺然不能下，稱爲“鐵腳仙”。洞居九年，制鍊形魄。長春頌以詩，有“九夏迎陽立，三冬抱雪眠”語。出遊齊魯間，大肆其術，度人逐鬼、踏盜碎石……或以爲善幻誣民，因召飲可鳩。真人出門，戒其徒先鑿地灌水，撓而濁之，往則持杯盡飲，曰：“吾貧人也，未嘗從人丐取。今幸見招，願丐餘杯，以盡君歡。”與之，又盡飲，歸，解衣浴池中，有頃，池水沸涸，以故不死。……或讒其善幻，世宗試而鳩之，見不可殺，悔怒，逐讒者。”

郝大通（公元1140-1212）

據元徐琰“郝宗師道德碑”：“郝師大通，字太古，號廣寧子，寧海人……研精於易，因通陰陽律歷之術，性不樂仕進，慕司馬季主、嚴君平之為人，以卜筮自晦……乃棄家禮重陽於煙霞洞，求為弟子，重陽……解衲衣，去其袖而與之，曰：“勿患無袖，汝當自成”，蓋傳法之意也。”“續文獻通考”載：“廣寧坐趙州橋下，兒童戲累石為塔於其頂，囑以勿壞，頭竟不側，河水溢，不動，玄不傷。”

2.3.2.7 尹志平（公元？-？）

是全真派的弟子，丘處機是他的師父。他年齡 83年，他很老的時候，就到中南山定居。

2.3.2.8 周伯通（公元？-？）

周伯通曾經請王重陽到金蓮寺來，那天晚上，有大火，各人大驚，但跑近一看，看到王重陽在大火中走。

記錄周伯通的事跡只到這兒，但金庸把他當作《射雕》中的老頑童。

สถาบันวิทยบริการ

第三章

《射雕英雄傳》與泰譯本的比較

《射雕》泰譯本把漢字寫成的《射雕》翻譯過來，首先在語言上便有很大的障礙，何況在風俗習慣方面，在信仰與表現手法方面，都有差異。

本文要分析比較的是以下三個方面：

3.1 內容差別

3.1.1 泰語本解釋原本

泰譯本照故事直譯，有時對原著中的彎轉或暗示難以處理，翻譯出來怕讀者不明白，不譯又往往在敘述故事時接不上氣，因此憑想像加以解釋。例如：

(1) (原著) 郭靖自小受母親的教誨，向來對大金國十分憎恨，這次又險些喪生在完顏烈手下的黃河四鬼之手。

(泰譯) 郭靖自小受母親的教誨，向來對大金國或者滿族人十分憎恨，這次又險些喪生在完顏烈或者大金國的第六皇爺手下的黃河四鬼之手。他的憎恨再加上了好幾倍。

(2) (原著) 這時聽了成吉思汗的話，心想：“只要六位師父肯助我，大事必成，多帶不會高來高去的勇士，反而礙事。”

(泰譯) 這時聽了成吉思汗非常安心地讓自己幹這件大事，心想：“只要六位師父肯助我，大事必成，多帶不會高來高去的蒙古勇士，反而礙事而交通又不方便。”

(3) (原著) 第三日一早，郭靖與母親釃淚而別，隨同六位師父到張阿生墓上去磕拜了，向南進發。

(泰譯) 過了三天，到了從北方的沙漠往南進發的那一天，郭靖打扮好了就與他母親李萍釃淚而別，李萍費了很長時間教誨郭靖。

郭靖自小到現在就跟他母親一起，現在需要長期離別，就捨不得，但他終於跟他六位師父一起出發，上馬往前走，過了那座山之前，他隨同六位師父到張阿生墓上去磕拜，向南進發。

(4) (原著) 只聽得一女嬌叱聲，郭靖一回頭，兩件明晃晃的暗器撲面飛來，他初闖江湖，一切小心謹慎，只怕暗器有毒，不敢伸手迎接，除下頭上皮帽，扭身一兜，將兩件暗器都兜在帽裡，遙遙聽得兩個女子齊聲讚道：“好功夫。”

(泰譯) 忽然聽得一女嬌叱聲，郭靖一回頭就碰到明晃晃的暗器撲面飛來，他初闖江湖一個人，一切小心謹慎。郭靖最怕是暗器有毒，因為不知多麼厲害，郭靖就想了一個辦法，暗器快撲面飛來時扭身一兜，將兩件暗器都兜在帽裡，忽然聽得兩個女子齊聲讚道：“好功夫。”

(5) (原著) 只聽他道：“別理她們！咱們上去。”

(泰譯) 黃蓉說：“別理她們！讓她們倒在地上，咱們上去。”

(6) (原著) 郭靖雙足落地，又驚又怒道：“你…你…”

(泰譯) 當郭靖雙足落地時，他又驚又怒道：“爲什麼你這樣做？”

(7) (原著) 穆易怒極，反手一掌，那親隨半邊牙齒全脫，頓時痛暈了過去。

(泰譯) 穆易怒得不能忍耐，馬上反手一掌，那親隨半邊牙齒全脫，鮮紅鮮紅的血流出來，他痛得暈了過去。

(8) (原著) 原來這青臉瘦子就是黃河四鬼的師叔三頭蛟侯通海，眾人見他的手執兵刃躍入場子，以爲是要對那一方相助，都大聲叫喊起來。

(泰譯) 原來這青臉瘦子就是黃河四鬼的師叔三頭蛟侯通海，這位曾經在張家口約郭靖跟郭靖的六位師父來跟他及他的

弟子相戰，眾人見他手執兵刃躍入場子，以為是要對那一方相助，都大聲叫喊起來。

3.1.2 泰譯本濃縮原著的內容

(1) (原著) 這時咱們馬未養肥，兵未練成，還不是大金國的敵手，你千萬不可露了痕跡。

(泰譯) 這時咱們馬未養肥，兵未練成，你千萬不可露了痕跡。

(2) (原著) 郭靖見小紅馬這次一口氣跑了這麼多路，肩胛旁滲出了許多汗水，心中憐惜。拿了汗巾給牠一抹，一伸手，不覺大吃一驚，只見汗巾上全是殷紅的血漬，再在紅馬右肩上一抹，也是滿肩的鮮血。郭靖嚇得險些流淚。自怨不惜馬力的大跑，這匹馬只怕是生生的給自己毀了，抱住馬頸不住慰藉，但那馬仍是神態驍悍，毫無受傷之象。

(泰譯) 郭靖見小紅馬這一次一口氣跑了這麼多路，肩胛旁滲出了許多汗水，心中憐惜。拿了汗巾給牠一抹，忽然大驚，因為見汗巾上全是殷紅的汗漬，再在紅馬右肩一抹，也是滿肩的鮮血。郭靖傷心得要哭起來，但那馬仍是神態驍悍，毫無受傷之象。

(3) (原著) 南希仁最後說，卻只說了四個字：“打不過，逃！”原來他見郭靖與黃河四鬼相鬥時一味狠戰，這種打法要是遇上高手非送命不可，所以教了他這看來簡單，卻是意味深長的四個字訣。全金發道：“武學無底，山外有山，人上有人，憑你多大的本事，也不能天下無敵，四師父這句話你要記住了！”郭靖點頭答應，依次向六師父磕頭，上馬向南馳去。”

(泰譯) 南希仁說：“打不過，逃！這句話很容易記而有深長意義”全金發道：“武學無底，山外有山，人上有人，憑你多大的本事，也不能天下無敵。四師父這四個字你要

記住了！”

郭靖馬上點頭答應，上馬向南馳去。

(4) (原著) 只聽另一個女子笑道：“你的馬不壞啊！來。給我瞧瞧。”

聽他語氣，完全是對小孩子說話的聲口。凡是十七八歲的少年，必定不喜歡被人當小孩子看待，郭靖心中有氣。

(泰譯) 另一個女子笑道：“你的馬不壞啊！來。給我瞧瞧。”

這些話，郭靖聽了就不滿意。

(5) (原著) 郭靖也不在意。只怕還有敵人攔在前面，從馬疾馳，不

到一個時辰，已奔出一百餘里。休息片刻，上馬又行，天色未夜，已到了張家口，估計離那些白衣女子已有三日行程，她們再也追趕不上了。

(泰譯) 郭靖也不在意，只怕還有敵人攔在前面，從馬疾馳，不

久已奔出一百餘里。休息片刻，上馬又行，天色未夜，已到了張家口。

(6) (原著) 不一會兒，果子密饊等物逐一開上桌子來，郭靖每樣一

嚐，件件都是從未吃過的美味。那少年高談闊論，說的都是南方風物人情，郭靖聽他談吐雋雅，見識淵博，不禁大為傾倒。他二師父本是個飽學書生，但郭靖傾力學武，只在閒時才聽朱聰談些文辭，這時聽來，這少年的學識似更在二師父之上，不禁暗暗稱奇，心道：“我只道他是一個落魄貧兒，那知竟是一位博學君子。”

(泰譯) 不一會兒，果子密饊等物逐一開上桌子來，郭靖每樣一

嚐，件件都是從未吃過的美味。那少年高談闊論，說的都是南方風物人情，郭靖聽他談吐雋雅，見識淵博，不禁大為傾倒。他二師父本是個飽學書生，但郭靖傾力學武，只在閒時才聽朱聰談些文辭。這時覺得這少年的學識似更在二師父之上，不禁暗暗稱奇。

(7) (原著) 穆易遠遠聽見這個聲音，有如電轟電震一般，耳朵嗡的一聲，登時出了神，心中突突亂跳：“怎麼說話的聲音和我那人這樣相像？”但隨即啞然失笑：“這是大金國的王妃，我思念妻子發了癡，真是胡思亂想。”

(泰譯) 穆易遠遠聽見這個聲音就吃了大驚，登時出了神，心中突突亂跳：“這是大金國之地，我思念妻子發了癡，真是胡思亂想。”

3.2 不同的風俗習慣與信仰所導至的差別

(1) (原著) 詩中說只有天上的龍才能夠和牠做朋友呢！

(泰譯) 只有天上的馬才能夠和牠做朋友！

(2) (原著) 但那小紅馬毫不在乎，一樣的行走如飛。

(泰譯) 但那小紅馬仍然奔跑那樣快，好像很容易的事情。

(3) (原著) 那紅馬如一支箭般向前衝行。

(泰譯) 那紅馬很快地向前衝行。

(4) (原著) 郭靖一手牽了紅馬，東張西望。

(泰譯) 郭靖一手牽了紅馬，左張右望。

(5) (原著) 他手裡拿著一個饅頭，嘻嘻的笑著，露出兩排晶晶發光的雪白細牙，整整齊齊，與他全身極不相稱。

(泰譯) 他手裡拿著一個點心，嘻嘻的笑著，露出兩排細牙，整整齊齊，與他全身極不相稱。

(6) (原著) “你這傻蛋，這小東西把你冤上啦！”

(泰譯) “傻子，被小子在熱水煮得好了！”

(7) (原著) “老公公，你就算勝了，這樣花一般的閨女，叫她一過

門就做寡婦嗎？”

(泰譯) “老公公，雖然你勝利了，可憐那美麗少女，你讓她很年輕的做寡婦嗎？”

(8) (原著) 那少女紅了臉轉過頭去，並不答話。

(泰譯) 那少女臉紅得像桃花一般轉過頭去，並不答話。

(9) (原著) “小人父女是江湖草芥，怎敢與公子爺放對？”

(泰譯) “小人父女是草花一般在地位小生出來，不敢爬上相等你的地位。”

(10) (原著) 他一面佩服，一面欣羨，心想他們年貌相當，真似一對璧人，如能結成夫妻，那卻是一樁美事。

(泰譯) 他佩服這兩位，心想他們跟我是年齡相當，攻法高等，再想他們是一對璧人，如能結成夫妻，那卻是一樁美事。

(11) (原著) 穆易氣得臉色雪白，一時說不出話來。

(泰譯) 穆易氣得臉色變白而說不出話來。

(12) (原著) 那公子的一名親隨冷笑道：“我們公子是什麼人？和你這種走江湖賣解的底三下四之人攀親？你做你的清秋白日夢去吧！”

(泰譯) 那公子的一名親隨冷笑道：“我們公子是什麼人？和你這種走江湖賣解的底三下四之人攀親？你做你的白日夢去吧！”

(13) (原著) 圍觀之人越聚越眾，廣場上擠得水洩不通。

(泰譯) 圍觀之人越聚越眾，廣場上擠得很。

(14) (原著) 侯通海氣得哇哇大叫：“不把你這臭小子剝皮拆骨，我三頭蛟誓不為人！”

(泰譯) 侯通海氣得很，大叫：“不把你這臭小子剝皮剝膚，我不爲人！”

(15) (原著) 穆易望著這隻眼睛，身子猶如泥塑木雕般釘在地下，再也動彈不得。

(泰譯) 穆易望著不太清楚的那美臉，但他吃大驚，一點兒也不動身。

(16) (原著) 完顏康嘻嘻一笑，正想說句俏皮話，突見王處一兩道目光猶如閃電般射來，心中微微一驚，登時把一句開玩笑的話吞進了肚裡，點了點頭。

(泰譯) 完顏康笑起來，想要回答，但看到王處一兩道嚴目，就微微一驚，不敢回答，只是點了頭。

3.3 編寫的差別

3.3.1 原著是述說，泰譯本是一道白

(1) (原著) 接著這八個女子嘰嘰喳喳的談了一陣兒女風流之事。什麼“山王”最喜歡你啦，什麼“山王”這時候一定在想你啦等等。

(泰譯) 接著這八個女子嘰嘰喳喳的談了一陣兒女風流之事。一女道：“山王最喜歡你啦”
另一女道：“山王一定在想你啦。”

(2) (原著) 韓寶駒道：“她們要是膽敢作惡，江南七怪也決不能放過她們。”笑爾陀張阿生逝世已十多年，但六怪談論起來仍是自稱江南七怪，決不忘了這位兄弟。

(泰譯) 韓寶駒道：“她們要是膽敢作惡，江南七怪也決不能放過她們。雖然笑爾陀張阿生逝世已十多年，但六怪談論起來仍是自稱江南七怪，決不忘了這位兄弟。”

- (3) (原著) 那公子知他怒極，只要中了他一招一式，不死也得重傷。
 (泰譯) 那公子心想：“穆易怒極，中他一招一式，不死也得重傷。”

3.3.2. 原著是道白，泰譯本是述說

- (1) (原著) 柯鎮惡聽得又好氣又好笑，心想：“江湖上傳聞竟這麼快！但說靖兒會九陰白骨爪，卻誇大得不近情理，這種爪法不是十年以上的苦練，那能成功？一個十幾歲的孩子怎麼會有這種本事？”他想到郭靖一出馬就打敗了來源不小的黃河四鬼，不枉了六兄弟十多年的辛勞，心中也自十分欣慰。

(泰譯) 柯鎮惡聽得又好氣又好笑，江湖上傳聞竟這麼快！但其實郭靖會九陰白骨爪是不對的，因為這種爪法需要費十年以上的苦練才能成功。一個十幾歲的孩子怎麼會成功？想到郭靖一出馬就打敗了來源不小的黃河四鬼，不枉了六位兄弟十多年的辛苦，心中也自十分欣慰。

- (2) (原著) 郭靖心想：“我和他們又無深仇大冤，何苦讓他們在這裡活活吊死。”

(泰譯) 郭靖聽他們的話，就很可憐，心想我和他們又無深仇大冤，何苦讓他們在這裡活活吊死。

- (3) (原著) 郭靖見她回過臉來，心頭忽然微微一震：“這女子怎麼相貌好熟，好似在什麼地方見過。”

(泰譯) 郭靖見她回過臉來，她的面貌怎麼好熟，好似在什麼地方見過。

- (4) (原著) 也有的說道：“穆氏父女是走江湖之人，怎敢難為王孫公子，一定將他好好打發，不教他失了面子。”

(泰譯) 有人說穆氏父女是走江湖之人，一定不敢難為王孫公子，一定將他好好打發，不教他失了面子。

(5) (原著) 他轉念一想：“我和他並無仇愆，不能下此重手！”

(泰譯) 他忽然想起他跟那位公子沒有仇怨，不應該下此重手！

(6) (原著) 郭靖看了黃蓉的身法，心中大悟：“原來他身懷絕技，日前在張家口黑森林中引走侯通海，把黃河四鬼吊在樹上，都是他幹的好事了。”

(泰譯) 郭靖看了黃蓉的身法，心中大悟是黃蓉日前在張家口黑松林中引走侯通海，把黃河四鬼吊在樹上，都是他幹的好事了。

(7) (原著) 孩子哭起來，只要說一聲：“彭老虎來啦！”小兒們立刻害怕噤聲，不敢再哭。

(泰譯) 孩子哭起來，只要聽到彭老虎來啦，小孩子立刻害怕噤聲。

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

第四章

兩本的語言特點

從原本跟泰譯本來看，它們的語言特點可以分爲下列幾項：

4.1 代詞

在這兩本裡所用的代詞可以分爲第一人稱代詞，第二人稱代詞與第三人稱代詞。

4.1.1 第一人稱代詞

第一人稱代詞指是說話的人，從原本來看，原本所用的除了代詞“我”，“我們”，“咱們”以外，還有另外第一人稱名詞，像“孩兒”，“小弟”，“在下”，“小人”，“貧道”，“晚輩”，“弟子”，等。泰譯本就翻譯如下：

單人

“ข้าพเจ้า” 就是第一人稱代詞“我”

第一人稱名詞“小弟”“在下”“小人”

“貧道”“晚輩”

“ข้าพเจ้าผู้น้อย” 就是第一人稱名詞“孩子”“弟子”“小人”

數人

“เรา”“พวกเรา” 就是第一人稱代詞“我們”“咱們”

例子可以參看前面的第四章（71-78頁）

4.1.2 第二人稱代詞

第二人稱代詞是聽話的人。從原本來看，原本所用的除了代詞“您”，“你”，“你們”以外，還有另外第二人稱名詞，像“足下”，“小子”，“東西”，“靖兒”，“三弟”，“四哥”，“妹子”，“孩子”，

“賢弟”，“公子”，“道長”，“郭英雄”，等。

泰譯本翻譯如下：

單人

“ท่าน” 就是第二人稱代詞“您”“你”

第二人稱名詞“足下”

“เจ้า” 就是第二人稱代詞“你”

第二人稱名詞“小子”“東西”

另外的第二人稱名詞可以分爲三個部份：

1. 名字 就是把《射雕》裡的人物名字來作第二人稱名詞，像：

“ก๊วยเจ๋ง” 就是從“郭靖”的音譯過來。

2. 親戚朋友 就是把《射雕》裡人物之間的稱呼作爲第二人稱名詞，像：

“ซาดี” 就是“三弟”的音譯。

“สี่ท้อ” 就是“四哥”的音譯。

“น้องเงา” 就是“妹子”的音譯。

“ลูก” 就是“孩子”的音譯。

“เฮียนดี” 就是“賢弟”的音譯。

3. 地位 就是把《射雕》裡人物的地位作爲第二人稱名詞，像：

“กงจ้อ” 就是“公子”的音譯。

“ผู้อาวุโส” 就是“道長”的音譯。

“ท่านก๊วยเอ็งซ้ง” 就是“郭英雄”的音譯。

數人

“พวกท่าน” 就是第二人稱“你們”。

“อาจารย์ทั้งหลาย” 就是第二人稱名詞“師父們”。

“ผู้อาวุโสทั้งหลาย” 就是第二人稱名詞“道長們”。

例子可以參看前面的第四章（78-87頁）

4.1.3 第三人稱代詞

第三人稱代詞指的是其他的人或事物。從原本來看，原本所用的除了代詞“他”，“她”，“牠”，“他們”以外，還有另外的第三人稱名詞，像“丘師兄”，“大師哥”，“家師”，“門人”，“王妃”，姑娘“，”小子“，”他人“什麼的。

泰譯本翻譯如下：

單人	“นาง” 就是第三人稱代詞“她”
	“มัน” 就是第三人稱代詞“牠”

另外的第三人稱名詞可以分爲三個部份：

1. 親戚朋友 就是把《射雕》裡人物之間的稱呼作爲第三人稱名詞，像：
 - “คิวซือเสี่ย” 就是“丘師兄”的音譯。
 - “ตัวซือกอ” 就是“大師哥”的音譯。
2. 地位 就是把《射雕》裡的人物地位作爲第三人稱名詞，像：
 - “อาจารย์ข้าพเจ้า” 就是“家師”的意譯。
 - “ศิษย์” 就是“門人”的意譯。
 - “อ้วงซุย” 就是“王妃”的音譯。
 - “โกวเนี้ย” 就是“姑娘”的音譯。
3. 另外的第三人稱名詞 就是把另外的第三人稱作爲第三人稱名詞，像：
 - “เด็กหนุ่ม” 就是“小子”的意譯。
 - “คนผู้อื่น” 就是“他人”的意譯。

數人	“พวกนาง” 就是第三人稱代“她們”。
	“อาจารย์ทั้งหลาย” 就是第三人稱名詞“師父們”。
	“ผู้อาวุโส” 就是第三人稱名詞“爺們”。

例子可以參看前面的第四章（87-93頁）

4.2 人物外號

外號是武俠小說的語言特點。在武俠小說中，除了用人物名字，代詞來稱呼裡面的人物以外，還可以用人物外號來。

江湖中人物的外號，大部份都是根據人物的特征來取的來稱呼。說起“外號”時，江湖眾人都明白那個外號是指誰的。《射雕》中的外號，可以分爲下列幾項。

4.2.1 表示人物特征的外號

關於人物外在特征的外號，如：

汗血寶馬 “ม้าแก้วเหลืองเลือด”

是指郭靖的小紅馬，牠出汗的時候，汗水是鮮紅鮮紅的顏色。剛開始時，郭靖以爲他的紅馬有病，就向他的三師父韓寶駒請教。韓寶駒是養馬之神，他一聽就知道那匹紅馬是千載難逢的千里馬。這種千里馬的特征就是流紅色的汗水。

三頭蛟 “มังกรสามหัว”

是侯通海的外號，他頭上有三個圓形的大肉塊兒凸出來。所以人們稱他“三頭蛟”。

鐵屍 “ศพเหล็ก”

是梅超風的外號，因爲她練成《九陰真經》的白骨爪，這使她的身體硬邦邦的如鐵，板著面孔，沒有笑容。所以人們稱她“鐵屍”。

銅屍 “ศพทองแดง”

是陳玄風的外號，他是梅超風的丈夫，他的臉紅得像銅一樣，板著面孔，沒有笑容，武功比梅超風高。江湖人叫他“銅屍”。

鐵腳仙 “เซียนจาเหล็ก”

是王處一的外號，他是全真七子之一，人稱他“鐵腳仙”，因爲他

常常在高山上站很長時間。

4.2.2 表示人物武功的外號

關於表示人物武功的外號，露中有幾個武功高手。說起武功，江湖眾人就明白是指誰，如：

手千人屠 “ เพชฌฆาตพันมือ ”

是彭連虎的外號，他是江湖的一位高手，長江上下的江湖人都害怕他。孩子哭起來的時候，大人只要說一聲：“彭連虎來了。”小孩子的哭聲就馬上停止。

妙手 “ มือวิเศษ ”

是朱聰的外號，他是江南七怪之一，是郭靖的第二位師父。他一邊走，一邊拿著扇子搨來搨去，乘人不注意時，就用那隻空手把別人的東西拿過來了，人份稱他為“妙手”。

神箭手 “ มือเกาทัณฑ์เทพยดา ”

是哲別的外號，是教郭靖射箭的老師。因為他是一位善於射箭的高手。成吉思汗讓他做蒙古兵士，因而被人們稱為“神箭手”。

飛天蝙蝠 “ คิ้วคาวกลางทาว ”

是柯鎮惡的外號，他是江南七怪之一，是郭靖的第一位師父。他兩眼都瞎了，看不見東西，所以他只用暗器。只要誰告訴他敵人的方向，他就放暗器殺死敵人。江湖人稱他為“飛天蝙蝠”。

4.2.3 人物所帶武器的外號

關於人物所帶武器的外號，是指人物所善於用的，身邊經常帶的武器。說起武器，江湖眾人就明白是在說誰，如：

斷魂刀 “ แล่ลิตวิญญาน ”

是馬青雄的外號，他是黃河四鬼之一。他很善於用“鞭”，所以江湖人稱他為“斷魂刀”。

喪門斧 “ จวานอัปรี ”

是錢青健的外號，他是黃河四鬼之一。他很善於用“斧”，所以江湖人稱他為“喪門斧”。

越女劍 “ กระบี่หญิงสาวแคว้นเวียด ”

是韓小瑩的外號，她是江南七怪之一，是郭靖的第七位師父。她很善於用“劍”，所以江湖人稱她為“越女劍”。

4.3 連詞

在《射雕》中的連詞可以分為兩個部份：

4.3.1 表示轉接的連詞

“ (แต่) กลับ ” 就是“確是”，“反而”的意譯過來。

“ มาตราว่า...แต่/ยัง/แต่ยัง ” 就是連詞“雖然...仍就/但/確是”的意譯。

例子參看前面的第四章（99-101頁）

4.3.2 表示條件的連詞

“ มาตราว่า ” “ ทถ ” 就是連詞“要是”，“如”。

例子參看前面的第四章（101-102頁）

另外的語言特點：

“ แด ” 就從原本裡的（ ， ）逗號。

例子參看前面的第四章（102-103頁）

“ไหนเลย”就是連詞“哪裡”的意譯。

例子參看前面的第四章（103頁）

“ท...ไม่”就是“不”，“無”的意譯。

例子參看前面的第四章（103-104頁）

“วิเศษ”，“ประเสริฐ”就是“好”的意譯。

例子參看前面的第四章（104頁）

“แท้”，“ยิ่งแล้ว”就是“...得很”，“真”，“極了/啦”的意譯。

例子參看前面的第四章（104-105頁）

“บังอาจ”就是“膽”，“敢（當）”的意譯。

例子參看前面的第四章（105-106頁）

“ถ้าเช่นนั้น”，“ถ้ากระนั้น”就是“那麼”的意譯。

例子參看前面的第四章（106-107頁）

“(เหตุ)ไหน...(เล่า)”就是“怎麼”，“何必”的意譯。

例子參看前面的第四章（107-108頁）

4.1 比喻

在《射雕》中，比喻是一種語言特點。泰譯本也有這樣的語言特點，可以表示如下：

“คล้าย”，“ดู”，“ปาน”就是“如”，“若”，“猶如”的意譯。

“เหมือน(กับ)”，“ดั่ง”，“ดั่ง”

例子參看前面的第四章（108-110頁）

第五章

結束語與結論

5.1 結束語

以上的比較，可以大概地看出原著與譯本的差別，只要表現在語言上的限制，還有不同的風俗習慣及不同的表現手法，可以結束如下：

不同的風俗習慣

時間

中國人的古代時間算法跟泰國的不一樣。中國古代時間算法，中國人把一天分爲十二時辰。每個時辰各有各的叫法，一個時辰等於現在的兩個鐘頭。因爲時間算法不一樣，使原本跟泰譯本也有些差別。

數量

中國人的數量是從“十”，“百”，“千”，“萬”，以上就是把“十”，“百”，“千”放在“萬”的前面如“十萬”，“百萬”，“千萬”。但是泰文的數量，在“十萬”，“百萬”，“千萬”的數量上就是有自己的數量詞。所以翻譯出來不必要翻“十萬”爲“十”“萬”單字。

錢量，重量與長度量

因爲錢量，重量與長度量不同，使原本跟泰譯本有些差別，如中國古代錢的量有“兩”，“錢”，“分”。翻譯員必需把那些錢量析合成泰國古代所用的錢量。

食品

有的中國食品泰國人不認識，翻譯員就用音譯。這使泰國人只明白是一種食品，但仍然不知是什麼。

中國傳統動物

中國傳統動物如龍，鴛鴦鳥。牠們都有內意。但是泰國人沒有這些傳統動物的知識。所以一看只是知道是甚麼動物，但是不明白牠們的含義。不同的表現手法

語言特點

比喻

1. 中文比喻—泰文不比喻 就是原本用比喻的手法，但是翻為泰文就不用了。只是清清楚楚地寫出來。
2. 中文比喻—泰文比喻（但拿來相比的不同） 就是兩本都用比喻的手法，但是拿來相比的不一樣，是為了解讀者一看就明白了。

說法

1. 中文用一種—泰文用另外一種 就是原本有他自己的說法，泰譯也用他自己的說法。
2. 中文用—泰文不用 就是原本用他自己的說法，泰譯只是描述得清清楚楚。

翻譯

1. 泰語文解釋原本。

泰譯本照故事直譯，有時對原著中的轉彎或暗示難以處理，翻譯出來怕讀者不明白，不翻譯又往往在敘述故事時接不上氣，因此憑想像解釋。

2. 泰譯本濃縮原著的內容。

原本講得太仔細，有時必要濃縮原本的內容，但不讓讀者失去了味道。

第一，二，三人稱代詞

1. 原本用代詞—泰譯本不用

原本用代詞，泰譯本用那個人物的名字來代替。

2. 原本不用一泰譯本用代詞

原本不用代詞，是直接用那個人物的名字，泰譯本用代詞來代替那個人物的名字。

5.2 結論

這次研究的範圍只還有很多的是重視“比武招親”的音節，但是對中國武俠小說的研究，對“比較文學”領域中的題目。

1. 《射雕》修訂本與น.นพรัตน์, ว.ณ เมืองลุง 與 คนบ้านแพ ของ 翻譯本的比較研究。
2. น.นพรัตน์, ว.ณ เมืองลุง 與 คนบ้านแพ 的語言與翻譯比較研究。
3. 現代武俠小說能否影響未來的文學作品中的情節，過程，人物和語言。

以上這些題目可對泰，中文學感興趣的莘莘學子有很大的鼓舞作用。

ประวัติผู้วิจัย

นางสาววรรรัตน์ พิริยานสรณ์ เกิดวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2521 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2540 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2541

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย